

~~41. 258~~

Fig. 1031.

Colegi V. J. Monasterii.
SERIES

**ROMANORUM
PONTIFICUM,**

LAUREATIS HONORIBUS

PERILLUSTRIS

DOMINI

**JOANNIS
GUILLIELMI**

**à PUREIB S. R. I. Equitis,
& Provincialis Styriæ,**

Dum

**In Alma, ac Celeberrima Uni-
versitate Græcensi**

Primâ AA. LL. & Philosophiæ

Laureâ ornaretur,

P R O M O T O R E

R. P. AUGUSTINO HINGERLE,

è Soc. Jesu, AA. LL. & Philosophiæ Doctore,

cjusedémque Professore Ordinario,

A Neo-Baccalaureis Condiscipulis

Dicata

An. M.DCC.XXVIII. Mense Aprili, die XX.

GRÆGII, Typis Widmanstadianis.

Perillustriſ Domine Neo-Baccalauree.

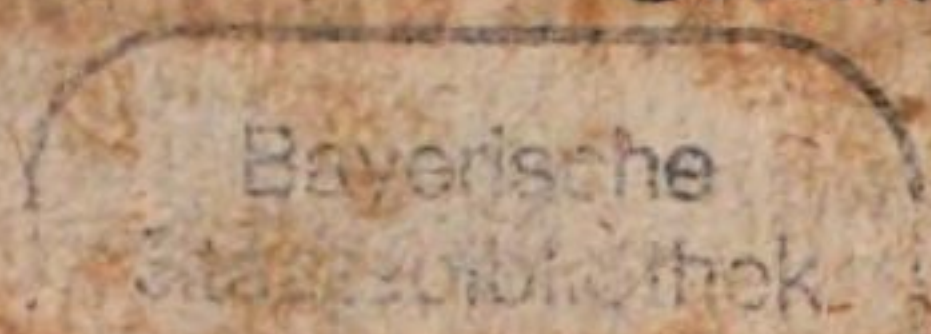
Drimam Philoſophiæ lauream,
quam ex merito indeptus es, Tibi
plurimum gratulamur, atque ob
id cum primis, quòd hæc veluti pri-
mus gradus ſit, ex quo ad altiora honorum ſub-
ſellia olim progrediare; Secuturus nempe Ge-
nitoris Tui magna veſtigia, qui in Te etiam-
num vivit ſuperſtes. Id verò nobis
Tua indoles, animusque ad virtutis, ac mode-
ſtiæ normam compoſitus pollicetur. Ne verò
munere præſenti, quòd ſummos Eccleſiæ Pon-
tifices compendiò exhibet, terreare, quaſi taci-
tè eò te ducere ſtudeamus, ut ſigna Reipublicæ
ſacræ, Togâ, Sagôque relicto, ſequaris; Non
hæc mens noſtra eſt: quo Tuus Te impellit ani-
mus, ſecundis avibus perge: proderit ubique
ſacræ etiam hiſtoriæ notiitia, utpote quæ tam
arctè cum profana conjuncta eſt, ut alterius ſi-
nè altera, perfectæ obtineri cognitio non poſſit.
Eo igitur, quòdamus animò, debitum honori
Tuo tributum accipe; quò unâ longævam Ti-
bi felicitatem precamur.

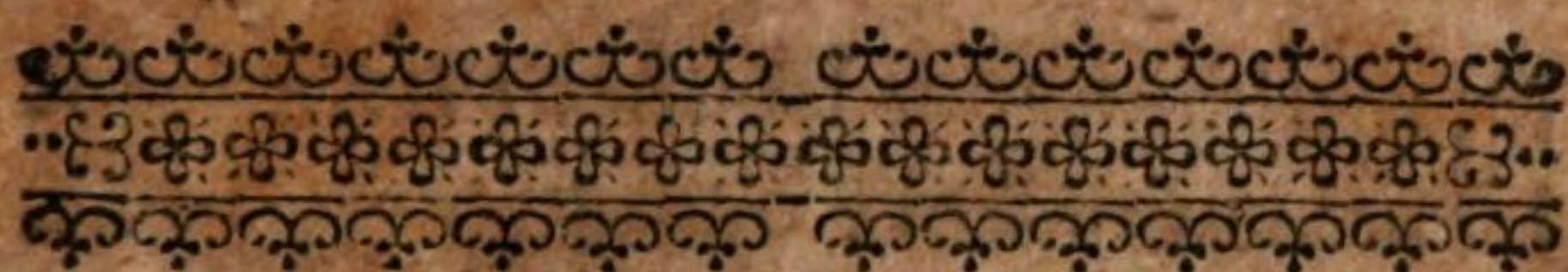
Honoris Tui

Studioſiſſimi

NEO-BACCALAUREI

CONDISCIPULI,

Ad Lectorem.

NE, amice Lector, succense, quòd plura è Pontificum gestis in præfenti opusculo non reperias ; quis enim omnia tam arctis limitibus comprehendat ? Accedit, quòd non pauca, quæ inferere cogitavimus, consultò prætermiserimus, quia tanquam dubia, incertaque ab aliis rejecta comperimus. Neque verò etiam mens erat vitas dare Pontificum, sed brevem duntaxat eorum Seriem, ac successionis ordinem, ut ad manum facilè esset, si, quod sæpenumero contingit, Pontificis cujuspiam tempus, ordòve desideratur ; cùm etenim profanæ etiam historiæ partem aliquam Pontifices faciant, præterea non infrequenter aliarum scientiarum libri eorum nomina complectantur, juvat nonnunquam, eos, veluti in tabella, quamvis rudibus coloribus expressos, præ oculis habere,

re,

re, ut dubio, quod suboriri repentè so-
let, exiguo labore occurratur. Id ta-
men præprimis te monitum velim, ne,
dum fortè in aliis aliud sessionis ini-
tium, finémve reperias, gravi conti-
nuò nos censurâ perstringas: adeò
enim in designandis Pontificum, præ-
sertim qui primis sæculis erant, tempo-
ribus scriptores dissident, ut, cui potis-
simùm te confidas, vix statui possit.
Nos partim Daniele Papebrochium
S. J. partim Franciscum Pagium ordi-
nis Minorum Conventualium secuti su-
mus. Quia verò in determinandis
sessionis annis, mensibus, & diebus per
libelli decursum (quod evenire pro-
num est) nonnulla errata, & tardiùs
quidem, quàm in typo emendari pote-
rant, advertimus, Indicem chronolo-
gicum subjunximus, ex quo illa,
amice Lector, benignè
corriges.

SERIES ROMANORUM PONTIFICUM.

I. **S**ANCTUS PETRUS Galilæus

de Bethsaïda, postquam Antiochenam Ecclesiam fundasset, & Hierosolymis concilio præsedisset, in quo circumcisio abrogata, idolothyta sanguinis, & suffocati esus prohibiti, Romam sub Nerone anno Christi 54. venit, ubi complures ad fidei orthodoxæ amplexum traduxit, crebris in doctrinæ suæ confirmationem miraculis patratis; inter alia Simonem Magum à Dæmone in aëra sublatum, precibus ad DEUM fusis terræ allisit, adeò, ut coxendium, pedumque tali spectante populo confracti fuerint. Quibus prodigiis commotus Nero Petrum, ejusque in laboribus socium Paulum in carcerem detrudi, demum hunc

gladio percuti. illum cruci, verso in terram capite, affigi iussit; anno Christi 65. Romæ sedit annos 10. Alij sub Claudio Imperatore Romam venisse censent anno Christi 45., & Martyrem occubuisse annò 69. Pontificatûs 24.

2. S. LINUS Volaterranus successit a. 65. præcepit, ut mulieres velato capite Ecclesias adirent: scripsit acta S. Petri contra Simonem magum: Saturnini Consularis iussu, cujus filiam à Dæmone liberavit, martyr occubuit anno 67. Sedit à S. Petri morte annis 2., mensibus 3. Alij censent martyriò affectum anno 80.

3. S. CLEMENS Romanus successit a. 67. Romæ septem Notarios constituit, inter quos urbem divisit, ut res gestas martyrum describerent. Ab his suum habere initium dicuntur Protonotarij Apostolici, participantes appellati, ex quibus olim non nisi septem fuerant. Tanquam superstitionis reus, & Idolorum everfor in Chersonesum Tauricam relegatus est, demum Trajani, tertiam persecutionem excitantis iussu, anchorâ ad collum ligatâ, in mare demersus est anno Christi 100., Pontificatum abdicavit 77. postquam sedisset annos 9. menses 11. dies 12. Complures sunt, qui Cletum ante Clementem ponunt.

4. S. CLETUS Romanus successit a. 77. Primus literis suis præfixisse scribitur: *Salutem, & Apostolicam benedictionem*; quamvis multi

ti huius initium ad sæculum septimum revo-
cent. Varias per urbem stationes instituit,
& sacras ædículas erexit. In persecutione à
Domitiano excitata martyrium subiit anno
Christi 83. (juxta alios 93.) sedit a. 6. men-
ses 2. dies 7.

5. S. ANACLETUS I. Atheniensis suc-
cessit an. 83. Inter reliqua ordinavit, ut fi-
deles consecratione peracta communicarent,
qui verò id facere nollent, à sacris ædibus ar-
cerentur. Damnavit Saturninum, qui doce-
bat mundum à septem Angelis creatum esse.
Martyribus peculiare sepulchrum destinavit.
Passus est anno Christi 95. (juxta alios 112.)
Sedit annos 12. mens. 10. dies 3.

6. S. EVARISTUS Bethlehemitæ successit
anno 95. Presbyteris Romæ divisit titulos,
certosque districtus, ut unusquisque suæ Pa-
ræciæ limitibus distingueretur: instituit septem
Diaconos, qui per vices Pontifici prædicanti
assisterent. Hinc aliqui suam Cardinales ori-
ginem accepisse sentent. Martyr occubuit
anno 108. (juxta alios 121.) Sedit annos
13. mens. 7. dies 2.

7. S. ALEXANDER I. Romanus successit
a. 108. Aquæ benedictæ usum jam pridem in-
ductum, & Apostolorum temporibus usurpa-
tum decretò sancivit: novò etiam scriptò fir-
mavit, ut vinum consecrandum aquâ misce-
retur. Passus est anno 116. (juxta alios
132.) sedit annos 8. menses 2. diem 1.

8. S. SIXTUS I. Romanus ex Patre pastore
 successit a. 116. Præter alia ordinavit, ne ab
 alio, quam à sacrorum ministris vasa sacra tan-
 gerentur: ne corporale ex alia materia,
 quàm linea, eaque non tincta fieret: ut Sa-
 cerdote hymnum *Sanctus, Sanctus* incipiente
 etiam populus eundem cantaret. Martyr
 obiit a. 126. (juxta alios 142.) sedit an. 10.
 menses 2. diem 1.

9. S. TELESOPHORUS Græcus successit a. 126.
 Novò edictò stabilivit, ut, quod ex Apostolo-
 rum traditione habebatur, septem hebdoma-
 dis ante pascha jejuniū solemne à Christianis
 observaretur. Præterea constituit, ut ante
 sacrificium hymnus *Gloria in excelsis* dicere-
 tur. Martyriò affectus est anno 137. (juxta
 alios 154.) sedit annos 11. menses 3. dies 3.

10. S. HYGINUS Atheniensis successit anno
 137. Philosophiæ studiò plurimum delecta-
 batur. Strenuè se opposuit Valentino, &
 Cerdoni hæresiarhis. Clerum composuit,
 & nonnulla, quæ ad Ecclesiasticam hierar-
 chiam pertinent, illustravit, atque auxit.
 Obiit anno 141. (juxta alios 158.) sedit
 annos 4.

11. S. PIUS I. Aquileiensis successit a. 141.
 Rigidus fuit errorum, præsertim in sacerdoti-
 bus censor. Constituit, ut, si per negligen-
 tiam aliquid de sanguine Domini stillaverit
 in terram, linguâ lambatur, tabula radatur:
 si non fuerit tabula, ut non conculcetur, lo-
 cus

cus corradatur, & igne consumatur, & cinis intra altare recondatur, & sacerdos quadraginta diebus pæniteat. Si verò super altare stillaverit calix, sorbeat minister stillam, & tribus diebus pæniteat. Si super linteum altaris, & ad aliud stilla pervenerit, quatuor diebus pæniteat: si usque ad tertium, novem diebus pæniteat: si usque ad quartum, viginti diebus pæniteat, & linteamina, quæ tetigerit stilla, tribus vicibus minister abluat, calice superposito; & aqua ablutionis sumatur, & juxta altare recondatur. Cætus Virginum ea lege probasse dicitur, ut ante vigesimum quintum annum liber adhuc semper pateret egressus. Martyr obiit an. 151. (juxta alios 167.) sedit annos 10. menses 4. dies 3.

12. S. ANICETUS Syrus successit a. 151. Constituit, ut Clericus comam non nutriat secundum Evangelij præceptum. Synodo Romæ interfuit cum S. Polycarpo Smyrnæ Episcopo, in qua definitum est, *tremendam, & salutarem Domini nostri JESU Christi passionem in sancta Parasceve mysticè celebrandam, resurrectionem autem vitæ auctricem ipsa celebri, & magna Dominica omni modo esse peragendam contra eos, qui Judaico more lunam decimam quartam Divinum celebrant Pascha.* Martyr obiit anno 161. (juxta alios 175.) sedit annos 10.

13. S. SOTER Campanus successit a. 161. In pauperes præsertim verò in Christianos ad

metalla Palæstinæ, & per Ægyptum damnatos singulariter fuit beneficus. Antiquam legem de Eucharistia à jejuno sumenda, & conficienda denuò promulgari præcepit. Præterea constituit, ne etiam sacratæ DEO Virgines pallam sacram contingant, nec incensum in Ecclesia ponant: quod ob Hæreticos Montanos potissimum factum est, qui sacerdotum munere fungi passim faminis concesserunt. Obiit anno 170. (juxta alios 179.) sedit annos 9, & aliquot menses.

14. S. ELEUTHERIUS Nicopolitanus successit a. 170. Britanniam, ejusque Regem Lucium per Fugatium, & Damianum Christiana religione imbuït, & viginti octo sacrificulis totidem Episcopos substituit. Præcepit, ne quis fidelium ex quadam superstitione ullum cibi genus, quo homines ex consuetudine vescerentur, rejiceret, nempe ad confundendam Encratitarum hæresim, qui non solum nuptias, sed etiam humanos cibos damnarunt. Obiit a. 185. (juxta alios 194.) sedit annos 15. dies 24.

15. S. VICTOR I. Afer successit a. 185. Synodum Romæ celebravit, in qua contra plures Asiæ Episcopos decretum edidit, ut pascha die Dominico post decimam quartam lunam juxta Apostolorum traditionem ageretur. Damnavit Theodotum Coriarium Byzantinum Hæresiarcham, qui nullam in Christo Divinitatem admittebat. Sub hoc Pontifice Pra-

Praxeas hæreticus **DEUM** Patrem incarnatum, & passum asseribat, unicam in Divinis personam agnoscens. Obiit a. 197 (juxta alios 203.) sedit annos 12. mensem unum, dies 16.

16. **S. ZEPHYRINUS** Romanus successit anno 197. Ordinavit, ne Sacerdotes ligneo ad aras calice uterentur, vitreos tamen admittens, quorum usus ob fractionis periculum temporis lapsu penitus abrogatus est: præterea decrevit, ut omnes Christi fideles ad pubertatis annos pertingentes solemni Paschæ die sacram communionem acciperent. Proclum Montani discipulum, & Tertullianum, aliosque Pseudoprophetiæ Defensores anathemate perculit: Originem Romanam venientem humaniter, & comiter accepit. Obiit 217. (juxta alios 221.) sedit annos 19. menses 11. dies 5.

17. **S. CALLISTUS I.** Romanus successit a. 217. Instauravit novò decretò quatuor jejuni per annum tempora, quibus deinceps etiam sacri ordines impertiri cæperunt, quod antea solùm mense Decembri fieri consuevit. Ab Alexandro Imperatore aream in foro patienti impetravit, in qua sacram ædem B. Virginis honori dedicavit. Post diuturnum carcerem, famem, & verbera è fenestra domûs, in qua custodiebatur, in puteum præceps actus, martyr occubuit anno 222. (juxta alios 226.) sedit annos 5. menses 2. dies 10.

18. S. URBANUS I. Romanus successit a. 222. In ornandis sacris ædibus studiosissimus fuit: multa sacra vasa ex auro, argentóque fieri curavit, bona Ecclesiæ sollicitè custodiebat, quæ *fidelium vota, prelia peccatorum, & pauperum patrimonia* appellabat. Præter alios Valerianum S. Cæciliæ sponsum, Tiburtium Valeriani fratrem, & Maximum cubiculi Imperatoris Præfectum baptizavit. Martyr obiit anno 230. (juxta alios 233.) sedit annos 7. menses 7. & dies aliquot.

19 S. PONTIANUS Romanus successit a. 230. Davidis Psalmos à congregatis fidelium cætibz decantari jussit: præterea instituit, ut à Sacerdotibus publica confessio *Confiteor DEO &c.* in Missæ principio dicatur. Hujus tempore Gregorius Thaumaturgus, & Athenodorus fratres, Originis discipuli, fidem orthodoxam professi sunt. Ab Alexandro Severo fidei odio in Sardiniam relegatus est; demum Maximini jussu fustibus verberatus, vitam martyr finiit annò 235. (juxta alios 238.) sedit annos 5.

20. S. ANTERUS Græcus successit a. 235. Gesta martyrum à Notariis conscripta magnâ diligentia collegit, eaque in Ecclesia reposuit. Martyriò affectus est annò 236. (juxta alios 239.) sedit mensem unum, dies 13.

21. S. FABIANUS Romanus successit a. 236. Insigni prodigio Pontificatui admotus est; postquam enim tredecim dierum spatiò de
Pon.

Pontifice deligendo consultasset Clerus cum populo Romano, columba repente è sublimi advolans in Fabiani capite consedit; quò visò omnia in Fabianum suffragia conversa sunt. Statuit præter alia, ut quotannis feriâ quintâ ante pascha sacrum chrisma renovaretur, & vetus combureretur; septem Notariis addidit septem subdiaconos, qui martyrum gesta literis integrè perscribi curarent, quæ antea obscuris notis excipiebantur; Philippum Arabem, ejusque filium Augustum renunciatum sacro fonte tinxisse à nonnullis scribitur; ubi & præclarum Christianæ demissionis specimen Philippum dedisse quidam commemorant. Is etenim, cum à Fabiano Ecclesiam ingredi prohiberetur, nisi prius in pænitentium loco se collocasset, continuò ad locum illum abiit, & publicò obedientiæ exemplò Pontifici paruit. Sed verius esse censet Baronij Annotator Philippum à Fabiano baptizatum non fuisse. Subinde exorta est hæresis Valesiorum Authore Valeso Arabe, quæ & Eunuchorum, & Castratorum dicta est, cui pro viribus Pontifex restitit. Martyr obiit anno 250. (juxta alios 253.) sedit annos 14. dies 10.

22. S. CORNELIUS Romanus successit a. 251. postquam ultra annum sedes vacasset. Romæ synodum convocavit, in qua Novatianum Presbyterum primum Pseudo-Pontificem anathemate perculit; hic enim doctrinâ, quam

solemnia, quod alias factitabat, in cryptis martyrum perficeret, à supervenientibus satellitibus decollatus est anno 257. (juxta alios 260.) sedit annos 4. menses 2 dies 21.

25. S. SIXTUS II. Atheniensis successit a. 257. SS. Petri, & Pauli Apostolorum corpora ad catacumbas transtulisse scribitur, ut ibi sæviente magis in dies persecutione tutius conquiescerent. Beato Laurentio Diacono utebatur, cui etiam martyrium tertium à suo discessu die tolerandum prædixit: Cerintho, & Nepoti in partibus Ægypti Episcopis, qui in ciborum abundantia, & mulierum copia Sanctos in terris regnaturos turpissimè afferebant, acerrimè se opposuit. Martyriò affectus est annò 258. (juxta alios 261.) sedit menses 11. dies circiter 13.

26. S. DIONYSIUS Græcus successit a. 259. Sub eo celebrari cæpta Synodus secunda Antiochena, in qua Paulus Samosatenus Episcopus unicam in Divinis personam cum Sabellio admittens, & Christum purum hominem affirmans à sede depositus, & damnatus est. Obiit anno 269. (juxta alios 272.) sedit annos 10. menses 5 dies 4.

27. S. FELIX I. Romanus successit a. 269. Constituit, ut supra martyrum sepulchra missæ dicerentur; ex qua constitutione ortum habuisse canonem illum Illyberitanum nonnulli putant, quò vetabatur, ne in cæmeteriis cerei accendantur, quia gentiles ex cerei

lumine martyrum sepulchra agnoscebant, eaque sacris pignoribus exspoliabant. Porro cum illis temporibus sacra ossa sub altaribus ad maiorem venerationem, & securitatem recondi cœperint, ritum Ecclesiæ consecrandi altaria cum Martyrum reliquiis, ex eo profluxisse nonnulli autumant. Obiit a. 274. sedit annos 4. menses 11. dies 25.

28. S. EUTYCHIANUS Tuscus successit a. 275. Referunt complures eum propriis manibus 342. Martyrum corpora diversis in cœmeteriis sepelivisse, unaque constituisse, ut Martyres cum dalmatica, aut colobio purpurato honoris causâ tumularentur. Sub hoc Manichæi hæresis exorta est, qui se paracletum à Christo missum dicebat; præterea humanitatem in Christo, & carnis resurrectionem negabat: Res alias à malo principio, alias à DEO tanquam bono principio creatas asseverabat: Errorem hunc ut magis confunderet pontifex, secundum usum antiquum fruges, & fructus benedici præcepit. Obiit a. 283. sedit annos 8. menses 11. dies 3.

29. S. CAJUS Dalmata successit a. 283. novo decreto sanxit, ut per omnes septem ordines, velut totidem gradus ad Episcopatum ascenderetur. S. Sebastianum primæ cohortis sub Diocletiano Ducem baptizavit, & in fide confirmavit. Obiit a. 296. sedit annos 12. menses 4. dies 7.

30. S. MARCELLINUS Romanus successit a. 296. Ultimo Pontificatus anno crudelissimè in Christianos Diocletianus sæviebat exustis etiam eorum Ecclesiis, sacrisque codicibus, aliisque scripturis: inter alios, ut quidam volunt, ipse Pontifex Marcellinus ad Templum Vestæ, & Isidis adductus est, ut thura adoleret, aliàs exquisitissimis tormentis excrucians: ubi metu exterritus, duo thuris grana prunis imposuit: non diu post tamen facti pœnitens, exprobratâ Diocletiano Imperatori perfidiâ constantissimè martyrium subiit. Verùm hunc Marcellini lapsum esse commentitium plures viri docti affirmant. Obiit a. 304. sedit an. 8. m. 3. d. 25.

31. S. MARCELLUS I. Romanus successit a. 308. integris enim tribus annis, & mensibus octo sedes vacabat: Romæ 25. titulos, seu Ecclesias parochiales instituit, ut facilius Sacramenta administrarentur, & Martyrum corpora sepelirentur. A Maxentio catabulo inclusus fuit, ubi pedore, & squallore confectus obiit a. 310. sedit anno 1. mens. 6. diebus 20.

32. S. EUSEBIUS Græcus patre medico natus successit a. 310. Decrevit, ut sacerdos circa ægrotantem pœnitentem orationes dicat, ungâtque eum oleo sancto, & Eucharistiam donet; ex quo intelligitur Eucharistiam post unctionem ægrotis administratam, neque unctionem eò dilatatam fuisse, dum exhaustis jam

viribus, ac pene exsanguis essent. Obiit a. 310. sedit menses 4. dies 16.

33. S. MELCHIADES Afer successit a. 310. Romæ synodum celebravit, in qua Cæcilianum Chartaginensem Episcopum per invidiam accusatum, innocentem declaravit; Donatum verò à Casis nigris Episcopum Cæciliani hostem, & Donatistarum hæreseos Authorem damnavit. Quia die Dominica, & feriâ quinta pagani jejunium servabant, vetuit Melchiades, ne quis fidelium memoratis diebus jejunaret. Panem fermentatum, quem Eulogias vocabant, ab Episcopo benedictum distribuere præcepit, qui ritus etiamnum apud Græcos perseverat. Obiit a. 314. sedit annos 3. mens. 6. dies 9.

34. S. SYLVESTER Romanus successit a. 314. Communis quidem fert opinio, quòd Constantinum Magnum baptizaverit, eumque per baptismum leprâ mundaverit; sunt tamen complures ex antiquis, qui id negant, ajuntque Constantinum in extremis jam constitutum Nicomediæ sacro fonte tinctum esse. Constituit, ut sacrificium altaris non in serico, sed tantum in lineo ex terra procreato fieret; ut baptizatus de aqua levatus in vertice chrismate liniatur. Sub hujus Pontificatu orta est Ariana hæresis Authore Ario, qui inter alia assererat solum patrem in Divinis esse verè, ac propriè DEUM. filium verò esse creaturam DEI perfectam, de se mutabilitati obnoxiam;

qui

qui error cum aliis à Concilio Generali Nicæno I. damnatus est ; ubi simul decreto œcumenico constitutum, ut Dominica proximè sequente lunam decimam quartam post vernum æquinoctium Pascha celebraretur. Obiit a. 335. sedit an. 21. mens. 11.

35. S. MARCUS Romanus successit a. 336. Indulgit Episcopo Ostiensi, cujus est Romanum Pontificem consecrare, usum pallij, quod aliàs solis Patriarchis, & Archi-Episcopis competit, quamvis lapsu temporis quibusdam etiam aliis Episcopis concessum fuerit. Constituit, ut post Evangelium diebus solemnibus Nicænum symbolum decantaretur ad magis confundendos Arianorum errores. Obiit a. 336. sedit mens. 8. dies 20.

36. S. JULIUS I. Romanus, Plebejo Patre natus successit a. 337. S. Athanasium falsò accusatum, innocentem declaravit. Photinum Sirmiensem Episcopum, qui præter alia docebat nullam Verbi divini, aut Spiritus Sancti esse personam, Christum esse purum hominem, in Synodis Mediolanensi, & Romana damnavit. Natalem Christi die 25. Decembris in Ecclesia celebrari præcepit, quod festum prius etiam in Epiphania recolebatur. Obiit a. 352. sedit an. 15. mens. 2. dies 6.

37. S. LIBERIUS Romanus successit a. 352. A Constantio Imperatore Beroëam Tbraciæ in exilium relegatus est, quòd Mediolani, quò cum Imperator evocaverat, Athanasij damna-

damnationem probare noluerit. Toleratō biennij exiliō ad sedem reditus illi oblatus est, si cum suis Episcopis in Athanasij damnationem consentiret, quod etiam præstitit impotenti videlicet revisendæ Romæ desiderio succumbens; quam tamen labem deinde exersit, cū pluribus Ariminensis Synodi Patribus Arianæ perfidiæ subscribentibus, Liberius id facere constanter detrectavit, quin & Concilium illud irritavit, & tanquam illegitimum rejecit. Obiit a. 366. sedit annos 14. menses 3. dies 3.

38. S. FELIX II. Romanus; Liberio a. 355. in exilium pulsō ab Arianis in Constantij palatio Pontifex Romanus ordinatus est; an re ipsa verus Pontifex fuerit, controvertitur; plures illum solū Cor episcopum, seu Episcopi Vicarium appellant; alij econtra eum inter Pontifices recensent, quod dicant Liberium, dum in exilium abiret, potestatem Romanis fecisse novum Pontificem deligendi, quem Pontificatum post exilium repetiit Felice sponte cedente. Felix verò quamvis in sua inauguratione singularis Arianorum fautor futurus sperabatur, fortiter tamen se illis, & Constantio opposuit in fidei Catholicæ defensionem. Obiit a. 365. sedit annos ferè tres.

39. S. DAMASUS I. Hispanus successit a. 366. Auxentium Hæreticum, ejusque sectatores, item Apollinarem (qui in Trinitate majorem aliis Patrem, Verbum divinum carnem

ex Virgine non sumptisse, seu ex cælo attulisse ; Christi corpus Divinitati consubstantiale esse, aliâque falsissima docebat) præterea Macedonianos de Arij stirpe procreatos asserentes Spiritum Sanctum creaturam esse, ac Patris & Filij ministrum, aliósque hæreticos damnavit. Urlicinum Antipapani à factionis quibusdam electum operâ prætextati urbis Præfecti jussu Imperatoris Valentiniani Româ expulit : S. Hieronymum in scribendis Epistolis, aliisque negotiis adiutorem habuit. Sub eo celebratum Concilium Constantinopolitanum I. generale secundum. Obiit a. 384. sedit annos 18. mens. 2. dies 10.

40. S. SIRICIUS Romanus successit a. 384. Voluit receptum primis Ecclesiæ temporibus morem servari, ut baptismus, nisi urgeat necessitas, non conferatur, nisi in paschæ, & pentecostes solemnitatibus ; quæ consuetudo deinde seculô VI. desit. Scripsit Epistolam de Ecclesiastica disciplina ad Himerium Tarracensem Episcopum, quæ prima est Decretalium Romanorum Pontificum. Damnavit Jovinianum Hæresiarcham, qui præter alia impiè assererat virgines, viduas, & maritatas ejusdem esse meriti ; renatos plena fide in baptismo à diabolo perverti non posse, omnia peccata esse paria : Item Bonosum Sandicensem Episcopum asserentem Christum purum esse hominem. In eo remissi animi Siricius arguitur, quòd versionem librorum Periar-
chon

chon Origenis à Rufino Aquileiensi Presbytero Romæ publicatam non impediverit. Obiit a. 398. sedit an. 13. m. 11. d. 5.

41. S. ANASTASIUS Romanus successit a. 398. Proscripsit Periarcho Origenis multa hæresi refertum. Statuit, ut à Sacerdotibus stantibus Evangelium recitaretur ad tollendas contentiones, quæ inter Presbyteros, & Diaconos intercedebant; illi enim Diaconos Evangelium dicentes stare volebant; sibi verò competere, ut id sedentes facerent. Obiit a. 401. sedit annos 3. dies 10.

42. S. INNOCENTIUS I. Abanensis successit a. 401. Novò decretò sanxit, ut Sabbathò jejunium, quod antè jam usu receptum fuit, servaretur. Ex Ecclesiæ traditione esse declaravit, ut die Parasceves, & Sabbathò ante pascha sacrificium non celebretur, nam missa, quæ Sabbatho dicitur, non ad diem, sed noctem Sabbathi pertinet. Damnavit Pelagium hæreticum natione Britannum, qui præter alios errores etiam docebat, omnia solius naturæ viribus sine gratiæ divinæ auxilio fieri, parvulos sine peccato originali nasci, idcirco non esse baptizandos: Novatianis plures Ecclesias Romæ ademit. Obiit a. 417. sedit annos 15. mens. 2. dies 20.

43. S. ZOSIMUS Græcus successit a. 417. Ab Honorio Imperatore tunc Ravennæ agente impetravit, ut Pelagius, & Cælestius, aliique perversis eorum togmatis imbuti urbe ejicerentur.

rentur. Cereum paschalem, qui solum in majoribus basilicis incendi solebat, etiam reliquis parochiarum Ecclesiis concessit, à Diaconis stolas humerò sinistro, dum sacris ministrarent, deferri voluit. Obiit a. 418 sedit an. 1. menses 9 dies 9.

44. S. BONIFACIUS I. Romanus successit a. 418. Antipapam habuit Eulalium, qui eodem die à minore Cleri parte, quò ipse ordinatus est, habuitque in principio sibi faventem Honorium Imperatorem, deinde verò ab eodem de facta electione sincerius edocto, in exilium relegatus est: ut verò in futurum Ecclesiæ paci melius prospiceretur, ex Honorij etiam consensu statutum fuit, ut, si duo per ambitum eligerentur Pontifices, neuter esset, sed ille solum permaneret, quem nova ordinatione divinum iudicium, & universitatis consensus designaret. Confirmatus in sede Bonifacius constituit, ut latæ ab Ecclesia in hæreseos damnationem sententiæ etiam reliqui Episcopi, qui à Concilio abfuissent, subscriberent. Obiit a. 422 sedit an. 3. mens. 8. dies 7.

45. S. CÆLESTINUS I. Campanus successit a. 422. Britannos Pelagiana hæresi infectos magna ex parte per S. Germanum Episcopum Antifiodorensem, & Lupum Episcopum Trecensem ad orthodoxa sacra reduxit: damnavit hæresim Nestorij Episcopi Constantinopolitani, qui præter alia impia asserbat
Bea-

Beatam Virginem dici non posse *DEI param*: eadem hæresis proscripta est à Concilio Ephesino Generali tertio, à quo etiam Nestorius sede sua dejectus est. Sub Cælestini Pontificatu in Africa exorti sunt Semipelagiani, docentes *initium fidei non esse donum DEI*; quibus fortiter restitit Pontifex, & in Africa D. Augustinus. Per S. Patritium, Hibernorum Apostolum dictum, Hibernos ad fidem Catholicam reduxit. Præcepit, ut in missæ principio psalmus *judica me DEUS* recitaretur; nonnulli ab eo constitutum ajunt, ut 150. psalmi per anni decursum in matutino decantarentur. Obiit a. 432. sedit annos 9. mens. 10. d. 9.

46 S. SIXTUS III, Romanus successit a. 432. Petrum Chrysologum Revennatibus Episcopum dedit, ad quem denominandum à S. Petro Apostolo per visum apparente admonitus fuit: referunt quidem à Basso Anicio Exconsule, quòd Virgini vim intulisset, accusatum, sed à Synodo 56. Episcoporum innocentem declaratum, Calumniatorem verò exulare jussum esse; verùm complures hoc in dubium revocant. Obiit a. 440. sedit an. 8. dies 19.

47. S. LEO I. Magnus, natione Thuscus successit a. 440. Manichæos, & Priscillianistas in urbe latitantes detexit, multosque illorum Ecclesiæ restituit, alios exiliò mulctavit. Sub eo celebratum Concilium Chalcedonense

Ge.

Generale quartum, in quo iterum damnata est hæresis, cujus Author extitit Eutyches Presbyter Abbas celeberrimi cujusdam in urbe Constantinopoli monasterij, *corrumpens mysterij incarnationis dogma, & divinitatem unigeniti, & humanitatem vocans unam naturam, commixtionemque, & confusionem asserens factam, & salutarem passionem ipsi incommutabili Deitati adnectens.* Atilæ Hunorum Regi ad Romam diripiendam cum exercitu venienti intrepidus occurrit, abituque persuasit; eandem servavit à Genserico Vandalorum Rege. Primus Nuntium sedis Apostolicæ constituit: in sacrificio missæ addi præcepit: *Sanctum sacrificium, immaculatam hostiam.* Obiit a. 461. sedit an. 21, mens. 1. dies 13.

48. S. HILARUS natione Sardinus successit a. 461. Confirmavit tria Concilia generalia Nicænum, Ephesinum, & Chalcedonense; novo præterea anathemate perculit Eutychem, Nestorium, & Dioscorum, eorumque sequaces: Synodum Romæ celebravit, in qua præter alia decretum condidit, ut bigami, & viduæ mariti ad gradus Ecclesiasticos non promoveantur; neque ij, qui literarum sunt inscij, vel membrorum defectu laborant. Fortiter se opposuit Anthemio Patricio Imperatori, nova diversarum sectarum conciliabula Romæ admittere volenti, eoque permovit, ut palam adpromiserit se conciliabula illa nunquam

quam in urbe toleraturum. Obiit a. 468 sedit annos 6. mens. 3. dies 10.

49. S. SIMPLICIUS Tiburtinus successit a. 468. Damnavit Petrum Fullonem, quod Trisagio in Ecclesia cani solito *Sanctus DEUS, Sanctus fortis, sanctus immortalis, miserere nobis*, adjecerit hæc verba: *qui crucifixus es pro nobis*: ad inducendam nempe hæresim Theopachistarum, qui DEO Trino passionem adscribebant. Scribunt nonnulli Simplicium fuisse primum, qui ordinationes etiam alio mense, quàm Decembri peregisset, verum alij id à prioribus etiam Pontificibus esse factitatum sentiunt. Obiit a. 483. sedit an. 15. dies 6.

50. S. FELIX III. Romanus successit a. 483. Fuit Gregorij Magni atavus: Acacium Constantinopolitanum Episcopum, & Petrum Mongum Alexandrinum, quòd multa contra sacros canones egissent, anathemate feruit: Zenonis Imperatoris *Henoticum*, seu *edictum unitivum*, quod ad procurandam Ecclesiarum unitatem, pacemque inter Antistites conciliandam ediderat, rejecit, quòd Laicorum Principum non esset de fidei controversiis decernere, quòdque in eo prætermisisset definitionem circa duas in Christo naturas. Obiit a. 492. sedit an. 8. menses 11. dies 18.

51. S. GELASIUS I. natione Afer successit a. 492. In Synodo Romæ celebrata declaravit, qui libri essent canonici, & ab Ecclesia re-
ci-

cipiendi, qui rejiciendi, aut pro dubiis habendi; inter sinceros reposuit omnes tam novi, quam veteris testamenti libros: præterea statuit ordinem Patriarchalium Ecclesiarum, inter quas prima Romana, deinde Alexandrina, tertia Antiochena: Ordinationes sacras ad quatuor per annum solemniū jejuniorum tempora revocavit: Ecclesiæ redditus, & fidelium oblationes in quatuor partes dividi voluit, quarum una ad Pontificem, altera ad Clericos pertineret, tertia pauperibus, quarta Ecclesiæ fabricæ applicaretur. Lupercales Romæ sustulit; Collectarum, quibus in missa utimur, primus Author extitit: Catholicos sub utraque specie communicare præcepit ad detegendos Manichæos, qui haustum vini tanquam fel diaboli respuebant: Baptismum gratis conferri statuit, *ne, ut aiebat, vel paupertate dereriti vel indignatione revocati redemptionis suæ causas adire despiciant.* Obiit a. 496. sedit an. 4. menses 8. dies 18.

52. S. ANASTASIUS II. Romanus successit a. 496. Scripsit ad Clodoveum Francorum Regem, eique de baptismo, & fide orthodoxa recepta gratulatus est, quo tempore præter Clodoveum nullus penitus erat Princeps Christianus Catholicus. Sepulcrum S. Laurentij auro, & argento exornavit. Arguitur, quòd Acacium à Felice III. & Gelasio damnatum sedi restituere, à Felto Senatore Romano circumventus studuerit; verum in-

nocentem in eo fuisse longè plurimi affirmant.
Obiit a. 498. sedit an. 1. menses 11. dies 24.

53. S. SYMMACHUS natione Sardinus successit
anno 498. Antipapam habuit quendam no-
mine Laurentium Archi-Presbyterum, qui
agente Festo Senatore contra Symmachum
ordinatus est, favente etiam Anastasio Impe-
ratore, qui eum Zenonis *Henotico* subscriptu-
rum sperabat; demum, quia secundo in Pon-
tificatum se intrudere voluit, in exilium rele-
gatus est. Subinde Romæ Symmachus sæ-
pius Synodum coëgit; Laureatensi Archi-Epi-
scopo Theodoro pallium misit; Episcopos
Africanos 220. in Sardiniam relegatos libe-
raliter aluit. Præcepit, ut hymnus *Gloria in
excelsis*, qui antea solùm in missa nativitatis
nocturna cantari solebat, diebus dominicis, &
martyrum natalitiis diceretur. Obiit a. 514.
sedit an. 15. menses 7. dies 27.

54. HORMISDAS Campanus successit a. 514.
Misit Legatos ad Justinum Imperatorem, &
per eosdem literas dedit ad Joannem Episco-
pum Constantinopolitanum ad Archi-Diaco-
num, & Clerum, adjectâ fidei formulâ, cui
subscriberent; quòd Hormisdæ studium tam
feliciter cessit, ut Romanam inter, & Con-
stantinopolitanam Ecclesiam pax instaurata
fuerit: Sub eo Clodoveus auream coronam
gemmis divitem cum aurea patena Beato Pe-
tro misit. Obiit a. 523. sedit annos 9. dies 11.

55. S. JOANNES I. natione Tuscus, successit a. 523. Constantinopolim ad Justinum Imperatorem, urgente Theodorico Italiae Rege Ariano profectus est, ubi totam civitatem cum cereis, & crucibus sibi occurrentem habuit; primus ex Pontificibus Imperatorem coronavit; plura in itinere Constantinopolitano prodigia patravit; refertur inter alia, postquam equo nobilis cujusdam feminae prope Corinthum usus fuisset; equus ad illam remissus ferocire coepit, quoties illi quispiam insidere parabat; idcirco Pontifici donatus est. Redux in Italiam Ravennae jussu Theodorici in carcerem detrusus, paedore, & inedia obiit a. 526. sedit an. 2. menses 9. dies 6.

56. S. FELIX IV. Beneventanus successit a. 526. Constituit, ne Laici, priusquam probentur, ad Sacerdotium promoveantur. Contra Semipelagianos Synodum Arausicanam II. celebravit, cui tanquam Delegatus praefuit Caesarius Arelatensis Episcopus; in ea praeter alios conditi sunt etiam sequentes canones: *Adjutorium DEI etiam Sanctis semper implorandum, quo possint in bono opere perdurare. Unde perseverantia donum DEI esse intelligatur.* Episcopis praecipit, ne missam in locis profanis, nisi ratio urgens postulet, dici permittant. Obiit a. 530. sedit an. 4. menses 2. dies 6.

57. BONIFACIUS III. Romanus successit a. 530, Eodem tempore adversus Bonifacium

in schismate Pontifex nominatus est Dioscorus, sed qui paucis diebus supervixit: mortuum anathemate perculit Bonifacius. Quia Gothorum Reges sibi Pontificis electionem arrogabant, in prima, quam Romæ convocavit, synodo constituit, ut ipse Pontifex Successorem deligeret; quo facto Vigilium Diaconum, qui sibi defuncto succederet, designavit: verum quia hæc constitutio sacris canonibus repugnabat; Bonifacius ipse in altera Romæ celebrata Synodo eam revocavit. Obiit a. 532. sedit annos 2. dies 20.

58. JOANNES II. Romanus successit a. 532. Edictum ab Athalarico Rege impetravit contra Simoniacos, qui profusis pecuniis sibi ad Pontificatum aditum pararent, ut pænarum etiam secularium metu ab ejusmodi consilio deterrerentur. Approbavit post longum examen Monachorum Scytharum propositionem jam sub Hormisda agitatum, *Unus è Trinitate crucifixus est carne*: e contra damnavit Acæmetarum Monachorum errorem in eo versantem, quod negarent *unum de Trinitate incarnatum, & carne passum, & beatam Mariam verè, & propriè esse DEI Genitricem*. Dicti erant Acæmetæ, seu Insomnes, quod in eorum Ecclesia aliis, & aliis succedentibus perpetua psalmodia esset, quem morem postmodum quædam Galliarum cœnobيا receperunt. Obiit a. 535. sedit annos 2. menses 4. dies 26.

59. S. AGAPETUS Romanus successit a. 535. Sacrorum canonum observantissimus fuit, hinc Justiniano Imperatori negavit eorum dispensationem, quam postulavit in gratiam Arianorum ad Ecclesiam redeuntium, ut scilicet & in illis honoribus, quos apud hæreticos habebant, perseverarent; & ad alios promoverentur. A Theodato Gothorum in Italia Rege coactus, Constantinopolim, quamvis conatu irritò, profectus est, ut apud Imperatorem peroraret, ne Belisarium in Sicilia cum exercitu hiemantem in Italiam immitteret: quia verò pecuniæ in iter necessariæ non suppetebant, sacra vasa Regio Arcario oppignoravit. Anthimum Constantinopolitanum Episcopum dignitate, & communione privavit, eique Mennam, edita prius ab hoc publicè fidei professione suffecit. Cùm verò ad reditum in Italiam se accingeret, ægitudine correptus obiit Constantinopoli a. 536. sedit menses 10. dies 19.

60 S. SILVERIUS Campanus successit a. 536. Cùm Synodum Chalcedonensem improbare; Anthimum, aliosque confederatos Acephalos, quod Theodora Augusta vehementissimè urgebat, restituere constanter renuerit, monastica veste indutus, Pataram civitatem Lyciæ in exilium deportatus est; in ejus verò locum Vigilius Antipapa intrusus, qui in omnia Theodoræ postulata consensit: Patara Justiniani jussu iterum sedi quidem restitutus, at

diu pace frui non licuit : à Belisario enim Vigilio traditus est, qui eum in Palmariam insulam relegavit ; ubi ærumnis confectus obiit a. 540. sedit annos 4., quamvis plerique eum sedisse dicant annum 1. mens. 5. dies 11., cum Pontificatum illius solum usque ad ejus depositionem extendant.

61. VIGILIUS Romanus successit a. 540. Ex Antipapa post Silverij mortem legitimus Pontifex creatus est ; Clerus enim, ne continuato schismate Ecclesia turbaretur, sua in eum suffragia contulit, præsertim cum meliora omnia ab eo speraret ; neque spe sua delusus est ; Vigilius namque in alium virum mutatus, quæ prius contra synodum Chalcedonensem ad Theodoram Augustam sacrilegè scripserat, solenni fidei professione revocavit, confirmavitque Agapeti constitutum contra Anthimum, aliosque Acephalos. Sub hujus Pontificatu celebratum est concilium Constantinopolitanum Generale quintum, in quo damnata sunt tria capitula, sæcunda Turbarum, & calamitatum semina ; primum erat de Theodoro Mopsuestiæ Episcopo, & impiis ejus scriptis : 2dum de libris Theodoretæ Episcopi Cyrensis contra 12. Capitula sancti Cyrilli, & Ephesinam I. Synodum scriptis ; 3tium de Epistola Ibas Episcopi Edesseni ad Marinum Persam data, in qua S. Cyrillum tanquam hæreticum calumniatur, Theodorum laudat, & synodum Ephesinam latæ citra examen præci-

cupitis contra Nestorium sententiæ infimulat. In eodem Concilio damnati sunt Origenistæ. Postquam Concilij acta probasset Vigilus, Constantinopoli abiit; sed Romam non attigit, Syracusis enim in Sicilia calculi morbo oppressus vitam finiit a. 555. sedit annos 15.

62. PELAGIUS I. Romanus successit a. 555. A Totila Rege impetravit, ne urbs ab eo capta diriperetur, neve cives Romani obtruncarentur. Malorum, quæ Vigilus perferre debuit, Author habebatur, verum iniquè. Ab ejus ordinatione Justinianus Imperator sibi arrogavit Pontificis Romani confirmationem; idcirco post electionem tardiùs deinde Romani Pontifices consecrabantur, quia ex Imperatoris aula confirmatio expectanda fuerat. A Childeberto Francorum Rege fidei professionem accepit Obiit a. 560. sedit annos 4. menses 10. dies 18.

63. JOANNES III. Romanus successit a. 560. Synodum Constantinopolitanam contra plures Episcopos eam impugnantes defendit; statuitque, ut, qui urbium Antistites consecrabantur, in Synodi quintæ decreta jurarent, ac fidei datæ chirographum ad Apostolicam sedem transmitterent. Ecclesiam SS. Apostolis sacram à Pelagio inchoatam perfecit, ornavitque. Obiit a. 573. sedit annos 12. menses 11. dies 26.

64. BENEDICTUS I. Romanus successit a. 574. De copiosa annona urbi providit, dum Lon-

gobardis Italiani devastantibus, multi fame enecarentur. Sunt, qui ab eo epistolam de SS. Trinitatis mysterio ad Episcopum Davidem scriptam dicunt, verum ab impostore quodam esse confictam verosimilius est. Obiit a. 578. sedit annos 4. mensem 1. dies 28.

65. PELAGIUS II. Romanus successit 578. Consecratus fuit, antequam de sui electione Imperatorem edocuisset, quod factum erat ob Longobardorum incursiones, quemadmodum ipse Pelagius per Gregorium Diaconum, suum deinde successorem, Tiberio significavit. Idem Gregorius Eutychium Patriarcham Constantinopolitanum, qui ex Origenis erroribus assererat carnis resurrectionem futuram absque carne palpabili, eò permovit, ut ægrotans sæpius pellem manus suæ apprehenderet, diceretque: *Confiteor, quia omnes in hac carne resurgemus.* Fuit Pelagius in pauperes præsertim senes singulariter beneficus; primus ex Pontificibus in suis epistolis indictiones notavit. Obiit a. 590. sedit annos 11. menses 2. dies 10.

66. S. GREGORIUS I. cognomento Magnus successit a. 590. Invitus in sui electionem consensit; commentarium de pastoralis cura elucubravit; præterea 40. homilias in evangelia absolvit: scripsit item præter alia Dialogorum libros, quos nonnulli Gregorio II. tribuunt. Lucubrantis capiti fulgida columba sæpius affidere visa est. Cum Ariani in Hispania-

spania ad designandas tres naturas divinas in tribus personis, trinam merfionem in baptismo adhiberent, censuit Pontifex à Catholicis unicam esse faciendam, ne Arianorum errorem probare viderentur. Vetuit, ne Judæi vi ad fidem compellerentur. Mauritio Imperatori persuasit, ut legem, quâ publicis administrationibus impliciti, & milites in monasteria admitti prohibuit, temperaverit. Sardinia Presbyteris concessit, ut, cum Episcopis deessent, confirmationis Sacramentum administrare possent. Ad confundendam Joannis Episcopi Constantinopolitani arrogantiam, qui se œcumenicum, seu universalem Patriarcham nominabat, se *Servum servorum DEI* scribere cœpit. In Synodo Romana damnavit Andream Græcum ex Incorrupticolarum secta, qui præter alia impiè docebat Corpus Christi ex ipsa cum Verbo conjunctione impatibile, & incorruptibile esse; pariter mundum esse incorruptibilem. Canonis missæ addidit hæc verba: *Diésque nostros in tua pace disponas, atque ab æterna damnatione nos eripi, & in electorum tuorum jubeas grege numerari.* Author est cantus plani, & unisoni, qui ab ipso Gregorianus nuncupatur. Obiit gravi, ac diuturna podagrâ vexatus a. 604. sedit annos 13. mens. 6. dies 10.

67. SABINIANUS natione Tuscus successit a. 604. Stabilita cum Longobardis pace, cum civitatem Romanam gravis fames affligeret,

justit aperiri Ecclesiæ horrea, & venundari frumentum populo, pro solido uno triginta modios tritici: hinc commentum est, eum ob avaritiam à Gregorio M. per noctē apparente fuisse increpitum, & in capite percussum, atque ex eo ictu non multò post decessisse. Sunt, qui eum instituisse scribunt, ut ad missarum solennia campanæ pullentur; sed hoc à pluribus alij tribuitur. Obiit a. 606, sedit annum 1. menses 5. dies 9.

68. BONIFACIUS III. Romanus successit a. 607. Undecimo ab obitu Sabiniani mense, Romæ synodum celebravit, in qua constitutum sub anathemate, *ne ullus Pontifice vivente, aut Episcopo civitatis suæ loquatur de successore; sed tertio depositionis ejus die.* Declaravit, etiam consentiente Phoca Imperatore, Ecclesiam Romanam caput esse omnium Ecclesiarum, quam prærogativam Ecclesiæ Constantinopolitanæ Joannes, & Cyriacus ejus Episcopi tribuebant. Obiit a. 607. sedit menses 8. dies 22.

69. BONIFACIUS IV. natione Marsus successit a. 608. Pantheon à Marco Agrippa erectum, & Jovi Vindici dedicatum in templum B. V. & omnium sanctorum Martyrum, quorum copiosas reliquias eò transtulit, convertit, ob rotundam, ædificij formam ad S. Mariam rotundam appellatum: Synodum Romæ convocavit, in qua monasticæ vitæ studiosos ab iis, qui eis adversabantur, defendit, &

Can-

Cantuariensis monasterij fundationem confirmavit. Obiit a. 615. sedit a. 6. m. 8. dies 13.

70. S. DEUSDEDI Romanus successit a. 615. Scribitur à pluribus, quòd ex Subdiacono Pontifex creatus fuerit: Ægrotos frequens invisebat, unumque illorum lue elephantiae correptum, dum exoscularetur, prodigiosè sanavit. Obiit a. 618. sedit annos 3. dies 20.

71. BONIFACIUS V. Neapolitanus successit a. 619. Mansuetudine, & charitate erga omnes præprimis excelluit. Edvino Northumbriæ Regi, & Edilburgæ Reginae munera cum literis misit; Et Regi quidem (ut in literis exprimit) *camisiam cum ornatura in auro unam*: Reginae autem: *Speculum argenteum, & pectinem eboreum inauratum*. Immunitatem Ecclesiis concessit, unaque prohibuit, ne, si quis ad eas confugisset, vi abstraheretur. Obiit a. 625. sedit annos 5. menses 10.

72. HONORIUS I. Campanus successit a. 625. Primus videtur fuisse, cujus electio ab Exarcha Ravennatensi, permessa illi ab Heraclio Imperatore potestate, confirmata est: Scripsit Edvino Regi, eumque ad constantiam in suscepto religionis orthodoxæ instituto adhortatus est. Fortiter quidem se opposuit hæreticis Monothelitis, qui unicam in Christo operationem, atque adeò unicam voluntatem affirmabant, in eo tamen arguitur, quòd in eos damnationis sententiam non pronuntiaverit; Maronitis primum Patriarcham Joan-

nem Maronem dedit, qui multos ex Monothelitis ad sanio-rem mentem reduxit. Insigni munificentia fuit in ædificandis, ornandis, donandis que Ecclesiis Obiit a. 638. sedit annos 12. menses 11. dies 17.

73. SEVERINUS Romanus successit post annos unius, & 7. mensium interpontificium 640. Rejecit, damnavitque in Synodo Romæ collecta *Ecthesim*, quæ fuerat fidei formula, & expositio, quam Sergius Constantinopolitanus Episcopus ad hæresim Monothelitarum latius evulgandam composuit, atque in ea disertè asseruit unicam tantum in Christo voluntatem. Fuit singulari pietate, & religione; tum in pauperes munificentia. Antequam in Pontificem electus fuisset, Lateranense Patriarchium ab Italiæ Exarcha expilatum est. Obiit a. 640. sedit menses 2. dies 4.

74. JOANNES IV. natione Dalmata successit a. 640. Cum intellexisset Scotos pascha decimâ quartâ lunâ cum Hæbreis celebrare, atque ex illis quosdam Pelagiana dogmata amplecti, literas scripsit, quibus eos ad amplectenda Ecclesiæ Romanæ sacra, ritus, fidemque permovere studuit. *Ecthesim* iterato anathemate proscripsit, quam demum Constans Imperator comburi iussit. Obiit a. 642. sedit annum 1. menses 9. dies 18.

75. THEODORUS I. Hierosolymitanus successit a. 642. Pyrrhum Constantinopolitanum olim Patriarcham in hæresim recidentem

tem in Romana synodo damnavit, factæque damnationi, calamo in sanguine Domini unctō subscripsit; qui Græcorum ritus fuerat, ut atramenti loco sanguine Domini in hujusmodi subscriptionibus uterentur. Obiit a. 649, sedit annos 6. mens. 5. dies 18.

76. S. MARTINUS I. natione Tuscus successit a. 649. Fortiter Constanti restitit, quī *Typum* Romæ promulgari per suum Exarcham voluit; etenim non solum id non admisit, sed in Lateranensi Synodo præter alias hæreses, & Heraclij Ecthesim etiam *Typum* damnavit; fuit *Typus* fidei formulā, & expositio à Paulo Constantinopolitano Episcopo composita, & sub Constantis Imperatoris nomine promulgata, quā verabatur, ne quis de una, vel duplici voluntate in Christo, & operatione sermonem institueret. Gravissimè id tulit Imperator; idcirco confectis aliis in Pontificem criminibus eum quamvis ægrum, & podagræ doloribus afflictatum per Calliopam Italiæ Exarcham Constantinopolim adduci, inde verò, postquam carceres, multaque probra sustinisset, Chersonam in exilium deportari iussit, ubi ærumnis, & inedia confectus obiit a. 655. sedit annos 5.

77. S. EUGENIUS I. Romanus successit Martino in exilium relegato anno 654. Quam electionem ipse Martinus gratam sibi fuisse per literas testatus est. Rejecit *Synodicam*, quæ fuit epistola à Petro Constantinopolita-

no Patriarcha hæretico Monothelita mis-
sa, cum in ea duas in Christo voluntates profi-
teri dissimulaverit. Mira in eo eluxit pietas,
religio, mansuetudo, & munificentia. Obiit
a. 657. sedit annos 2. menses 8. dies 24.

78. S. VITALIANUS Campanus successit
a 657. Evangeliorum codicem aureis literis
scriptum, & pretiosis gemmis ornatum à Con-
stante Imperatore accepit: Eundem Romam
venientem amplissimo apparatu salutavit; ve-
rùm Constantius post duodecim dierum in urbe
moram, dum amicissimè cum Pontifice agere
videretur, suos ad urbis, ædiúmque sacrarum
direptionem dimisit: quò majorem Romæ
calamitatem intulit, quàm 258. annis à bar-
baris experta fuisset. Maurum Ravennaten-
sem Episcopum sacrîs movit, quòd Romam
vocatus ad causam dicendam, adesse recusa-
verit; Ille verò Exarchæ præfidiò fretus ean-
dem anathematis sententiam in Vitalianum
pronuntiavit reliquis omnibus Italiæ Episco-
pis inaudito hoc facinore percussis. Obiit
a. 672. sedit annos 14. menses 6.

79. ADEODATUS Romanus successit 672.
Vir mitissimus, & in pauperes liberalissimus
fuit: ex Monothelitis non paucos Ecclesiæ
conjunxit: privilegia monasterio S. Martini
in Episcopi Turonensis diæcesi sito confirma-
vit. Obiit a. 676. sedit annos 4. menses 2.
dies 5.

80. **DONUS** (aliis **Domnus**, aliis **Domnio**) Romanus successit a. 676 Reparatum Episcopum Ravennatensem, qui Ecclesiam suam à Pontificis auctoritate exemptam volebat, eodemum permovit, ut sub vitæ finem facti pœnitens, se Ecclesiæ Romanæ subjecerit. Syros quosdam monachos Nestorij studiosos, qui Romæ detecti fuerant, per diversa monasteria distribuit. Obiit a. 678. sedit annum 1. menses 5. dies 10.

81. **S. AGATHO** Siculus successit a. 678. **S. Wilfridum** Episcopum Eboracensem sede sua à Northumbriæ Rege Egfrido pulsum, innocentem, suæque sedi restituendum declaravit: Legatos misit ad Concilium Constantinopolitanum III. Generale sextum, in quo præter alia acta Hæretici Monothelitæ damnati sunt, quos inter Polychronius Presbyter impostor erat, qui mortuos se ad vitam revocaturum pollicebatur, si poneretur supra illos chartula sequentibus verbis ex Monothelitarum hæresi depromptis notata: *Qui non confitetur unam voluntatem, & unam Dei virilem operationem, non est Christianus.* A Constantino Pogonato Imperatore impetravit Agatho, ne in Pontificis electione pecunia penderetur, quam Gothorum Reges Arianii à Pontificibus persolvendam indixerant. In Angliam misit Cantores, qui populum cantum Romanum docerent. Obiit a. 682. sedit annos 3. menses 6. dies 14.

82. S. LEO II Siculus successit a. 683. Confirmavit acta Synodi Constantinopolitanae; statuit, præcipiente id ipsum Imperatore, ut electi Ravennateses Archi Episcopi pro antiqua consuetudine Romæ consecrarentur. In Græca, latinâque lingua, tum & in musica fuit versatissimus: Obiit a. 683. sedit menses 10. dies 17.

83. S. BENEDICTUS II Romanus successit a. 684. Quàm primum electus fuerat, Ecclesiæ regimen ante consecrationem suscepit; atque ita desit mos ille, quò ante consecrationem electi Pontificis Ecclesiæ regimen penes Archipresbyterum, Archidiaconum, & Primicerium Notariorum fuit. Apud Constantinum Imperatorem effecit, ut impofterum electi Pontifices consecrarentur non petita ab Imperatoribus confirmatione, quamvis Justinianus junior Constantini filius, & successor parentis illâ cessione non steterit. In Clerum, templa, & monasteria liberalis, & munificus extitit. Obiit a. 685. sedit menses 10. dies 12.

84. JOANNES V. Antiochenus successit a. 685. Synodo Constantinopolitanae præfuit Legatus Agathonis Papæ; quò minus multa præclara, & memorabilia præstiterit, diuturna infirmitate præpediebatur, quam nihilominus æquò animò tulit. Obiit a. 686. sedit annum 1. dies 9.

85. CONON Thrax Tomitanus successit a. 686. Veneranda canities, simplex animus, quieti mores, religiosa vita, & sacra eruditio eum plurimum commendabant; ob insignem modestiam *Pontifex Angelicus* vocabatur. Confirmatio illius à Theodoro Exarcha iterum peti debuit. Episcopum ordinavit S. Kilianum, cujus operâ magnam Franconiæ partem ad orthodoxam religionem convertit. Morti propinquus reliquam à Benedicto Papa pecuniam Clero, & monasteriis legavit, sed quam Thesauri Pontificij Dispensator Exarcho Ravennatensi, ut per eum sibi Pontificatum pararet, extradidit. Obiit a. 687, sedit menses 11. dies 23.

86. S. SERGIUS I. Antiochenus successit a. 687. Ante illum à Clero, & populo in duas partes scisso electi fuerant Theodorus Archipresbyter, & Paschalis Archidiaconus, qui dignitatis hujus cupidus, legato aliis à Conone thesauro, Exarcham corruerat: Verùm quia neuter, ut cederet, permoveri potuit, Primates judicum, & Cleri plurima pars præsertim sacerdotum rejecto utroque priori Sergium Legitimum Pontificem acclamârunt. Is Ceduallam Saxonum Regem abdicatò regnò Romam venientem baptizavit. Adversus Justinianum Imperatorem se fortem præstitit, dùm synodi quin-sextæ acta, quæ ille rata à Sede haberi contendit, probare non voluit: ob quod Imperatoris jussu Constanti-

no-

nopolim abductus fuisset, nisi à multitudine undique confluente servatus esset: fuit synodus quin-sexta ita dicta, quòd convocata sit ad conscribendos canones quintæ, & sextæ synodi Generalis. Statuit ut in missa diceretur ter *Agnus DEI*, & ter *miserere nobis*: licèt deinde tertio locò substitutum sit *dona nobis pacem*. Obiit a. 701. sedit annos 13. menses 8. dies 23.

87. JOANNES VI. Græcus successit a. 701. Captivos omnes, quos Gisulphus Dux Beneventanus ex ditione Romana iniquè abduxerat, missis liberaliter donis redemit. Plures basilicas instauravit, ornavitque. Obiit a. 705. sedit annos 3. menses 2. dies 12.

88. JOANNES VII. Græcus successit a. 705. Ab Ariperto hujus nominis II. Longobardorum Rege Alpes Cottias, quæ ad Romanam Ecclesiam pertinuerant, sed à Longobardis abstractæ fuerant, recepit: Basilicam sanctæ Eugeniæ pene jam collapsam restituit; multas præterea imagines in pluribus Ecclesiis pingi curavit, in quibus ejus vultus prodigiosè expressus apparebat. Obiit a. 707. sedit annos 2. menses 7. dies 17.

89. SISINNIIUS natione Syrus successit a. 708. Podagræ doloribus ita afflictabatur, ut longo tempore cibum propriis manibus capere non potuerit: inter quæ tamen præsentissimum semper præferebat animum. Ad urbis mœnia, & templa instauranda multa jam
pa-

paraverat, sed præclaros hos canatus mors præmatura abruptit. Obiit a. 708. sedit dies 20.

90. CONSTANTINUS I. Syrus successit a. 708. Felicem Ravennatensem Episcopum Pontificis obedientiæ se subducentem anathemate feriit, qui deinde Constantinopolim vinctus abductus est, demum oculis privatus in Ponto exulavit: Romæ magno gaudio, & digna Regibus pompa excepit. Coërendum Mer- ciorum, & Offam orientalium Saxonum Re- ges, qui missô sceptris nuntiô monachorum habitum induerunt. Invitatus à Justiniano, Constantinopolim profectus est, ubi Tibe- rium Augusti filium cum Patritiis, totôque Se- natu obvium habuit: Justinianus ipse pedum osculô eum veneratus est: ibi Canones sy- nodi quini-sextæ Ecclesiæ non adversantes confirmavit. Romam reversus fidei Profes- sionem, quæ hæresi plenam Philippicus Ju- stiniani successor milerat, rejecit: ob insi- gnem humilitatem, & mansuetudinem omni- bus Ecclesiæ ordinibus in pretio fuit. Obiit a. 715. sedit annos 7 dies 15.

91. S. GREGORIUS II. Romanus successit a. 715. Theodonem II. Bavarix Ducem ad limina Apostolorum peregrinantem magna comitate accepit: de quo sunt versus illi:

*Primitiæ gentis germana ab origine Princeps
Culmen Apostolicum petit, & sacra limina
Petri.*

Eu-

Eudoni Aquitanix Duci Spongiam, quâ mensa Pontificis tergebatur, misit, quæ per exercitum distributa illos omnes à morte, & vulnibus immunes servavit, qui ex illa particulam aliquam habuerant. Ab Ina occidentalium Saxonum Rege vectigale accepit regnum *singulis argenteis numis, quos denarios vocant, in singulas domos impositis.* Scripsit ad Leonem Imperatorem, eumque ad restituendum sacrarum imaginum cultum adhortatus est: Leo namque decimo imperij sui anno à Judæis permotus omnes sacras imagines deponi, confringi, & comburi iussit, quò hæresim Iconoclastarum jam olim apud Marcionitas, & Manichæos serpentem excitavit. Cùm in quadagesima feriâ quintâ nec missa diceretur, nec jejunium esset; statuit Gregorius, ut utrumque fieret. Obiit a. 731. sedit annos 15. menses 8. dies 23.

92. GREGORIUS III. Syrus successit a. 731. Græcæ, latinæque linguæ peritiâ, divinarum scripturarum, & psalmorum, quos omnes memoriâ complectebatur, intelligentiâ præprimis excelluit: celebravit Romæ synodum, in qua Iconomachos damnavit: tum ad amplius promovendum sacrarum imaginum, & reliquiarum cultum Basilicam sancti Petri pulcherrimis imaginibus exornavit, unâque oratorium extruxit, in quo reliquias undique conquistas publicæ venerationi exposuit:

sta.

statuit præterea, ut sacerdos in Oratorio illo celebrans in canone post illa verba & omnium Sanctorum tuorum adderet sequentia: *Quorum solemnitas hodie in conspectu tuæ majestatis celebratur, Domine DEUS noster, in toto orbe terrarum.* Confirmavit divisionem Baioariæ à S. Bonifacio tanquam Legato factam in quatuor Diæceses nempe Salisburgensem, Frisingensem, Ratisbonensem, & Pataviensem. Obiit a. 741. sedit annos 10. menses 8. dies 20.

93. S. ZACHARIAS Græcus successit a. 741. Consecratus fuit Pontifex non expectata Exarchi Ravennatensis confirmatione, quâ nec deinde ejus successores egebant, atque adeò Romana Ecclesia ea servitute penitus liberata est. Interamnæ Longobardorum Regem Luitprandum convenit, cujus animum ita occupavit, ut ab eo Sabinense patrimonium ante annos triginta Ecclesiæ ereptum præter aliquot civitates receperit: eundem à Ravennatum provincia opprimenda avocavit. Constituit in Synodo Romæ habita, ut Episcopus, Presbyter, & Diaconus, dum per civitatem irent, longas vestes cum pallio deferrent. Rescripsit S. Bonifacio non esse rebaptizandum illum, quem sacerdos quidam in Baioaria baptizaverat, ob ignorantiam solùm Romanæ latinitatis hac formâ usus: *Baptizo te in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Erectum à S. Bonifacio Fuldense mona-

persoluto Creditoribus pretio sublevabat: fædus cum Desiderio Aistulphi successore iniit, quô tranquillum Ecclesiæ statum servavit: quamvis temporis lapsu repetitas ab eo incursions tulerit. Obiit a. 767. sedit annos 10. mensem 1.

96. STEPHANUS III. (aliis IV.) Siculus successit a. 768. Antequam Paulus Pontifex supremum diem obiisset, intrusus fuit in sedem Pontificiam Constantinus homo Laicus à Totone Duce Nepefinæ civitatis fratre suo, qui supra annum potestatem vi partam retinuit; tum verò Stephanô legitimô Pontifice electô in monasterium abductus est; demum ex eo violenter extractus, utroque oculo orbatus fuit. Stephanus Romæ Synodum convocavit, in qua gravi pænâ in eos animadvertit, qui Constantino Antipapæ adhæserant. Statuit, ut *omni die Dominico in Ecclesia Lateranensi à septem Episcopis Cardinalibus hebdomadariis super altare S. Petri celebraretur, & gloria in excelsis DEO diceretur.* Atque in hoc Pontifice prima reperitur mentio de septem Episcopis Cardinalibus. Obiit a. 772. sedit annos 3. menses 5. dies 27.

97. HADRIANUS I. Romanus successit a. 772. A Carolo Franciæ Rege contra Desiderium ultimum Longobardorum Regem, qui ditiones Pontificias invaserat, præsentissimum auxilium expertus est: Carolus enim, ut Ecclesiæ afflictæ subveniret, Ticinum obsidio-

dione cinxit, eoque ad deditionem coacto, Desiderium cum uxore in suam potestatem redegit, & captivos Lugdunum in Franciam relegavit: atque adeo Longobardorum regno, quod 206. annos perduravit, finem dedit, Romanamque Ecclesiam à vicinis, iisque potentibus hostibus liberavit. Subinde Felix Urgellitanæ sedis in Catalaunia Episcopus tracto in suas partes Elipando Archi Episcopo Toletano hæresim ab Authoris nomine Felicianam dictam spargere cœpit, quâ asserbat *Christum secundum naturam assumptam non esse filium naturalem, sed adoptivum; eundem esse servum conditionalem Patris æterni*: quos errores & Synodus Ratisbonensis, & Hadrianus Papa damnârunt. Anno 786. inchoatum est Concilium Constantinopoli, quod anno insequente Nicæam translatum est; Nicænum ordine II. generale VII. dictum. In eo Iconomachi novo anathemate perculsi, & sacrarum imaginum cultus commendatus est. Sub eodem Pontifice Offa Merciorum Rex Romanam advenit, regnumque suum Romanæ sedi vectigale fecit. Obiit a. 795. sedit annos 23. menses 10. dies 17.

98. LEO III. Romanus successit a. 795. Ad Carolum Franciæ Regem urbis vexillum misit, quod à Pontificibus mitti solebat Romanis Patritiis, qui adversus infideles, Schismaticos, aut Hæreticos pugnaturi erant. Salisburgensem Episcopum Arnonem creavit Archi-

chi Episcopum: Ab Hadriani Prædecessoris
Necessariis, dum Litanias majores cum Cle-
ro in publica supplicatione decantaret, re-
pente circumventus, plagas, linguæ præcisio-
nem, ipsamque oculorum effossionem per-
pessus est; ope tamen SS. Apostolorum ejus-
dem diei nocte linguam, & oculos, plenamque
virium firmitatem recepit: de quo Poëta

*Quem furibunda manus spoliavit lumine,
lingua,*

*Vestibus & sacris, Ordinibusque piis;
Reddidit hæc Petrus, quæ Judas abstulit al-
ter,*

Hic qui Confessor, proditor ille DEI est.

Quia verò ab hostium insidiis securo degere
Romæ non licebat, ad Corolum Paderbor-
nam abiit, ubi summo cum honore, & Regis
gaudio acceptus est. Romam post aliquot
tempus reversus, urbem totam sibi in occur-
sum effusam habuit: altero verò anno scilicet
800. ipse Carolum Regem ea, quæ tantum
Principem decebat, pompâ in urbe excepit;
tum in Natali Domini ob singularia in Rem-
publicam utramque merita Imperatorem oc-
cidentis, impositâ capiti coronâ, declaravit po-
pulo ter unanimi voce acclamante: *Carolo
piissimo, Augusto à DEO coronato, magno, paci-
fico Imperatori vita, & victoria.* Quo solenni
actu imperium occidentale, quod in Momyl-
lo Augustulo extinctum erat, Leo III. reno-
novavit. Una die septies, vel novies, perse-
cu-

cutionibus vexatus, missam dicere solebat; quod illis temporibus etiam aliis Sacerdotibus concessum fuerat. Obiit a. 816. sedit annos 20. menses 5. dies 16.

99. STEPHANUS IV. (aliis V.) Romanus successit a. 816. Altero post consecrationem mense in Gallias ad Ludovicum Pium Imperatorem profectus est; ubi prope Remos in mutuum conspectum venerunt, Imperator tribus vicibus se coram Pontifice in terram prosteruens, illis eum verbis salutavit: *Benedictus, qui venit in nomine Domini, DEUS Dominus, & illuxit nobis*: ad quod Pontifex: *Benedictus sit Dominus DEUS noster, qui tribuit oculis nostris secundum David Regem videre*. Remis deinde Imperatorem cum Irningarda conjuge coronavit: ante reditum pluribus Romanis, qui in Gallias à Carolo M. ob illatas Leoni III. injurias relegati fuerant, libertatem impetravit, eosque in patriam reduxit. Obiit a. 817. sedit menses 7.

100. PASCHALIS I. Romanus successit a. 817. Cum ambitionis infimularetur, literas ad Ludovicum dedit, quibus significavit, se legitima Cleri electione, ac populi acclamatione ad Pontificatum evectum esse. Iisdem literis pacti cum Prædecessoribus facti, amicitiaeque confirmationem à Rege obtinuit. Ejus filium Lotharium Regni Longobardici coronâ, tum diademate imperiali, atque Augusti nomine insignivit: demum & urbis dominum,

nium, retento cudendæ monetæ jure, concessit. Obiit a. 824. sedit annos 7. dies 17.

101. EUGENIUS II. Romanus successit a. 824. Æmulum Pontificatûs habuit quendam nomine Zinzinum à factiosis quibusdam Pontificem nominatum; verùm turbas obortas feliciter composuit Lotharius à Ludovico Imperatore cum exercitu missus; quo tempore etiam ad præcavenda in futurum dissidia promulgata est constitutio, quâ cavebatur, ne quis Romani Pontificis electioni se ingereret præter eos, quibus id muneris ex SS. Patrum instituto, receptaque consuetudine competeret. Archiepiscopatum Laureacensem, qui ob bella ab Hunnis illata multis annis interruptus fuerat, restituit. Præterea in Synodo Romæ celebrata statuit, *ut in universis Episcopis, subjectisque plebibus, & aliis locis omnis cura, & diligentia habeatur, ut Magistri, ac Doctores constituantur, qui studia literarum, liberaliumque artium, ac sancta habentes dogmata assidue doceant, quia in his maxime divina manifestantur, atque declarantur mandata.* Ob insignem in egenos liberalitatem Pater pauperum dicebatur. Obiit a. 827. sedit annos 3.

102. VALENTINUS Romanus successit a. 827. Prius, quàm consecratus fuisset, in Ecclesia Lateranensi throno impositus est: post consecrationem verò in D. Petri Basilica celebratam cum amplo, & magnifico Romano-

rum cætu ad Lateranense palatiū rediit, atque
lautissimis dapibus sumptis, multiplici mu-
nerum, ac donorum genere Clerum, Senatum,
populūque Romanum cohonestavit: mu-
nera illa vulgò *Presbyteria* vocabantur. Obiit
a. 827. sedit dies 40.

103. GREGORIUS IV. Romanus successit
a. 827. Pene vi opus erat, ut in sui electio-
nem consentiret; id enim reponebat identi-
dem, *se ad tantum ministerium inutilem esse.*
Archiepiscopatum Hamburgensem à Ludo-
vico Imperatore erectum confirmavit. In
Franciam profectus est, ut inter Patrem Ludo-
vicum Pium, & filios pacem instauraret, ve-
rū re infecta Urbem repetiit. Ostiam civi-
tatem mænibus cinxit. Sub ejus Pontificatu
corpus sancti Marci Evangelistæ Alexandria
Venetias translatum est, cujus honori altero
anno Basilica extrui cœpta. Obiit a. 844. se-
dit annos 16.

104. SERGIUS II. Romanus successit a.
844. Scribunt nonnulli, eum prius *Os porci*
vocatum fuisse, atque ideo nomen suum mu-
tasse, primūque extitisse, qui id inter Ponti-
fices fecerit. Verū plures illud Joanni XII.
qui ante Octavianus dicebatur, tribuunt; ne-
que Sergium II. sed IV. *Os porci* appellatum
fuisse. Cū à Romanis non solū electus,
sed etiam consecratus fuisset in Pontificem,
non expectatis Imperatoris Legatis, graviter
sensit Lotharius, atque ob id Ludovicum fi-
lium

lium Romanum misit, quem rebus compositis Pontifex in Longobardiæ Regem unxit, & cingulò donavit. Obiit a. 847. sedit annos 3.

105. LEO IV. Romanus successit a. 847. Invitus Pontificatum suscepit; Basiliscum, qui venenato afflatu plures jam enecuerat, ad os cavernæ intrepidè consistens, fufis ad DEUM precibus, die B. Virgini in cælos assumptæ sacra sustulit; pro quo beneficio prodigiosè impetrato ut Beatæ Virgini gratum se exhiberet, diem Assumptionis ejusdem etiam octavam celebrari præcepit. Incendium Basilicæ vaticanæ imminens crucis signò repressit: Saracenos ex Africa, comparata ingenti classe ad urbis excidium properantes per Neapolitanos, aliósque ipsis vicinos populos navali certamine fudit; militem ipse Ostiam usque secutus est, ubi præcedente pugnam die, ut fortiores redderet, Duces sacro Christi corpore refecit. Romæ deinde Synodum celebravit, in qua Anastasius tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis *ab omnibus canonicè est depositus, quòd Parochiam suam per annos quinque contra canonum instituta deseruerit, & in alienis usque demoratus sit.* Anschario Hamburgensi Archiepiscopo usum mitræ concessit; quod argumento est, olim mitram non cuivis Episcopo fuisse permissam. Obiit a. 855. sedit annos 8. mens. 3. dies 6.

106. BENEDICTUS III. Romanus successit a. 855. Adversarium habuit Anastasium à
C 2 Leo.

Leone canonicè depositum, quem Legati ad Imperatorem pro Benedicto destinati per sumum nefas Pontificali solio intruserunt: verum resistantibus Episcopis, & Clero, iidem Legati Antipapam expellere, & Benedictum restituere sunt coacti. Sub hoc dum Angliæ Rex Ethelvolphus Romanæ voti causâ advenisset, Regnum suum Romanæ Ecclesiæ fecit vectigale. Obiit a. 858. sedit annos 2. menses 6. dies 10.

107. Nicolaus I. cognomento Magnus, Romanus successit 858. Hic à Basilica vi abstractus fuit, & communi omnium acclamatione in Lateranum introductus, & solio impositus; demum præsentem Ludovico II. Imperatore in Pontificem consecratus. Romæ Synodum habuit, in qua sacerdotali honore Photium exuit, quòd pulsò per summam injuriam Ignatiò, Patriarchalem Constantinopoli sedem occupaverit; quamvis eâ Sede à Basilio Imperatore iterum pulsus, locum cedere Legitimo Patriarchæ Ignatio debuerit. Obiit a. 867. sedit annos 9. menses 6. dies 20.

108. HADRIANUS II. Romanus, successit a. 867. Cùm apud aliquos in suspitione esset, quòd Nicolai acta, decretaque infringere cogitaret, Episcopos, Presbyteros, Principum Legatos, & Optimates ad convivium vocavit, sub cujus finem in faciem procidit, obor-tisque lacrymis subjunxit: *Peto, ut Dominum*

Patrem, Decessoremque meum sanctissimum, & orthodoxum Papam Nicolaum in vestris orationibus habentes, communes grates Domino referatis, qui eum Ecclesiam suam miseratus elegit: ad quod illi: cesset invidia, mendax fama recedat, Domino nostro Hadriano Papæ vita. SS. Cyrillum, & Methodium, qui Moravis Christi fidem prædicârunt, Romæ in Episcopos consecravit; quibus etiam admisit, ut missas, & officia linguâ Slavonicâ dicerent. Legatos Constantinopolim misit, ut Concilio Constantinopolitano IV. Generali VIII. contra Photium coacto præessent. Charitate in pauperes tanta fuit, ut miraculô sit comprobata; pauci enim denarij ita multiplicati sunt, ut magnæ egenorum catervæ sufficerent. Obiit a. 872, sedit annos 4. menses 11. dies 12.

109. JOANNES VIII. Romanus successit a. 872. Carolum Calvum, & Carolum Crasum Imperatores coronavit, Ludovicum Balbum verò in Regem Franciæ unxit. Cùm Principum Christianorum auxiliô destitutus fuisset, annuo viginti quinque millium numorum argenteorum tributo pacem à Saracenis redimere coactus est. A Lamberto comite Spoletano, & Adalberto Marchione Tusciæ carcerem tulit, ex quo suorum ope elapsus, in Galliam profectus est. S. Ignatiô Patriar- hac vitâ functô Photium anathemate libera- vit, & sedi Constantinopolitanæ restituit: in

quo cum minùs fortem, & constantem se Joannes præstiterit, censent quidam, eum propterea contumeliæ locò Papissam dictum, commentoque illi occasionem præbuisse, quòd etiam femina in Pontificum numero extiterit, quamvis hujus fabulæ ante finem seculi XIII. nullus meminerit. Inter alia constituit, ut Cardinales bis in mense in unum convenirent, de reformatione Cleri, & Christianæ plebis acturi, júsque illis dicturi: Ut illorum essent numerò septuaginta, qui totidem Seniores sub Moyse judicantes referrent. Obiit a. 882. sedit annos 10. dies 2.

110. MARINUS I. (aliis Martinus II.) Etruscus successit a. 882. Photium rursus damnavit, ejúsque acta rescidit, quod Basilius Imperator gravissimè tulit, atque ob id acerbis literas Romam dedit, quibus assererat Marinum legitimè electum Pontificem non fuisse. Magnam crucis partem Ælfredo Angliæ Regi misit. Singularis prudentia, & invictus in gerendis Ecclesiæ rebus animus in eo eluxit. Obiit a. 884. sedit annum 1. menses 5.

111. HADRIANUS III. Romanus successit a. 884. Ab omnibus *Parentis* nomine, præsertim à Pauperibus vocabatur. Basilio Imperatori fortiter restitit, qui Photium tanquam legitimum Patriarcham haberi volebat: Decretum ab eo editum dicitur; ut *Pontifex designatus consecratur sine præsentia Regis, aut*

Legatorum. Dum iter Galliam versùs face-
ret, obiit a. 885. sedit annum 1. menses 4.

112. STEPHANUS V. (aliis VI.) Roma-
nus successit a. 885. Consecratus fuit sine
Legatorum præsentia, quod Imperator gravi-
ter sensit, ita, ut per Liutwardum Episcopum
Vercellensem, & alios quosdam Episcopos
Romanos missos, eum depositum voluerit; ubi
tamen unanimi omnium consensu electum,
consecratumque intellexit, tanquam legiti-
mum Pontificem veneratus est. Doctrinâ,
& charitate in pauperes præ reliquis eminuit.
Locustas, quæ agros, & vineas depascebantur,
post longas preces aquâ lustrali dispulit. Con-
suetudinem probandæ per ferrum candens,
aut ferventem aquam innocentia sustulit.
Obiit a. 891. sedit annos 6. dies 9.

113. S. FORMOSUS Romanus successit a.
891. Religionis integritate, & divinarum
scripturarum scientiâ clarissimus fuit. Arnul-
phum Imperatorem in basilica beatorum Prin-
cipum Apostolorum coronavit, Cæsaremque
Augustum appellavit. Obiit a. 896. sedit
annos 4. menses 6.

114. BONIFACIUS VI. Romanus, successit
a. 896. Hunc plures è Pontificum numero
excludunt, quòd non tam electus, quàm in-
trusus in sedem fuerit: præsertim cum & Dia-
conus, & Presbyter sit exauthoratus: alij ni-
hilominus inter Pontifices numerant, eo for-
tasse fundamento, quòd alter Bonifacius, qui

a. 985. ad Pontificatum venit, appellatus si-
hujus nominis septimus; demum & S. Cæle-
stini successor octavus. Obiit a. 896. sedit
dies 15.

115. STEPHANUS VI. (aliis VII.) Roma-
nus successit a. 896. Romæ synodum con-
vocavit, cujus iniquissimò statuto Formosi
Pontificis corpus exhumatum, indumentis
Pontificiis indutum, & solio impositum fuit;
deinde verò omnibus continuò insignibus
exutum, tribusque digitis mutilatum inter exe-
crationes in Tiberim projectum. Quam-
vis Ciaconius hæc parum verisimilia existi-
met, *quemadmodum etiam* (ut idem Author
scribit) *ex diversitate, & repugnantia illo-
rum, qui ea de re scripserunt, facile liquet.*
Obiit in carcere a. 897. sedit annum 1. men-
ses circiter 2.

116. ROMANUS, patriâ Galesianus successit
a. 897. Nonnulla Stephani decreta, actaque
in Formosum abrogasse dicitur. De eo Fro-
doardus:

*Posthunc luce brevi Romani regimina sur-
gunt,*

*Quatuor baud plenos tractans is culmina
menses*

Æthere suscipitur, meritos sortitus honores.
Obiit a. 898. sedit menses 3. dies 22.

117. THEODORUS II. Romanus successit a.
898. Inventum à Piscatoribus Formosi cor-
pus ad Ecclesiam Divi Petri deferri jussit;
dum

dum sepulchro inferretur, Sanctorum imagines ad parietes appensæ illud insigni prodigio sunt veneratæ. Præterea à Formoso ordinatos, & suis sedibus à Stephano dejectos restituit. Obiit, a. 898. sedit dies 20.

118. JOANNES IX. Tiburtinus successit a. 898. Concilium Romæ celebravit, in quo acta contra Formosum iterum rescissa, Formosus autem tanquam legitimus Pontifex declaratus. Abrogatō Hadriani III. decretō statuit, ut ad vitanda dissidia Romani Pontifices non consecrentur, nisi præsentibus Imperatorum Legatis. In Moravorum terris, quæ prius Pataviensi Episcopo subiectæ fuerant, cum Archiepiscopatu tres Episcopatus erexit, atque ita Pataviensem in quinque Episcopatus divisit. Obiit a. 900. sedit annos duos, dies 15.

119. BENEDICTUS IV. Romanus successit a. 900. Ludovicum Burgundiæ Regem, qui Romam contra jusjurandum Berengario præstitum venit, Imperatorem coronavit. Pauperum Pater, Tutorque ab omnibus vocabatur. Obiit a. 903. sedit annos 3. menses 2.

120. LEO V. patriâ Ardeatinus successit a. 903. Multa brevi, quo præfuit, pontificatus sui tempore à Christophoro suo familiari, & Presbytero tulit: ab eo enim, velut regendæ Ecclesiæ par non esset, in carcerem detrusus est, ex quo dimissus, reliquum vitæ tempus in quodam monasterio exigere debuit. Sedit dies 40.

121. CHRISTOPHORUS Romanus successit a. 903. Cùm pulso Leone se ipsum seditio-
forum ope in pontificatum intruserit, à ple-
risque inter Pontifices non recensetur, neque
verò diu, quam vi occupavit, sede potitus est;
à Sergio namque primùm ad monasterium
compulsus, deinde extractus, & in vincula
conjectus, demum in afflictissimo illo statu
crudelitatis in Leonem exercitæ, & immatu-
ræ dominandi cupidinis meritas pænas dedit.
Sedit menses 6.

122. SERGIUS III. Romanus successit a.
904. Jam septem abhinc annis post Theo-
dori II. obitum Pontifex electus fuerat, aut
potius intrusus, verùm ante consecrationem
urbe ejectus latitare ad hoc usque tempus
coactus est. Lateranensem basilicam, quæ
Stephani VI. tempore pene corruerat, instau-
ravit. Majora alia præstare poterat, si magis
sibi, vetitisque amoribus imperare didicisset.
Obiit a. 911. sedit, a. 7. m. 3.

123. ANASTASIUS III. Romanus successit
a. 911. Prudentiæ laudem apud omnes ha-
buit; modestè præterea, integrèque vixit, nec
in se quidquam tulit, quod reprehendi posset.
Ticinensem Ecclesiam multis privilegiis mu-
nivit: illius Episcopo concessit umbellæ
usum, equo albo vehi, crucem iter facienti
præferri, & in Conciliis à Læva Pontificis se-
dere. Obiit a. 913. sedit a. 2. menses circi-
ter 2.

124. LANDO Sabinus successit a. 913. Hunc quidam è Pontificum syllabo expungunt, quòd eum vi intrusum, non liberè electum dicant. Berengario, & Rudolpho Burundo persuasit, ut pacis consilia admiserint; Illud probro Landoni tribuitur, quòd Theodora nobili, potentique Romæ feminæ, ejusque iniquis ad alios promovendos postulatis se fortiùs non opposuerit. Obiit a. 914. sedit m. 6. d. 10.

125. JOANNES X. Romanus successit a. 914. Adlecto in belli societatem Berengario, Landulpho Beneventanorum Principe, tum Camertinis, & Spoletanis, impetratisque à Græco Imperatore auxiliaribus copiis Saracenos ad Garilianum fudit, ita ut vix unus superfuerit, qui cladis nuntium ad suos retulisset: Fama est, in prælio illo sanctos Apostolorum Principes conspectos fuisse. Ut Berengario gratum testaretur animum, in sancti Petri Basilica imperiali eum coronâ insignivit, Augustumq; appellavit, Romam advenientem Franci, Saxones, Angli, Longobardi in scholas, turnasque divisi patriâ quisque linguâ salutârunt. Subinde Marozia Guidonis Tusciae Marchionis uxori invisus esse cœpit Joannes, à cujus militibus in Lateranensi palatio oppressus, carceri mancipatus, demum cervicali suffocatus est a. 928. sedit a. 14. m. 2. d. 3.

126. LEO VI. Romanus successit a. 928. Pacis erat studiosissimus, idcirco eò omnem

curam impendit, ut cives ad concordiam revocaret, pacaret externum hostem, & ab Italia cervicibus barbaros propulsaret. Sunt, qui eum in carcerem detrusum scribunt; alij verosimilius id factum negant. Obiit a. 929. sedit m. 7. d. 5.

127. STEPHANUS VII. (aliis VIII.) Romanus successit a. 929. Fuit insigni mansuetudine, & religione. Per suos Bohemiae Ducem Spitineum ad christiana sacra permovit. Sub illius Pontificatu Rudolpho Burgundiae Regi à Sansone comite lancea dono data est, cujus cuspis ex Christi clavis conflata, & olim Constantino in magno pretio fuisse dicitur. Obiit a. 931. sedit a. 2. mensem 1. d. 12.

128. JOANNES XI. Romanus successit a. 931. Vi quidem per Guidonem Tusciae Marchionem, ejusque conjugem Maroziam ad Pontificatum promotus est, à Clero tamen tanquam legitimus Pontifex susceptus. Ab Alberico fratre suo uterino, dum is Hugonem Italiae Regem ob acceptam ab eo alapam, quod manibus aquam minùs scitè affudisset, urbe expulit, in custodiam datus est, ne scilicet ad restituendum Hugonem auxiliares copias compararet. Obiit a. 936. sedit a. 4. m. 10.

129. LEO VII. Romanus successit a. 936. Sacrorum locorum cultum, & reverentiam maximopere curavit; hinc cum intellexisset intra monasterij S. Martini Turonensis ambitum

tum feminas admitti, sub anathematis pæna id per literas ad Hugonem Abbatem datas fieri vetuit. Laureacensem Ecclesiam iterum Metropolitanam declaravit, ejusque Antistiti Gerhardo pallium misit. Odonem Cluniacensem Abbatem Romam vocavit, cujus singulari prudentia, & auctoritate Cleri mores correxit, & divisos Alberici, & Hugonis animos composuit. Obiit a. 939. sedit a. 3. m. 6. d. 10.

130. STEPHANUS VIII. (aliis IX.) natione Germanus successit a. 939. A conjuratis Alberici, qui eum nil tale opinantem aggressi sunt, ita vulneribus in facie deturpatus est, ut publicò abstinere, quoad supervixit, debuerit. Ad Francos contra Ludovicum Regem, Transmarinum dictum, Caroli simplicis filium rebelles Damasum Episcopum Legatum misit, per quem illorum plurimos ad Regis obsequium reduxit. Obiit a. 942. sedit, a. 3. m. 4.

131. MARINUS II. (aliis Martinus III.) successit a. 942. Vir cælo acceptissimus, prophetiæ donò claruit. Quantum poterat, fugit bellorum tumultus, religioni econtra, templisque restaurandis, ac fovendis pauperibus se totum dedit. Ad Siconem Capuanum Episcopum literas misit, in quibus ei canonum ignorantiam, secularium familiaritatem, & temerariam transgressionem exprobravit, quòd nempe Ecclesiam S. Angeli pro con-

struendo monasterio destinata Diacono cui-
dam in beneficium dederit. Obiit a. 946. se-
dit a. 3. m. 6. d. 13.

132. AGAPETUS II. Romanus successit a.
946. Hugonem Remensem Archiepisco-
pum anathemate perculit, quòd, cùm sede sua
jure motus fuisset, falsas literas ad Pontificè de-
derit, quas à Remensis Diæcesis Episcopis scri-
ptas finxit, ut sedi suæ restitueretur. Ottonè I.
Germaniæ Regem Romam advocavit, ne Ita-
liæ regnum à Berengario, qui alterius Beren-
garij quondam Italiæ Regis Nepos fuerat,
occuparetur. Diffidium inter Laureacensem,
& Salisburgensem Metropolitans ortum com-
posuit, Pannoniámque occidentalem Eccle-
siæ Salisburgensi, orientalem verò cum Ava-
rorum, & Moravorum regionibus Laureacensi
attribuit. Obiit a. 956. sedit a. 10. m. 3.

133. JOANNES XII. Romanus successit a.
956. Pontificatum vix annos 18 natus in-
vasit, accedente tamen Ecclesiæ consensu le-
gitimus Pontifex fuit. Ottonem, à quo con-
tra Berengarium opem impetraverat, Romæ
Augustali diademate insignivit: verùm ab eo-
dem post annum in pseudo-synodo Romæ ha-
bita exauctoratus est, quòd contra fidem præ-
stitam Adalbertum Berengarij filium ad ur-
bem admiserit, quin adventante cum exerci-
tu Imperatore Româ cum eo discesserit. Fuit
autem in Joannis locum suffectus Antipapa
Leo VIII, sed qui non nisi annò unò præfuit.

Romanis enim ad Joannis partes redeuntibus profugere coactus est. Obiit Joannes a. 964. sedit a. 7. m. 9.

LEO VIII. Antipapa Romanus sedem invasit, quam anno 1. & tribus mensibus retinuit. Romæ post Joannis mortem conciliabulum celebravit, in quo Benedictum, legitimum Joannis successorem pallio exuit, & pontificalem ferulam, quam manu gestabat, fregit, fractamque populo ostendit. Obiit a. 965. vocatur Leo ordine VIII. quamvis legitimus Papa non fuerit, cum ejusdem nominis Pontifex, qui anno 1048. consecratus est, se Leonem IX. appellaverit.

134. BENEDICTUS V. Romanus successit a. 964. Dum Otto Imperator Benedictum in Pontificem consecratum intellexisset, Romanum cum exercitu advenit, & Benedicto Hamburgum relegato, Leonem Antipapam restituit: injuriam hanc Pontifici illatam DEUS continuo ultus est; tanta enim, tamque dira pestis Cæsaris milites corripuit, ut diei spatium non pauci lue illam perierint. Dum in exilio degeret, multa futura prædixit, quæ deinde eventus comprobavit. Obiit Hamburgi a. 965. sedit a. 1.

135. JOANNES XIII. Romanus successit a. 965. Non diu post susceptum Pontificatum, cum severius, quam par erat, Majores Romanorum tractaret, ab urbis Præfecto, & Rosfredo ex Campania advocato comprehensus, & in

in Campaniam abductus est. Restitutus deinde Pandulphi Capuani Ducis operâ, ejus fratrem Joannem primum Capuæ Archiepiscopum creavit. Otto verò Imperator gravissimè in Pontificis hostes animadvertit; Auctoresque exilij, suspendiò necari jussit. Sublatis turbis Ottonem Augusti filium Romæ Imperatorem coronavit: Magdeburgensem, & Beneventanam Ecclesias Archiepiscopatum prærogativâ ornavit. Obiit a. 972. sedit a. 6. m. 11. d. 5.

136. BENEDICTUS VI. Romanus successit a. 972. Baronius cum pluribus Donum ante Benedictum, at verò antiqui catalogi, & Sigebertus in chronico illum post Benedictum numerant: Archi-Episcopum Salisburgensem per Noricum fecit Vicarium Apostolicum. Multa, magnâque à Romanis libertatem aspirantibus tulit, cum enim, Ottone I. è vivis abeunte, publicas seditiones excirent, jamque novos consulatus in civitatibus instituerent, turres privatas in urbibus ædificarent; atque his Benedictum adversari, strenuèque Ecclesiæ, ac imperij jura tueri cernerent, eum in S. Angeli castello custodiæ mancipârunt, dirumque in modum gutture fune constricto mori coegerunt, a. 974. sedit a. 1. m. 3.

137. DONUS II. Romanus successit a. 974. Insignis modestiæ, & integritatis erat; atque ob eam laudem nulla injuria affectus, nec ignominiâ notatus est. Obiit a. 975. sedit mens. 3.

138. **BENEDICTUS VII.** Romanus successit a. 975. Synodum Romæ convocavit, in qua Bonifacium VII. qui sublatô Benedictô VI. Pontificatum sibi arrogaverat, damnavit. Laureacensi Ecclesiæ antiqua jura restituit, ejusque Archi-Episcopo Piligrino per inferiorem Pannoniam, Avariam, & Moraviam, Apostolicam auctoritatem, & vices delegavit. Contra Simoniacos concilio præfuit. Obiit a. 984. sedit a. 9. m. 6.

139. **JOANNES XIV.** Papiensis successit a. 984. Ante Pontificatum Petrus vocabatur, quod nomen ex reverentia, quâ erga S. Petrum Apostolorum Principem ferebatur, mutavit. Ob eandem causam etiam nemo Successorum Petri nomen assumpsit. Erga subiectos placidus, in pauperes liberalis, ac benignus extitit. A Bonifacio VII. Antipapâ Constantinopoli, quò fugerat, reverso, durum carcerem sustinuit, in quò demùm ex fame, & venenô obiit a. 985. sedit a. 1.

BONIFACIUS VII. Romanus Antipapa, antea Franco dictus, Benedictô VI. vita functô sedem occupavit, ex qua post mensem expulsus, Constantinopolim fugit, ablatô secum Vaticanæ Basilicæ thesaurô: inde sub Joanne XIV. redux iterum throno se intrusit, atque in eo quatuor menses perduravit; demùm repentina morte interiit a. 985. demortui cadaver cæsum, lanceisque vulneratum per urbis plateas tractum est.

JOANNES Roberti filius Romanus electus
985. A multis ponitur, à pluribus in Ponti-
ficum numero omittitur, præsertim cum ejus
Successor etiam hujus nominis Joannes in suis
epistolis, & diplomatis se Joannem XV., non
XVI. scripserit. Obiit a. 985.

140. JOANNES XV. Romanus successit a.
985. Fuit in re militari imprimis exercita-
tus, & insigni doctrinâ, tum ab editis libris
clarus. Ob Crescentij Numentani, Roma-
ni Consulis tyrannidem in Tusciam se recepit;
urbi deinde ab Ottone III. Imperatore resti-
tutus synodum celebravit, in qua decreta est
solemnis Divi Udalrici Augustani Episcopi
canonizatio, quæ prima fuit inter alias,
quemadmodum Franciscus Pagius in Leone
III. ostendit. Obiit a. 996. sedit a. 10.

141. GREGORIUS V. Suevus successit a.
996. Ottoni III. Imperatori præprimis
charus extitit, Romam advenienti Augusta-
lem coronam imposuit, Patriciûmque Roma-
num appellavit. S. Adalbertum abdicato
Pragensi Episcopatu ad fidem Polonis, Bohe-
mis, & Hungaris annuntiandam misit, qui præ-
ter alia plurima in animarum salutem gesta
Hungariæ Regem Geisam, ejusque filium Ste-
phanum sacro fonte tinxit, inque laborum
præmium a. 997. martyrij palmam retulit.
Sunt, qui Gregorio tribuunt Electoralis Colle-
gij, penes quod jus eligendi Imperatorem
esset, institutionem: sed hujus usque ad me-
dium

dium sæculum decimum tertium nullus Antiquorum meminit. Subinde Crescentius Nomentanus, dum Imperator longius ab urbe ageret, supremum Romæ dominium sibi arrogavit, & ipsum Pontificem Gregorium expulit, intrusô in ejus locum Joanne Placentinô Episcopô: sed qui ab Ottone III. malè mulctatus, non diu post fugâ sibi consulere, sedémque legitimo Papæ cedere coactus est. Obiit Gregorius a. 999. sedit a. 2. m. 8.

JOANNES XVI. Calaber Antipapa, sub Gregorio Crescentij operâ se in sedem intrusit: verùm ab Ottone III. Imperatore oculis orbatus, linguâque, & naribus præcisis, usurpata per vim dignitate exutus est: Crescentius autem cum duodecim suis ante urbem suspendiô enectus a. 998. Quamvis autem hic fuerit Antipapa, vocatur tamen XVI. cùm duo ejusdem nominis subsequentes Pontifices alter quidem se Joannem XVII. alter XVIII. appellaverit, ea nempe ratione adducti, ne epistolæ, ac bullæ, quæ sub Joannis XVI. Antipapæ nomine sparsæ sunt, cum veri Pontificis actis confunderentur.

142. SYLVESTER II. Aquitanus, infimo genere natus, successit a. 999. Ob singularem in Philosophicis scientiam ab Ottone III. quem in literis discipulum habuit, Philosophus peritissimus, atque tribus Philosophiæ partibus Laureatus dicebatur. Senonensi Archiepiscopo primatum Galliæ jam olim Anse-

legiso à Joanne VIII. concessum, temporis
verò lapsu abrogatum restituit. Stephanum
Hungarorum Principem Regio nomine, &
coronâ cohonestavit, crucémque ante ipsum,
ceu Apostolatûs insigne gestari jussit: præterea
Ecclesiam Strigoniensem Metropolim decla-
ravit. Obiit a. 1003. sedit a. 4. m. 1. d. 9.

143. JOANNES XVII. Romanus, Sicco di-
ctus successit a. 1003. Sub ejus Pontificatu,
etsi per brevi multa signa apparuere, quæ futu-
rorum malorum fuerant indicia: Ciaconius
eum Romanum ignobilissimum appellat; alij
econtra exnobilissima Siccorum domo ortum
dicunt, quæ inter primas Italiæ familias nu-
meratur. Obiit 1003. sedit m. 5. d. 25.

144. JOANNES XVIII. Romanus successit
a. 1003. S. Elphago Archiepiscopo Can-
tuariensi Romam advenienti, dum ejus allo-
quiò plurimum delectaretur, propriam Ponti-
ficis stolam, majoris honoris gratiâ injecit:
Bambergensem Episcopatum ab Henrico Im-
peratore institutum confirmavit. Ecclesiam
Constantinopolitanam ad unionem cum Ro-
mana reduxit. Obiit a. 1009. sedit a. 5. m. 5.

145. SERGIUS IV. Romanus successit a.
1009. Ante Pontificatum dictus fuit Ospor-
ci, quod nomen aliqui Sergio II. tribuunt.
Vitæ erat Sanctissimæ, & consuetudinis gratif-
simæ; ita Ecclesiæ præfuit, ut nec hostes in
eo, quod reprehendere possent, invenirent.
Principes Christianos animavit, ut contra Sa-
ra-

racenos, qui in Sicilia erant, arma caperent.
Obiit a. 1012. sedit a. 3.

146. BENEDICTUS VIII. natione Tusculanus successit a. 1012. Antipapam habuit quendam Gregorium nomine, qui factiosis in suam partem adlectis sedem invasit, & Benedictum urbe ejecit: quod cum Henricus Imperator intellexisset, cum exercitu Romam petiit, & pulsò Schismaticò Papà legitimum Pontificem pristinae dignitati restituit, à quo etiam cum conjugè Chunegunde ad aram Principis Apostolorum coronatus est. Annò 1016. Saraceni Ecclesiasticæ dirionis litora infestarunt, ad quos reprimendos Benedictus classem comparavit, eaque felicitate barbaros aggressus est, ut cæsis plurimis Rex ægrè diffugerit, Regina verò capta, & capitis supplicio affecta fuerit. Bambergam deinde profectus est, ubi Ecclesiam ab Henrico constructam consecravit, ipsamque civitatem ab eo vectigalem accepit, ita, *ut quot annis optimus equus albus cum ornamentis omnibus, & phaleris, centumque numi monete argenteæ Romam mitterentur.* Guidonem ex D. Benedicti familia, à quo novam addiscendæ musicæ rationem inventam, notas *Ut, Re, Mi, Fa, Sol, La* complectentem audierat, Romam advocavit, nec prius eum à se dimisit, quàm versiculum ad modulos musicos canere didicisset. Obiit a. 1024. sedit annos 11. menses 11. dies 21.

147. JOANNES XIX. natione Tusculanus Benedicti VIII. frater successit a. 1024. Ex Laico Pontifex creatus est, quemadmodum & plures alij ex eodem statu ad Episcopatum evecti sunt. Fortiter resistit Græcis, qui missis Romam legatis Patriarchæ Constantinopolitano titulum *Oecumenici* concedi urgebant. Conradum Imperatorem Imperiali diademate coronavit. Ad Canuti Angliæ Regis preces, qui ad Apostolorum limina venerat, Archiepiscopis Angliæ Romam pro pallio venientibus pendi solitam pecuniæ summam remisit. Obiit a. 1033. sedit a. 9. d. 9.

148. BENEDICTUS IX. Tusculanus successit a. 1033. Fuit Alberici Comitis Tusculani filius, cujus etiam operâ, & pecuniarum largitionibus summum sacerdotium obtinuit: alij decennem tunc, alij 18 alij 20. annorum fuisse scribunt. Legitimus tamen Pontifex erat, cum ab Ecclesia receptus fuerit. Quia verò perversis moribus se Romanis invisum reddidit, eò demum, urgente Ptolomæo cive potentissimo, adducti sunt, ut Benedictum throno ejecerint, & Joannem Sabinensem Episcopum (qui Sylvestri III. nomen sumpsit) in ejus locum suffecerint. Non ampliùs tamen, quàm tribus mensibus Antipapa sedit, reduc-tò iterum Tusculani comitis armis Benedicto. Neque tamen per hoc extincta sunt in Pontificem eorum odia, cum nec ille vitam

mu-

mutaverit; idcirco vir sanctissimus Bartholomæus Abbas Cryptæ Ferratæ, quia pacem Ecclesiæ alia conditione reparari non posse cernebat, eò Benedictum adduxit, ut Pontificatum, acceptâ tamen non modicâ pecuniâ sponte reliquerit a. 1044. sedit a. 10. Prius Gasimirû in monasterio Cluniacensi jam Diaconum votis absolvit, & in Poloniæ Regem iungi concessit, ea tamen conditione, ut ad beneficij hujus memoriam Poloni nobiles *usualementum sedis Apostolicæ quot annis viritum solverent, caput Monachorum instar tonderent, & in præcipuis Christi, ac DEI paræ solemnitatibus pannò lineò albò in stola modum pendente cervicem exornarent.*

149. GREGORIUS VI. Romanus successit a. 1044. Ante Pontificatum Joannes Archipresbyter S. Joannis ante Portam Latinam Gratianus nomine vocabatur; profusâ ingenti pecuniâ ad Pontificatum evectus est, quamvis sint, qui dicant, eum solùm Benedicto sedis abdicationem ad restituendam Ecclesiæ pacem persuasisse, atque ideo à Romanis deinde Pontificem electum, Ecclesiæque *Servatorem* nominatum fuisse. Postquam trienniò præfuit, ab Henrico Imperatore Sutrium ad Concilium invitatus est; venit, réque in synodo circa Pontificatum agitata agnoscens (scribit Victor III. Lib. 3. Dialogorum) *se non posse justè honorem sancti Sacerdotij administrare; ex Pontificali sella exiit,*

liit, ac semetipsum Pontificalibus indumentis exuens, postulata venia summi Sacerdotij dignitatem deposuit a. 1046. sedit a. 2. m. 8.

150. CLEMENS II. natione Saxo successit a. 1046. Prius Suidgerus dictus, secundus Episcopus Ecclesiam Bambergensem rex. Romae coronavit Henricum, ejusque Conjugem Agnetem. Graves pœnas contra Simoniacos statuit. Cum Henrico in Germaniam profectus est, unde redux, vel Romae, vel in Romanis partibus obiit a. 1047. Corpus Bambergam translatum est. Sedit m. 9. d. 15.

151. DAMASUS II. Germanus successit a. 1048. Sublatò è vivis Clemente iterum Benedictus IX. Sedem invasit, eamque mensibus 8. diebus 10. retinuit: donec Poppo Episcopus Brixinensis ab Henrico Imperatore missus, Romanam advenisset, atque legitimis Cleri suffragiis Pontifex electus fuisset. Alium quidem, etiam Imperatore consentiente, Romani Pontificem designarant, videlicet Halinardum Archiepiscopum Lugdunensem, sed is admirandò demissionis exemplò eò usque latitarat, quoad Popponem throno impositum intellexisset. Obiit a. 1048. sedit d. 23.

152. S. LEO IX. Germanus successit a. 1048. Prius Tullensis erat Episcopus. Dum ab Imperatore, Legatisque Romanis Wormatiæ Pontifex designaretur, non prius in sui electionem consensit, quàm triduanum jejunium

nium, multamque orationem præmisset, atque tum etiam ea conditione, si Cleri, ac Romani populi suffragia accesserint: Romanum iter peregrini vestem indutus arripuit. Urbi appropinquantem universus populus in occursum effusus excepit, omniumque acclamatione Pontifex salutatus est. Synodum contra Simoniacos celebravit, in qua nonnullos Episcopos Simoniae labe infectos dignitatis suae gradu movit, inter quos, cum esset Episcopus Sutrinus ejusdem criminis reus, isque jurejurando ab eo se purgare vellet, repentinò morbo correptus, non longo post tempore extinctus est. Simile quid in Moguntino Concilio evenit, in quo cum Spirensis Præsul coram Pontifice gravis flagitij accusatus, se innocentem probare contenderet Dominici corporis Sacramentò, maxilla ejus, quoad vixit, contorta paralyfi remansit. Colonienfis Ecclesiae septem Presbyteris concessit, ut in sandaliis ad S. Petri aram in eadem Ecclesia missam dicere possint; ejus verò Archi Episcopum Archi Cancellarium S. R. E. creavit. Bambergensibus Canonicis usum mitræ admisit. Berengarium Sacramentariorum Parentem damnavit, qui falsò assererat panem, & vinum in Sacrificio solùm figuratè in corpus, & sanguinem Domini converti, item hæreticos, dictos Fermentaceos, qui negabant latinam Ecclesiam in azymis verum DEO sacrificium offerre. Pontificis hujus

D

san-

sanctitatem luculenter demonstravit DEUS in Nizone Frisingæ Episcopo, qui, dum in Leonem multa per summam injuriam conjiceret, ductoque sub gutture digitò in hæc verba prorumperet: *Hoc guttur gladiò abscindatur, nisi cum deponi fecero ab honore Apostolatus*; eodem momentò intolerabili gutturis dolore torqueri cœpit, ex quo impænitentia die expiravit: Leo autem sanctissimè obiit a. 1054. sedit a. 5. m. 2. d. 7.

153. VICTOR II. Germanus, prius Aistetenſis Episcopus successit a. 1055. Florentiæ confirmavit damnationem Berengarij Hæresiarchæ. Cùm alia plura ad instaurandam morum disciplinam ageret, Subdiaconus quidam gravioribus flagitiis assuetus ad Pontificem è medio tollendum vino in calice venenum immiscuit: verùm ab hujus sumptione duplici miraculo liberatus est; primò enim calicem post consecrationem de more in altum levare non potuit; deinde cùm à DEO ferventi oratione hujus causam edoceri flagitaret, Subdiaconus continuò à dæmone correptus est. Alium Simonix criminis reum in innocentix, quam simulabat, testimonium, jussit dicere *Gloria Patri, & filio, & Spiritui Sancto*, at is postrema verba, videlicet *Spiritus Sancto* efferre priùs non potuit, quàm nocentem se confiteretur. Obiit in Tuscia a. 1057. sedit annos 2, menses 3. dies 15.

154. STEPHANUS IX. (alijs X.) Lotharingus successit a. 1057. Ex Abbate Cassinensi electus Pontifex, simul tamen Abbas permansit, nec nisi post suum obitum alium sibi succedere voluit. Crebras synodos ad tollenda Clericorum, & Sacerdotum conjugia, ac consanguineorum copulationes instituit: Petrum Damiani diu, multumque renitentem Episcopum Ostiensem, & Cardinalem creavit. Florentiae ad extrema deductus, daemone spectabilem habuit, gravibusque ab eo insultibus impetitus est; qua in lucta magno illi solatio fuit S. Hugo Abbas Cluniacensis, quo adveniente continuo daemon recessit, illo vero abeunte rediit. Obiit miraculis clarus a. 1058, sedit m. 7. d. 28.

BENEDICTUS X. Romanus Antipapa, prius Episcopus Velitrensis, a factionis quibusdam pecuniâ corruptis post Stephani mortem electus, sedem occupavit, quam menses 8. d. 29. retinuit: nempe quoad Nicolaus II. legitimis suffragiis ad Pontificatum pervenisset, quem Benedictus ipse facti pœnitens accessit, admissique criminis veniam expetiit. Dicendus tamen est Benedictus X. cum alter, qui sæculi XIV. initiò Pontifex creatus est, Benedictum XI. se appellaverit.

155. NICOLAUS II. Burgundus, prius Florentinus Episcopus successit a. 1059. Romæ in synodo professionem fidei à Berengario, qui jam tertio hæresim abjuraverat, excepit;

cumque per diversa regna transmisit: in eadem synodo ad schismata præcavenda constituit, ut novi Pontificis electio penes solos Cardinales esset, nec ad populum aliud pertineret, quam sola electi approbatio. Robertum Guiscardum, Calabriae Ducem creavit, præstito antè fidelitatis juramento, promissisque ab illo in annos singulos pro unoquoque boum jugo duodecim denariis Papiensis monetæ. In pauperes, quorum bis senis pedes quotidiebus abluit, præprimis liberalis, ac munificus erat. Obiit Florentiæ a. 1061. sedit a. 2. m. 6. d. 25.

156. ALEXANDER II. Mediolanensis, antè Lucensis Episcopus successit a. 1061. Graviter tulit Alexandri electionem Agnes Imperatrix Henrici mater, idcirco illa urgente conciliabulum Basileæ convocatum est, quod Cadolum Parmensem Episcopum Pontificem nominavit, imposito (ut quidam scribunt) Honorij II. nomine. In quartum annum schisma tenuit; demùm agente Coloniensi Archiepiscopo, & consentiente Alexandro, Mantuæ synodus habita, in qua Alexander legitimus Pontifex ab omnibus agnitus, Cadolus contra omni dignitate exutus est. Wratislao Bohemiæ Duci de Apostolica sede bene merito usum mitræ, quod Laicis tribui non consuevit, concessit; Sacerdotibus prohibuit, ne plures una die missas, nisi urgens sit ratio, celebrent, excepto Natali Domini: viros do-

doctrinâ, & literis claros magnô pretiô habuit; idcirco Lanfranco Archi-Episcopo à Scientiis celebrato ad palatium venienti assurrexit, quod se non illius Archi-Episcopali gradui, sed soli literarum magisterio deferre asseveravit. Obiit a. 1073. sedit a. II. m. 6. d. 21.

157. S. GREGORIUS VII. Romanus, antè Hildebrandus S. R. E. Archi-Diaconus successit a. 1073. Primus erat, qui ex Diaconis Pontifex electus, antequam consecraretur, in Presbyterum ordinatus est, cùm alij Diaconi, omisso Presbyteratûs gradu, per saltum, ut ajunt, Pontifices consecrati fuerint. Huic Sanctius Aragoniæ Rex regnum tributarium fecit, promissis in annos singulos quingentis aureis. Tertiô Pontificatûs annô à seditiosis quibusdam Duce Cinciô Romanæ urbis Præfecto, dum ad aram consisteret, comprehensus, exutusque Pontificalibus insignibus ad Præfecti domum abductus est; verùm non diu post totius populi in unum confluentis manibus, libertatem recepit. Romæ synodum celebravit, in qua Berengarium, qui in primos errores iterum lapsus fuerat, orthodoxè profitentem audivit: qui tamen à fide iterum deflectens, demùm catholicus vitam clausit. Subinde Henricus Cæsar (Scriptoribus Italis III., Germanis IV.) cùm ob multas, gravesque injurias Ecclesiæ illatas anathemate feriretur, vehementiùs in Pontificem exar-

fit, Romaque expugnata Antipapam Guibertum Archi-Episcopum Ravennatensem, dictum Clementem III. consecrari fecit: Gregorius vero à Calabria Duce magno cum honore Salernum deductus est, ubi miraculis claus obijt a. 1085. sedit a. 12. m. 1. d. 3.

158. VICTOR III. Beneventanus, prius Desiderius Abbas Cassinensis, & Presbyter Cardinalis successit a. 1086. Hunc ipse Gregorius morti jam proximus, ut successorem deligerent, Cardinalibus commendavit; præterquam enim quod summa esset prudentia, & religione, etiam singulari apud Principes gratia, & benevolentia pollebat. Non nisi coactus, atque inter lacrymas Pontificatum suscepit; Cassinum enim profugerat, dum se Cardinalium suffragiis Papam designari sensisset. Sub Pontificatus sui initium arma in Saracenos, qui Italiam infestabant, vertit, tam felici successu, ut illorum pene centum millia Christianorum manibus occubuerint. Synodum Beneventi habuit, in qua Guibertum Antipapam omni Sacerdotali officio, ac honore privavit, & ab Ecclesiae communione segregatum renunciavit. Obijt Cassini a. 1087. sedit a. 1. m. 4. d. 7. Epitaphij sepulchro inscripti initium est.

*Quis fuerim, vel quid, qualis, quantusque,
doceri*

Si qui fortè velint, aurea scripta doceant:

Stirps

*Stirps mihi Magnatum, Beneventus patria,
nomen*

Est Desiderius, tūque Casine decus.

159. URBANUS II. Gallus, prius Odo (aliis Otto) Episcopus Ostiensis successit a. 1088. In principio statim literas ad Europæ Principes dedit, quibus eos ad constantiam in fide orthodoxa, unionemque cum Ecclesia servandam, néve Antipapæ adhærent, cohortatus est. Et paruerant Principes ferè omnes, si Henricum demas Antipapæ defensorem. Toletanum Archiepiscopum Hispaniæ Primate[m] instituit. In Concilio Claromontano decrevit, ne impofterum Laicis Eucharistia sanguine Domini intincta porrigatur, sed utrumque singillatim; ne videlicet rudes quidam occasionem credendi inde accipiant, quòd sub utraque specie etiam singillatim non sit totus Christus. In Gallias profectus Christianis Principibus expeditionem sacram contra Saracenos suscipiendam persuasit, urgente plurimùm, negotiùmque promovente Petro Eremita. Pro tessera militari crux erat rubei coloris supra scapulam dexteram vestibus affuta. Circa finem Pontificatûs, nempe a. 1098. conditus est ordo Cisterciensium à Roberto Molismensi Abbate, cui Odo Burgundiæ Dux prædium in loco, qui Cistercius dicitur, pro erigendo monasterio concessit. Obiit Urbanus a. 1099, sedit a. 11. m. 4. d. 18.

160. PASCHALIS II Florentinus, prius Rainerius, ex monasterio Cluniacensi, Presbyter Cardinalis, successit a. 1099. Altero quidem Pontificatus annò à Guiberto subitanea morte extincto liberatus est; verum illius locò tres Antipapæ successerant. Primus erat Albertus Atellis, qui eadem, quâ sedem occupavit, die captus, & in custodiam detrusus est. Alter Theodoricus, qui 105 dierum Pontificatum simili exitu terminavit. Tertius Maginulphus Abbas Farfensis, Sylvester IV. nominatus, qui etiam non multò post, & sedem, & urbem amisit, gravique inopia pressus, corrosâ, ut ajunt, linguâ, vitam cum crimine exul finivit. Guiberti Antipapæ corpus Ravennæ sepultum Paschalis exhumari jussit, & in fluentem abjici, ut hâc pænâ etiam aliis, qui superfuerant, schismatis sociis terrorem incuteret. Jurium Ecclesiasticorum acerrimus fuit defensor, atque ob id longa inter illum, & Henricum Cæsarem dissidia. Obiit a. 1118. sedit a. 18. m. 5. d. 7.

161. GELASIUS II patriâ Cajetanus, prius Joannes, ex Cassinensi monacho S. R. E. Diaconus Cardinalis, successit a. 1118. Vix in Pontificem electus fuerat, cùm Centius Frangepanes Schismaticorum catervâ stipatus perfractis Ecclesiæ foribus in eum irruit, & pugnis, calcibusque percussus in custodiam tradidit, ex qua tamen non diu post fidâ procerum, populique manu liberatus est. Verum

rūm non longo tempore agere tranquillo li-
cuit. Adveniente enim præter omnium opi-
nionem Henrico IV., Romā Cajetam clam
discessit; quo in itinere insignis in Pontifi-
cem pietas Cardinalis Hugonis de Alatro eni-
tuit. Cū etenim hostes ex adversa flumi-
nis ripa instare, illum autem viarum injuriis
jam fractum, & arripiendæ fugæ imparem cer-
neret, in suos humeros suscepit, & ad castrum
usque S. Pauli Ardeam inter noctis silentia
detulit. Henricus interea Romæ eadem fe-
rè die, quā Gelasius Cajetæ consecratus est,
Mauritium Bracarensem Archiepiscopum,
Burdinum dictum, in sedem intrusit, qui se
Gregorium VIII. appellavit. Discedente ab
urbe Henrico sub peregrini veste latitans Pon-
tifex Romam venit, inde collatis de restituen-
da Ecclesiæ pace crebrius consiliis in Galliam
se recepit, demum cū graviores morbum,
mortemque ipsam instare præsentiret Clunia-
cum petiit, ubi plenus solatij obiit a. 1119. se-
dit a. 1. d. 4.

GREGORIUS Burdinus, Antipapa, postquam
in tertium annū Ecclesiam vexaverat, a. 1121,
à Callisto Gelasij Successore Sutrij captus, &
camelo impositus, propriisque vestibus exu-
tus Romam perductus est, qui demum in arce
Fumonis non longè ab Alatro civitate sita, vi-
tam finit.

162. CALLISTUS II. Burgundus, prius Gui-
do Archi-Episcopus Viennensis in Gallia suc-
ces.

cessit a. 1119. Tolosæ concilium celebra-
vit, damnavitque hæreticos, qui Eucharistiæ
Sacramentum, Baptismum parvulorum, Or-
dines Sacros, & legitimas nuptias rejiciebant.
Alterò ab electione annò Romam advenit, ubi
exquisitissimo apparatu, & maximò urbis to-
tius gaudiò acceptus est: inde Beneventum
adiit. Redux Benevento Sutrij Burdinum
obsedit, & in suam potestatem redactum Ro-
mam abduxit. Cum Henrico IV. Impera-
tore pacem diu ab Ecclesia, & Imperio deside-
ratam instauravit, eò pactò; ut Ecclesiasticæ,
quas vocant, investituræ per annulum, & ba-
culum fieri solitæ, penes Ecclesiam essent,
electiones verò Episcoporum, & Abbatum
Teutoniciregni in præsentia Imperatoris per-
agerentur, ita ut Electus regalia, quæ ad Ro-
manam Sedem non pertinent, per sceptrum
ab Imperatore reciperet. Hæc omnia in
Concilio Lateranensi I Generali IX., cui Cal-
listus præfuit, confirmata sunt. De hac pa-
ce extant versus illi:

*Reddit Apostolico Cæsar, quæcunque roga-
vit:*

*Pax bona conficitur, sublata DEO repara-
vit;*

Jura sue partis lætus uterque trahit.

Sub hujus Pontificatu Hierosolymis institutus
est Ordo militum Templariorum, sic appella-
torum, quòd primam habitationem in regio
palatio secus templum sito nacti fuerint. Præ-
ci-

cipua illorum cura fuit, ut vias, & itinera maxime ad peregrinorum securitatem contra latronum, & incurfantium insidias pro viribus tutarentur. Primis novem annis non nisi novem milites Templi fuerant; aucti deinde magnò numero, postquam ab Honorio II. Ordo comprobatus, vivendique norma à S. Bernardo in concilio Trecensi præscripta est. Obiit 1124. fedit a. 5. m. 10. d. 12.

163. HONORIUS II. Bononiensis, antea Lambertus Episcopus Ostiensis successit a. 1124. A dissidentibus quoque alter Theobaldus Buccapecus Cardinalis Presbyter S. Anastasie electus, & Cælestinus II. appellatus est. Verum uterque, & Theobaldus quidem eadem die, quâ electus erat, Lambertus autem duodecimâ post electionem, Pontificatus insignia posuit; ad id potissimum adductus, quòd sui electionem quibusdam minùs probari cerneret. Hinc coactis in unum Cardinalibus in nova suffragia itum est; consensuque unanimi, ad quem singularis illius demissio plurimùm fecit, Honorius II. deposita prius insignia hoc majori gloriâ, omniumque gratulatione recuperavit. Rogerium Siciliae comitem Apuliae Ducem creavit, traditò in manus vexillò; acceptoque prius ab eo fidelitatis juramentò. Hugoni de Paganiis primo militiae Templariorum Magistro concessit, ut, qui hujus instituti essent, albis vestibus uterentur, nam ad illud tempus alia-

rum apud eos vestium ulus non erat, nisi quæ à
piorum hominum liberalitate oblata fuerant.
Obiit a. 1130. sedit a. 5. m. 1. d. 25.

164. INNOCENTIUS II, Romanus successit
a. 1130. Hic non nisi longis adhortationibus,
& minis compulsus in sui electionem consen-
sit. Duos Antipapas habuit, quorum alter
Petrus Leonis, dictus Anacletus II., alter Gre-
gorius Presbyter Cardinalis, eidem Anacleto
suffectus. Sed utrumque, operâ potissimum
D. Bernardi Clarævallis Abbatis subegit.
Ob Romanas turbas ab Anacleto excitatas in
Gallias abiit. Cùm Aureliano appropinqua-
vit, Regem Ludovicum, & Reginam cum filiis
obvios habuit, à quibus veneratione maxi-
ma salutat^{us} est. Aureliano Carnotum de-
ductus, id ipsum officij genus ab Henrico An-
glorum Rege cum magno Episcoporum, &
Procerum comitatu in occursum veniente ac-
cepit. Leodij Lotharium Alemannorum Re-
gem, altero verò annò Romæ Augustum co-
ronavit. Inde rediens Claramvallem invi-
sit, & Religiosorum illorum gravitatem, mo-
destiam, extremamque paupertatem conspi-
catus, à lachrymis sibi temperare non potuit.
Mortuò absque hærede Alphonsò VI. Arago-
niæ Rege, nè turbis, ac tumultibus, Nepo-
tismque dissidiis regnum distraheretur, Rami-
ro fratri Regis jam monacho, & Sacerdoti
monasterij S. Pontij Thomeriensis in pago
Narbonensi siti, in regno succedere, uxorem-
que

que ducere concessit. Annò 1139. Concilium Lateranense II. Generale X. celebravit, in quo ex orthodoxorum comunione exclusus Arnaldus Clericus, Lector Brixienfis, Abaelardi hæretici discipulus, qui, præter alia, falsò asseribat; *Nec Clericos proprietatem, nec Episcopos regalia, nec monachos possessiones habentes salvari posse.* S. Malachiam, per universam Hiberniam legatum constituit, ad se venientem eâ benevolentia excepit, ut mitram de capite suo ejus capiti imposuerit. Obiit a. 1143. sedit a. 13. m. 7. d. 9.

ANACLETUS Antipapa altera ab electione Innocentij die, potentissimâ fratrum suorum, familiaeque quàm maxima numerositate fretus, & Portuensis Episcopi cujusdam, ut putabatur, religiosissimi impetu animatus, Cleri, ac populi non parva multitudine consentiente, Sedem occupavit; atque ut Principum aliquem suis partibus faventem haberet, Rogerio Siciliae, & Calabriae Duci regium titulum impertiit. Ejus acta Concilium Lateranense II. irrita declaravit, quosque promovit, dignitatis, quam obtinuerunt, gradu dejecit. Postquam annis ferè septem Ecclesiam turbasset, subita morte decessit a. 1138.

VICTOR Antipapa ab Anacleti fratribus in sedem intrusus est, sed quam post tres menses reliquit, agente potissimum D. Bernardo, qui eundem ad Pontificis Innocentij pedes adjuvit, veniamque admisi criminis impetravit.

165. CALESTINUS II. natione Tusculus, prius Guido Cardinalis Presbyter S. Marci, successit a. 1143. Ob insignem in literarum studio profectum *Magister de Castello* jam olim appellatus est. Electio illius ad Pontificatum eâ pace, & consensu facta, ut ab Alexandri II. tempore in nullius id electione evenerit. Cum Ludovico VII. Galliarum Rege pacem iniit, regnûmque absolvit interdictô, quô in illud Innocentius II. quod Petrum Aimerici Romani Cancellarij consobrinum à se consecratum Archiepiscopum Bituricensem recipere non voluerit, animadvertit. Obiit a. 1144. sedit m. 5. d. 13.

166. Lucius II. Bononiensis, prius Gerardus Caccianimicus ex Canonico Regulari Cardinalis successit a. 1144. Bellum sacrum promovere maximo opere studuit, numis etiam, quoad potuit, in subsidium missis. Primus ab Alphonso Lusitanæ Duce, qui ditio- nes suas Sedi Romanæ tributarias fecit, quatuor autî uncias in tributum accepit. Romanis strenuè se opposuit, qui novis Senatoribus, & Patriciô institutis vectigalia omnia tam urbana, quàm reliqua sedi ereptum ibant, solis decimis, & largitionibus relictis: idcirco militum stipatus manu Capitolium conscendit, ut Patricium cum Senatoribus suam in potestatem redigeret; verùm prævalente Senatu cum omnibus repulsus est, atque inter illas turbas tam gravi lapidis ictu percussus, ut non diu

diu post è vivis excesserit a. 1145. sedit m. 11.
d. 14.

167. EUGENIUS III Pisanus, prius S. Bernardi discipulus, & Abbas SS. Vincentij, & Anastasij ad Aquas salvas, Trium fontium dicti, successit a. 1145. Tertiâ ab electione die cum aliquot Cardinalibus ex urbe ad monasterium Farfense discessit, nè Senatum, & institutam à Senatoribus Reipublicæ formam, quod unicè intendebant, probare cogeretur. Exinde Viterbium adiit, ubi dum aliquot mensibus moraretur, Armenorum Episcoporum Legatos accepit, qui Sacrificij formam ex Romana consuetudine sibi tradi deposcebant; quorum desiderio ita fecit satis, ut erga Romanam Ecclesiam optimè animatos dimiserit. Nec parum ad maiorem sedis venerationem illud valuit, quòd unus ex Legatis prodigiosum supra Pontificis caput fulgorem, atque in eo duas columbas ascendentes, & descendentes, cum mysteria divina solemniter celebraret, conspexerit. Fractis subinde, coactisque ad petendam veniam Romanis, urbem repetiit, abolita Patritiatûs dignitate, reductoque, quem Pontifices designare consuevisserent, urbis Præfecto. Verùm non diu pace fruilicuit. Cùm enim Romani novas iterum seditiones excitarent, secundo urbem reliquit; Remis deinde in Francia synodum celebravit, in qua Gilbertum Porretanum Pictaviensem Episcopum, & Eudonem, seu Eonem

nem damnavit : hic se *judicem vivorum, & mortuorum* futurum affererebat ; ille verò præter alia à fidei regulis aliena, docebat : *Divinam naturam, quæ Divinitas dicitur, DEUM non esse : Patrem, & Filium & Spiritum Sanctum unum quidem una Divinitate esse, non tamen unum DEUM, unam substantiam, vel unum aliquid dici posse* : quibus erroribus cum D. Bernardus verum symbolum opposuisset, id Gilbertus pronò animò professus est, falsisque ejusmodi dogmatis pristinam dignitatem recepit. In eadem synodo Templariis crux purpurea, albis eorum vestibus asuenda, est concessa. Subinde operâ Rogerij Siciliae Regis Romanis ad saniora compulsi sedem revisit. Præter alia plurima ad literarum, virtutisque studium promovendum constituta, suggerente Gratiano Bononiæ in monasterio S. Felicis Monacho, & *Decreti*, id est, *juris Pontificij voluminis* Authore, gradus Academicos instituit, scilicet Baccalaureatum, Licentiatum, & Doctoratum, ut hac ratione studiosos ad jus canonicum majori sedulitate amplectendum accenderet. Obiit a. 1153. sedit a. 8 m. 4. d. 10.

168. ANASTASIUS IV. Romanus, prius Conradus Episcopus Sabinensis successit a. 1153. Pauperum inopiam larga stipe semper, quoad potuit, sublevavit : atque ob id etiam Equitibus Hierosolymitanis concessit, ut, quæcunque bona ad sustentandam peregrin-

gri

grinorum, & pauperum necessitatem offerri contingeret, vel jam oblata essent, quæta semper, ac integra possiderent, nullus Clericus, aut Laicus decimas ex illis acciperet. Sub hujus Pontificatu Theologiam magnâ industriâ Petrus Novariensis cognomento Lombardus, Episcopus Parisiensis provexit, libris, quos sententiarum vocant, conscriptis, atque idcirco etiamnum *Magister sententiarum* appellatur. Obiit Anastasius a. 1154. sedit a. 1. m. 4. d. 24.

169. HADRIANUS IV. natione Anglus, prius Nicolaus de Brekspere, ex Abbate S. Rufi Cardinalis Albanensis successit a. 1154. Patre fuit paupere natus, ita, ut nisi à monasterio ad S. Albanum quotidianam stipem accepisset, scholas ob inopiam adire non potuisset. Verum, cum id parens, qui ejusdem monasterij, Nicolao adhuc impubere, institutum amplexus erat, ægrè tulisset, verbisque mordacibus filij socordiam sæpius increpuisset, ac demum omni solatio destitutum à se abegisset, in Provinciam Galliarum abiit, & ad Canonorum Regularium S. Rufi monasterium tunc extra civitatem Avernionensem positum substitit; ad quod demum, quod acris ingenij, & linguæ expeditæ, nec mediocris in literatura profectus esset, admissus, temporisque lapsu concordibus Fratrum suffragiis Abbas electus est: gratus in principio omnibus extitit, & velut Pater à filiis observabatur. Dein-

Deinde verò, nescio, quibus de causis, tam
aversò ab illo animò esse cæperant, ut instan-
tibus precibus ab eo liberari, novumque eli-
gendi Abbatem ab Eugenio III. tunc Ponti-
fice facultatem efflagitarint. Ut igitur utri-
que parti Sedes Apostolica prospiceret, postu-
latis eorum annuit, Nicolaum verò ad Episco-
patum Albanensem promovit; ex quo post
obitus in Dania, & Norvegia magno cum Ec-
clesiæ emolumento legationes supremum di-
gnitatis sacræ fastigium conscendit. In sui
pontificatûs exordio Romanis divinorum ce-
lebratione interdixit, quòd Arnaldum Bri-
xiensem Hæresiarcham, Cardinalium, quin
ipsius Pontificis vitæ insidiantem in urbem ad-
miserint, nec illos ante eâ pænâ absolvit,
quoad juratâ fide recepissent, se Arnaldum,
ejusque sectatores ex urbe ejecturos. Inte-
rea Fridericus I. Oenobarbus dictus, Romam
advenit, & à Pontifice imperij coronam acce-
pit. Henrico autem II. Angliæ Regi con-
cessit Hadrianus, ut Hiberniam insulam ad
corrigendos illius populi barbaros mores di-
tionibus suis adjiceret, integrò tamen Eccle-
siastico jure, ea præterea lege, ut quotannis
de singulis domibus Romanæ Sedi denarium
penderet. Illud in hoc Pontifice præter alia
exemplum admirandum, quòd matrem suam,
non nisi eleemosynis Cantuariensis Ecclesiæ,
ali voluerit. Obiit a. 1159, sedit annos 4.
m. 8, dies 29.

170. ALEXANDER III. patriâ Saonenfis; priùs Rolandus Presbyter Cardinalis S. Marci, successit a. 1159. Tres Antipapas FridERICI Oenobarbi favore suffultos habuit: Octavianum de Monticello, Victorem IV. appellatum, eoque è vivis sublato Guidonem Cremonensem, Paschalem III. dictum, cui factiosorum studiò suffectus Joannes Abbas Strumensis, qui Callisti III. nomen accepit. Abdicato à Joanne Pontificatu Landus Sifinus se intrusit, & Innocentium III. appellavit; quamvis hujus complures non meminerint. Inter tot, tantâsque Romæ turbas Alexander in Gallias abiit, ubi regio apparatu à Ludovico VII. Parisiis est exceptus. Erga hunc ut gratum contestaretur animum, rosam illi auream detulit, quam ex recepto jam more dominicâ quartâ quadragesimæ, quâ cantatur *ietare Jerusalem*, Pontifices consecrare solent. Præfuit Concilio Turonensi, in quo Albigensium hæreticorum dogmata sunt damnata, qui etiam vocabantur Waldenses à Petro Waldo Lugdunensi cive eorum auctore, nec multum diversi ab hæreticis, dictis *Apostolicis*, qui vitam apostolicam se proximè imitari gloriabantur, numerumque duodenarium in omnibus affectabant: *Nudipedes incedebant, cenæ de die genua flectebant, nec carne, nec vinò utebantur: Sed impiè simul asserebant, elemosinam nullius meriti esse, communionem, & missam nihil esse faciendam, à nemine aliquid pro-*

proprium haberi posse. Alexander autem anno 1165. ex Gallia in Italiam redux, eo apparatu, omniumque gaudio in Urbe receptus est, ut à longis retrò temporibus id nullus Romanorum Pontificum expertus sit. Venerat cum Friderico Imperatore pacem instauravit, anno 1177. eique in S. Marci basilica sacram communionem die festa S. Jacobi Apostoli impertit: peractis divinis Imperator dexteram Pontificis apprehendens, eum extra Ecclesiam usque ad equum album deduxit, & streguam, seu stapedem tenuit, frenumque accepit, ut stratoris officium imple-ret. Illud autem inter commenta, & fabulas omnino recensendum, nec ab aliis, quàm Ecclesiae hostibus excogitatum: Alexandrum videlicet Papam ad Ecclesiae S. Marci ingressum Imperatoris humi prostrati caput pede pressisse, ipsique verbis illis ex psalmo petitis insultasse: *Super aspidem, & basiliscum ambulabis, & conculcabis Leonem, & Draconem;* Imperatorem verò retorsisse: *Non tibi, sed Petro: & iterum Papam: Et mihi, & Petro.* Firmata cum Friderico pace, extinctoque annorum viginti schismate, Concilium Lateranense III. Generale XI. anno 1179. celebravit, quod tribus sessionibus absolutum est. In eo præter alia statuit, ut Pontifex legitimè electus censeatur, qui à duabus eligentium partibus receptus fuerit: In eodem damnati sunt Defensores, & receptores Albigensum, qui
in

in Vasconio, Albigesio, & Tolosanis partibus plurimum invaluerunt. Post concilium pro-
scripsit Alexander Petri Lombardi propositio-
nem sequentem : *Christus non est aliquid, se-
cundum quod est homo.* Cæterum literaturæ
Pontifex hic tantæ fuit, ut ad eam pauci ex
ejus Prædecessoribus centum annorum spatiò
pertigerint : ab eo usque ad Innocentium IV.
sederunt viri doctissimi, adeò, ut ex eorum
epistolis decretalium volumen sit collectum.
Obiit a. 1181. sedit annos 21. m. 11. d. 23.

171. Lucius III. Lucensis, prius Hum-
baldus Allucingolus, Ostiensis, & Veliternen-
sis Episcopus, sacri Collegij Decanus, succes-
sit a. 1181. Cùm à Romanis Senatoribus
urbis dominatum ambientibus securus dege-
re non posset, præsertim quando & fontes ve-
nenò esse infectos fama publica ferret, Vero-
nam abiit, ubi cum Friderico Imperatore de
bonis à Mathilde relictis egit; Cæsar enim
imperio, Lucius Ecclesiæ Romanæ testamen-
tò fuisse relictæ contendebat. Subinde, cùm
exercitum Christianum in Palæstina multum
imminui, frangique intelligeret, ad eum ju-
vandam Principes Christianos totis viribus
animavit. Obiit a. 1185. sedit annos 4.
menses 2. dies 18. Lapidì sepulchrali hi ver-
sus incisi sunt :

*Luca dedit lucem Tibi Luei, Pontificatum
Ostia, Papatum Roma, Verona mori.*

Imò

*Imò Verona dedit verum tibi vivere, Roma
Exitium, curas Ostia, Luca mori.*

172. URBANUS III. Mediolanensis, priùs Lambertus Crivellus Archiepiscopus Mediolanensis, & Cardinalis successit a. 1185. Legatos misit in Angliam ad coronandum Henrici Regis filium in Hiberniæ Regem; cui unà misit coronam de penna pavonis autò contextam. Dum ad procurandam Christianorum Principum concordiam Venetias iter adornaret, jánque Ferrariam teneret, funestissimum de capta à Saladino Saracenorum Principe Hierosolyma, sancta cruce, ipsóque Rege nuntium accepit; quò ita consternatus est, ut in gravem, eúmque extremum morbum inciderit. Sunt, qui sacrum subdiaconatús ordinem ab Urbano III. primùm majoribus ordinibus adnumeratum censent. Obiit a. 1187. sedit annum I. m. 10. d. 25.

173. GREGORIUS VIII. Beneventanus, priùs Albertus Apostolicæ sedis Cancellarius, & Cardinalis successit a. 1187. Fuit literatúrâ, facundiâque clarus, nec minùs puritate vitæ, & animi integritate: auditâ ejus promotione magnopere gavisus est Fridericus Imperator, præcepítque suis Principibus, & Præfectis, ut omnem illi reverentiam, honoremque impendant; & transeunti per terras suas de fisco suo victualia ministrent. Omnem cogitatum ad recuperandam terram sanctam intendit, eóque etiam Cardinalium animos per-

permovet, ut abjectis omnibus divitiis, ac deliciis crucem Christi verbo, & exemplo se predicaturos, mendicando Hierosolymam ituros, demum, quamdiu terra illa in hostium potestate futura sit, nullum equum conscensos receperint. Nec tam pia Pontificis, sacrique Collegij studia felici eventu caruissent, si longiorem vitam superi Gregorio indulgisent. Obiit a. 1187. sedit mens. 1. dies 27.

174. CLEMENS III. Romanus, prius Paulus, Prænестinus Episcopus, successit a. 1187. Promovendæ sacræ expeditionis studium sollicitè continuavit, cujus etiam hortatibus successi Principes Christiani, Philippus Galliarum, & Richardus Angliæ Reges, anno 1190. in Orientem profecti sunt. Diffidium Romanos inter, & Pontificem, quod jam ab Innocentij II. obitu complures annos tenuit, sustulit, appositis novem conditionibus, inter quas fuere, ut in Romani Pontificis potestate Urbs esset; ut Tusculum solo æquaretur; ut, abrogatô Patriciô, Præfectus restitueretur; ut Romanus Pontifex Senatoribus, Judicibus, Advocatis, & Senatûs ministris consuetas largitiones, quæ Presbyteria vocabantur, statis temporibus tribueret. Obiit a. 1191. sedit annos 3. mens. 3.

175. CÆLESTINUS III. Romanus, prius Hyacinthus, Diaconus Cardinalis S. Mariæ in Cosmedin, successit a. 1191. Henricum Frederici Barbarossæ filium, postquâ is juramen-

tō cavisset, se Romanæ Ecclesiæ jura integra, inviolatâque servaturum, in Imperatorem unxit. Confirmavit ordinem sub titulo hospitalis B. M. Virginis Domûs Teutonicorum, quem Hierosolymis Bremenses quidam, & Lubecenses Cives ex parvis initiis obsidionis tempore ad infirmos sublevandos erexerunt. Primus hujus Ordinis Magister fuit Henricus Uvalpot. Ad Richardum Angliæ Regem literas dedit, quibus ab eo petiit, ut Episcopum Bellovacensem in prælio captum liberum dimitteret; verùm Rex ad Pontificem loricam Episcopi, in qua captus fuerat, misit, adjunctâ epistolâ, quæ aliud responsi locò non continebat, quàm hæc verba: *vide, si tunica bæc fratris tui sit, an non?* Morti vicinus se pontificatu cedere velle Cardinalibus adstantibus dixit, si Joannem de S. Paulo Presbyterum Cardinalem, à sapientia, sanctitate, & justitia notissimum, Successorem eligerent: sed à nullo consensum retulit. Obiit a. 1198. sedit annos 6. mens. 9. dies 9.

176. INNOCENTIUS III. Anagniensis, prius Lotharius, Diaconus Cardinalis successit a. 1198. Annorum 37. fuit, dum in summum Pontificem consecratus est. Petrum Aragoniæ Regem coronavit, qui regnum suum Ecclesiæ Romanæ vectigale fecit, promissis in annos singulos de Regia camera ducentis quinquaginta numis aureis: Præterea Othoni IV. imperiale diadema imposuit. Confirmavit

Or.

Ordinem SS. Trinitatis à Joanne de Mata Theologo Parisiensi, & Felice Valesio Anachoreta erectum; item militarem Ensisferorum, qui Livoniæ, postea cum Teutonicis coaluerunt; Præterea Fratrum Minorum, cujus Author S. Franciscus Assisiensis extitit; S. Dominico autem concessit regulam aliquam approbatam pro sui Ordinis fundatione eligere, quam se confirmaturum promisit. Dum Maurorum Rex Mahometes cum ingenti exercitu Hispaniæ immineret, jamque ipse Innocentio minitaretur, quod vexillum in Basilica S. Petri fixurus, & equos in porticu, tanquam stabulo, sit collocaturus; Pontifex veniam peccatorum omnibus impertiit, qui, more per id tempus recepto, cruce insigniri ad sacrum bellum convenissent. Factum igitur, ut fere centum millia peditum, & decem millia equitum ex Gallia, Germania, & Italia sub diversis Principibus in Hispanias confluerint, initoque cum barbaris præliis, plura, quam centum millia hostium ceciderint, ex Christianis non nisi centum viginti desideratis. Archi-Episcopum Auxitanum de pluribus criminibus accusatum, jussit se *quinta manu* purgare; quæ innocentiae probandæ ratio ita fiebat: Accusatus quinque alios, *Conjuratores* dictos, sibi adjunxit, qui omnes manum supra evangelium ponere debebant; tum verò Reus supra illorum manus suam, atque ita juramenti verba recitare. Anno 1215.

Romæ in Laterano concilium celebravit, quod Lateranense IV. fuerat, Generale XII. in quo præter alia constitutum, ut ad subsidium Terræ sanctæ omnes omnino in Ecclesiis Beneficiati tam subditi, quàm Prælati vicefructum partem omnium Ecclesiasticorum proventuum per subsequens triennium integrè conferrent: ipse autem Papa, & omnes Cardinales decimam omnium proventuum suorum persolverent. In eodem Concilio damnatæ sunt Albigensum, & Almarici Hæresiarchæ impia dogmata: præterea sedium Patriarchalium ordo est renovatus, in quo post Romanam Ecclesiam primum locum obtinuit Constantinopolitana, Alexandrina secundum, tertium Antiochena, & quartum Hierosolymitana. Deinde præter alia concessum est Patriarchis, ut Dominicæ crucis vexillum ante se faciant ubique deferri, nisi in urbe Romana, & ubicunque summus Pontifex præsens extiterit, vel ejus Legatus utens insigniis Apostolicæ dignitatis. Finito concilio Româ discessit ad instaurandam inter Pisanos, & Genuenses concordiam. In pauperes fuit insigniter beneficus; Parvulos egestate pressos ad mensam suam circa refectionis finem admisit, inter quos ea, quæ remanserant, distribuit. Obiit Perusij a. 1216. Sedit annos 18. m. 4. d. 25.

177. HONORIUS III Romanus, prius Cælius Presbyter Cardinalis SS. Pauli, & Joannis, successit a. 1216. Ordinem Predicatorum

rum à S. Dominico erectum confirmavit sub
Regula S. Augustini, quam S. Fundator, olim
inter Canonicos Oxomenfes degens profes-
sus est. Consultus ab Episcopo Pragenfi, an
carnium esus feriâ sextâ, si in eam Natalis Do-
mini incidat, admitti possit, respondit, *Quòd il-
li, qui nec votò, nec regulari observantiâ ad-
stricti sunt in sexta feria, si festum Nativitatis
Dominicæ ipso die venire contigerit, carnibus
propter festi excellentiam uti possint secundum
consuetudinem Ecclesiæ Generalis, nec tamen ij
reprehendendi sunt, qui ob devotionem volue-
rint abstinere.* Postquam Andream Hunga-
riæ Regem, & Leopoldum Austriæ Ducem
cum aliis pluribus Principibus in orientales
plagas trajecisse, & Saracenorum ditiones in-
gressos fuisse intellexit, publicam Romæ sup-
plicationem instituit, in qua ipse nudis pedi-
bus SS. Petri, & Pauli Apostolorum capita cir-
cuntulit. Ordinem Vallis Scholarium, in
Diœcesi Lingonensi, à Guilielmo quodam
cum suis Scholaribus in eremum secedente
institutum confirmavit. Fridericum II. Im-
peratorem Romæ imposito imperiali diade-
mate Augustum dixit, ab eo ditionem à Ma-
thilde Ecclesiæ transcriptam recepit. Pri-
mus indulgentias in Sanctorum canonizatio-
ne concessit. Obiit a. 1227, Sedit annos 10.
menses 8.

178. GREGORIUS IX. Campanus, prius
Hugolinus, Cardinalis Episcopus Ostiensis

successit 1227. Inter lacrymas, sed frustra, Pontificatum deprecatus est. D. Franciscum, à quo adhuc Cardinalis in Ordinis protectorem adscitus fuerat, solenni pompa in Sanctorum numerum retulit; eodem honore impetivit, Antonium Patavinum, Virgilium Salisburgensem Episcopum, Dominicum Ordinis Prædicatorum Institutorem, & Elisabetham Andreæ Hungariæ Regis filiam. Constituit, ut feriâ sextâ in vesperis, completo solito cursu, cantetur *Salve Regina*: ut ante corpus Domini, & cum illud conficitur, pulsetur campana. Fridericum II. Imperatorem Anagninæ convenit, & pace (sed quæ diu non persistit) ad tempus initâ cum eo mensæ accubuit. Operâ S. Raymundi Pennafort decretales Romanorum Pontificum literas variis Conciliis, atque libris sparsas ad communem omnium utilitatem in ordinem, & compendium, quinque libris sub titulo Decretalium redigi curavit. Obiit a. 1241. Sedit annos 14. m. 5. d. 2.

179. CÆLESTINUS IV. Mediolanensis, prius Gaufridus ex Ordinis Cisterciensium Religioso Cardinalis Episcopus Sabinensis, successit 1241. Crebrius dicere solebat, *difficilius in secundis rebus, quàm in adversis esse moderatum*. Pauperum, præsertim Clericorum studiosissimus fuit, eorūque negotia etiam ante Pontificatum magnâ curâ promovit. Ad Fridericum Imperatorem Legatos mis-

misit, qui cum eo de pace instauranda agerent; verum priusquam responsum à Cæsare referre potuissent, obiit ante coronationem a. 1241. Sedit dies 18.

180. INNOCENTIUS IV. Genuensis, prius Sinibaldus ex nobili Fliscorum familia, Presb. Cardinalis tituli S. Laurentij in Lucina, successit annò 1234. Ab obitu Cœlestini, priusquam Innocentius eligeretur, mensibus sex supra annum Sedes vacavit; cuius tam diuturnæ vacationis causam non nulli in Fridericum Cæsarem conjiciunt, quòd Cardinales, quos captivos detinuit, prius libertati restituere, quamvis à Balduino Imperatore Constantinopolitano, aliisque Principibus Christianis ad id urgeretur, non voluerit. Fuit Innocentius in jure præprimis versatus, ob quam insignem scientiam *Pater juris* appellabatur. Quia insidiis Friderici se appeti, neque pacis cum eo firmandæ spem affulgere cognoverat, in Gallias abiit: Lugduni Concilium celebravit, quod fuit Lugdunense I. Generale XIII. in eo constitutum præter alia, ut etiam Octava Nativitatis B. V. à tota Ecclesia solemni ritu celebretur: ut Episcopi, & alij superiores Prælati interdicti, vel suspensionis sententiam non incurrant, nisi expressa de illis mentio habeatur. Cardinalibus rubrigaleri usum concessit, tum ut major ordini accederet majestas, tum ut eò admonerentur paratos omni tempore esse debere ad fundendum

dum pro tuenda Ecclesiâ, populique Christiani libertate sanguinem. Inter scripta, quæ reliquit, est liber à Conciliis approbatus, quem Ostiensis *Authenticum* vocat. Obiit Neapoli a. 1254. Sedit a. 11. menses 5. dies 13. Epitaphium Innocentio positum ab Umberto Archiepiscopo :

Hic Superis dignus requiescis Papa benignus,

*Latus de Fliseo, sepultus tempore prisco ;
Vir sacer, & rectus, sancto velamine tectus ;
Ut jam collapsò mundo temeraria passo
Sancta ministrari ; Urbs quoque posset re-
ctificari.*

*Concilium fecit, veteraque jussa refecit :
Hæresis elisa tunc extitit, atque recisa,
Mena direxit, rectè sibi credita rexit ;
Stravit inimicum Christi, colubrum Fride-
ricum ;*

*Janua de nato gaudet, sic clarificato
Laudibus immensis ; urbs tu quoque Par-
thenopenfis,
Pulchra decore satis : dedit hic tibi plurima
gratis.*

Hoc titulavit ita Umbertus Metropolitæ.

181. ALEXANDER IV. Campanus, prius Raynaldus Episcopus Ostiensis, & Velitrensis ex Comitibus Signiæ, Nepos Gregorij Papæ IX. successit a. 1254. Simul, ac consecratus fuerat, literas dedit ad Ecclesiarum Prælatos, à quibus preces ad gubernandam fe-

felicitate christianam Rempublicam expetiit. Guilielmi de S. Amore Theologi Parisiensis librum, in quo inter alia assererebat: *Omnes indiscriminatim teneri ad victum sibi opere manuali comparandum; Licitum quidem esse animi promptitudinem ad omnia pro Christo relinquenda, cum urget necessitas; hac tamen seclusa, illicitam esse bonorum renuntiationem;* tanquam iniquum, scelestum, & execrabilem reprobavit, & in perpetuum condemnavit. Ordinem Servorum B. Mariæ de monte Sarnario Florentiæ ante aliquot annos ortum, & jam ab Innocentio IV. sed verbò tantum, approbatum, confirmavit: Auctores hujus Ordinis septem Viri nobiles, & locupletes fuerant, inter quos primus Bonfilius de Monaldis. Tumultuantibus subinde Romanis, ipsique Pontifici, & Cardinalibus extrema omnia intentantibus, Viterbium se recepit. Quò magis animæ suæ, suorumque Successorum, & Cardinalium consuleret, ordinavit, ut Pontifice à vita migrante, singuli Cardinales quinquaginta Pauperes mensâ liberaliter excipiant, & totidem sacra pro defuncto fieri curent; post Cardinalis verò mortem Pontifex ducentis, & quilibet Cardinalis viginti quinque Pauperibus victum ministret, totidemque missas celebrari faciat. Obiit Viterbij a. 1261. Sedit annos 6. mens. 5. dies 4.

182. URBANUS IV. Trecentis, prius Jacobus Pantaleon, Hierosolymitanus Patriarcha,

Ecclēsiæ Episcopus, non diu post Archiepi-
scopus Norbonensis, demum Cardinalis Epi-
scopus Sabinensis creatus; ex quo gradu, li-
cet absens, ad Pontificatum promotus est.
In filias suas, aliósque sanguine junctos in-
credibili moderatione usus est: Uni illarum
trecentas libras Turonenses promisit, si æqua-
lis conditionis Nobili conjungeretur; sin au-
tem altiora ambiret, nec unum se denarium
largiturum: cū multi præcipuæ nobilitatis
viri alteram, Cæciliam dictam, expeterent in
sponsam, dicere subridens conueverat, *ip-
sos non petere Cæciliam, sed Papam; eam autem
non esse Papæ filiam, sed Guidonis Fulcodij, cu-
jus filiam ipsi petituri non forent.* Cuidam
suorum Nepotum, qui jam triplici beneficiô
dotatus erat, quartum roganti, & quartum ne-
gavit, & duo ademit. Carolum Andega-
vensē Urbis Senatorem renuntiavit, unâque
Siciliæ regni investituram tribuit, ea lege, ut
*singulis annis solveret Ecclesiæ Romanæ octo
millia unciarum auri in festo B. Petri, & unum
Palafredum album, pulchrum, & bonum.* Ei-
dem Carolo in publico sermone victoriam de
Conradino reportandam, atque hunc tan-
quam ad victimam in Apuliam venturum præ-
dixit. Postulante S. Ludovico Galliarum
Rege concessit trium annorum indulgentias
dicentibus hæc verba: *Benedictum sit dulce
nomen Domini nostri JESU Christi, & glorio-
sissimæ Virginis Mariæ, Matris ejus in æternum.*

& ultra. Amen. Nos cum prole pia benedicat
 Virgo Maria. Amen. Obiit Viterbij a. 1268.
 Sedit annos 3. menses 9. & dies aliquot. Epi-
 taphium illius :

*Lector fige pedes, admirans quàm brevis
 aedes*

*Pontificem quartum CLEMENTEM conte-
 git arctum.*

*En datur in cineres Petri successor, & heres,
 Cujus si memor es, non mundi gaudia qua-
 res.*

184. GREGORIUS X. Placentinus, prius
 Theobaldus, Archidiaconus Leodiensis, suc-
 cessit a. 1271. postquam in tertium annum
 Sedes vacasset, electus fuit, dum Ptolemaide
 in Syria cum Eduardo primogenito Anglorum
 Regis commoraretur; & quidem à sex Car-
 dinalibus, in quos solos à reliquis eligendi po-
 testas, suadente potissimum D. Bonaventurâ,
 translata fuerat. Cùm post tam longam de-
 liberationem Pontificem tandem electum au-
 diit Joannes de Toletò, Episcopus Portuensis,
 in hos fertur versus prorupisse :

*Papatus munus tulit Archidiaconus unus,
 Quem Patrem patrum fecit discordia Fra-
 trum.*

Idem, cùm videret tam diuturnam in Pontifi-
 ce nominando Cardinalium moram; Disso-
 periamus, aiebat, rectum camera hujus, quia
 Spiritus Sanctus nequit ad nos per tota in-
 gredi. Fortè in tam longum tempus electio pro-

producta non fuisset, nisi B. Philippus Ben-
 tius Ordinis Servorum B. Mariæ Generalis
 Pontificatum, cui destinabatur, tam constan-
 ter declinasset. Annò Sedis tertio Gregorius
 Lugdunum venit, ubi Concilio Lugdunensi
 II. Generali XIV. præfuit. In eo Græci fi-
 dei symbolum more Romano professi sunt,
 præsertim verò processionem Spiritus Sancti
 à Patre, & Filio: ob quod singulares gratias
 cum toto Cætu supremo Numini Gregorius
 persolvit: in eadem synodo promulgatæ sunt
 leges in Pontificis electione servandæ, inter
 quas sunt, ut finitis novendialibus, sacrisque
 die decimo ritè Sancto Spiritui factis, omnes
 Cardinales, qui adsunt, in palatio, in quo
 mortuus Pontifex habitabat, locò tutò, undi-
 que clauso, & optimè custodito, quod *Concla-*
ve vocant, concludantur, cum duobus tantum,
 vel si ægitudine laborent, tribus, aut quatuor
 famulis, qui eis necessaria subministrant, in
 loco comitiorum. Is porro locus conclavis
 nullum intermedium parietem habeat, sed
 omnes Cardinales in cellulis suis, laneis di-
 stinctis pannis habitent in communi, ne quæ
 suspicio, factæ minùs sincerè electionis **oriri**
 possit: Ut Cardinales conclavi egredi nulla
 ratione possint, nisi Romano Pontifice creato.
 Ut post triduum ingressus, nisi Pontifex renun-
 tiatus fuerit, Cardinalibus non nisi unum fer-
 culum inferri permittatur: Ut nemo Roma-
 nus Pontifex renuntiari possit, nisi duarum

partium ex tribus Cardinalium in conclavi
præsentium integra suffragia tulerit. Sub
id tempus ab Imperij Romani Electori-
bus in Cæsarem electus est Rudolphus Hab-
spurgicus, cujus Legatos Gregorius singulari
comitate admisit, rejectis aliis, qui ab Al-
phonso Castellæ Rege pro imperio decertan-
te missi fuerant. Post hæc Italiam repetiit,
id unum continenter exoptans, ut cum Ru-
dolpho Imperatore, Galliarumque, Angliæ, Si-
cilix, & Aragoniæ Regibus, aliisque crucefi-
gnatis ad recuperandam terram sanctam pro-
ficisci possit. Verum morbo correptus obiit
Aretij a. 1276. Sedit annos 4. dies 15.

185. INNOCENTIUS V. Burgundus, prius
Petrus de Tarantasia, ex ordine Prædicato-
rum, Cardinalis Episcopus Ostiensis, successit
a. 1276. Principio statim sui Pontificatus
pacandis Italiæ rebus intendit; ob eam cau-
sam Legatos expedivit, qui inter Florentinos,
& Pisanos pacem procurarent, quæ etiam fe-
liciter confecta est. Plura agere mors præ-
matura impedivit. Obiit a. 1276. Sedit
mens. 5. dies 2.

186. HADRIANUS V. Genuensis, prius
Otto bonus, Diaconus Cardinalis, successit
a. 1276. Cum post electionem eum agnati in-
viserent, supremamque in Ecclesia dignita-
tem gratularentur; *Utinam*, aiebat, obitum
nempe suum præsagens, *me Cardinalem pro-*
sper-

spera valetudine, non moribundum Pontificem invenissetis. Ad promovendos in Terra sancta Christianorum progressus omne studium contulit: Patriarchæ duodecim millia librarum Turonensium pro galeis, aut rebus aliis bonorum virorum iudiciò magis opportunis parandis submitit, adjectis unà literis, quibus ad majoris auxilij spem illius terræ incolæ erexit. Constitutionem Gregorij X. in Concilio Lugdunensi factam de Cardinalium inclusione mutare statuerat, sed morte præventus illud præstare non potuit. Obiit nondum Sacerdos, nec coronatus, nec consecratus a. 1276. die 18. Augusti, Sedit mensem 1. dies 9.

VICEDOMINUS de Vicedominis, Placentinus, Gregorij X. ex sorore Nepos, Cardinalis Episcopus Prænестinus ab aliquibus in Pontificem Viterbij electus fuisse dicitur, altero ab obitu Hadriani mense, sed non nisi uno die electioni supervixisse: *cujus hoc epitaphium refertur:*

*Hic fortis, Lector, dura sunt munera, Primi
Iste Vicedomini continet ossa lapis.*

Successit Petro; dedit hunc prior Ordo Minorum,

Electus, statim funera sacra tulit.

Verùm non pauci etiam sunt, qui verosimilius censent illum nunquam in Pontificem electum esse: Papebrochius existimat, eum fortè Pontificatui destinatum fuisse, sed assen-

sum in diem alteram distulisse, si morbus, ex quo graviter decumbebat, remitteret, spemque gerendi Pontificatus faceret: cum autem supremam instare horam sentiret, loco Pontificalis pallij petiisse, & induisse habitum Minorum, in eoque expirasse, nullo adhuc papali sumpto nomine. Obiit anno 1276. die 6. Septembris.

187. JOANNES XX. (dictus XXI.) Lusitanus, prius Petrus Juliani Cardinalis Episcopus Tusculanus successit a. 1276. die 15. Septembris. In hujus electione in duriores & arctiores custodiam, quam Gregorij X constitutio præciperet, Cardinales compacti sunt: id verò inde factum, quòd cum ob suspensam ab Hadriano V. Gregorij constitutionem illam liberi ab omni conclavi, Pontificis electionem perficere vellent, plures Curiae Romanae Officiales, ipsique Viterbieneses timuerint, ne quorundam superiorum annorum more, in longum electio protrahatur, eos idcirco vi ad arctissimum conclave compulerunt. Dictus autem fuit hic Joannes XXI, non propter Joannam Fæminam numero Pontificum stultè insertam, sed propter Joannem Roberti filium, qui quidem inter Joannem XIV. & XV. medius & in numerando nomine à cæteris ejusdem nominis Pontificibus usque ad Joannem XIX. neglectus est, sed deinde, cum per annos 240. nemo alius idem nomen resumpsisset, & jam passim in catalogis Pontificiis, illo etiam Joann.

Joanne Roberti filio cum cæteris relato excrevisset numerus, adeò, ut diceretur Joannes XVI. qui, dum viveret, vocabatur XV. atque ita de aliis; appellatus est hic XXI. Fuit autem Joannes in literatos præprimis beneficus; ob id etiam singularem ab omnibus laudem promeritus, quod eodem affectu pauperes, & divites amplexus sit, præsertim verò adolescentes inopiâ pressos, quibus de necessariis ad proseguenda literarum studia liberaliter providit. Memoratam Gregorij X. de Cardinalium inclusione constitutionem revocavit, in eos autem graviter animadvertit, qui Cardinales vi illata ad arctius conclave coëgerant. Multa præterea pro Ecclesiæ, & Regnorum tranquillitate apud Principes effecit; Legatos ad Michaellem Palæologum Græcorum Imperatorem misit, qui instauratam in Concilio Lugdunensi Ecclesiarum conjunctionem confirmarent. Obiit Viterbij ex gravibus vulneribus, quæ ex ruina cubilis in palatio Viterbienti recentè extructi accepit, a. 1277. die 16. Maij; Sedit menses 8.

188. NICOLAUS III. Romanus, prius Joannes Cajetanus de Ursinis, Cardinalis Diaconus tituli S. Nicolai in Carcere Tulliano, successit a. 1277. die 25. Novembris. Huic S. Franciscus Pontificatum prædixit; cum etenim adhuc Puerum S. Francisco illius Pater obtulisset: *Non erit hic, reposuit, Frater habitu, sed nostri Ordinis Defensor, & tandem*

mundi Dominus. Fuit Nicolaus ante Pontificatum primus omnium Inquisitor generalis. Creatus Pontifex Ecclesiæ Romanæ jura, & ditiones pro viribus defendit; idcirco apud Rudolphum I. Cæsarem egit, ut Romandiolam resignaret, & Ravennæ Exarchatum, qui à Comitatu distinguebatur, senas Romandiolæ civitates complectens; quod etiam à pietissimo Cæsare obtinuit, unaque diploma, quò dictum dominium ad Ecclesiam Romanam pertinere assererebatur, omnibusque regionum illarum Nobilibus, ac populis, ut eidem Ecclesiæ obediant, mandabatur. Carolo Siciliæ Regi (nescio, quibus de causis) Etruriæ Vicariatum, & senatoriam dignitatem ademit; quod cum Regem magna animi moderatione ferre intelligeret, hoc eum elogio cohonestavit: *Fidelitatem Carolus habet à domo Franciæ, ingenij perspicuitatem à Regno Hispaniæ* (Blancâ enim Hispanâ natus erat) *discretionem verborum à frequentatione Romanæ Curiae: possemus aliis prævalere, istum tamen non valebimus superare.* In Ordinem Minorum singulari affectu ferebatur, id cum primis demonstravit, dum initio Pontificatus, sui locò ejusdem Ordinis Protectorem Matthæum Rubeum Cardinalem nominaret: *Si beneficia, aiebat ad illum, per nos tibi impensa magna inveniuntur, & multa; in nullo tamen sic è vicino dedimus tibi arrham æternæ vitæ, sicut in eo, quod tibi modò com-*
mita

mittimus. Damus enim tibi, quod te in paradysum inducat, merita scilicet sanctorum Fratrum Ordinis bujus: damus tibi melius, quod habemus; damus tibi desiderium cordis nostri, & pupillam oculorum nostrorum. Atque hæc dicens copiosas lacrimas profudit. Obiit a. 1280. die 22. Augusti, Sedit annos 2. mens. 8. dies 30.

1289. MARTINUS II. (à plerisque IV. dicitur, qui duos Marinos etiam Martinos appellant) Gallus, prius Simon Monpitius de Bria, Presb. Cardinalis S. Cæcilie, successit a. 1281. die 22. Februarij. Ad Pontificatum acceptandum pene cogi debuit, neque enim prius ad sumenda Pontificis ornamenta adduci potuit, quam purpuram suam à Cardinalibus jam laceratam, discerptamque advertisset. In Panormitanos anathematis sententiam tulit ob vespervas Siculas; quo nomine octo millium Gallorum cædes, Joanne Prochryta Auctore, in Sicilia circa vesperarum tempus perpetrata appellatur: ubi tanta crudelitate in Gallos nil tale suspicantes sævitum est, ut viri, feminae, etiam Siculae prægnantes, quæ ex Gallis conceperant, pueri, omnis ætatis, sexus, ac conditionis, Sacerdotes, Religiosi omnium ordinum occisi fuerint, ne quid Gallici sanguinis in Insula superesset: studuit quidem Martinus rebelles Siculos iterum ad Caroli Regis obsequium adducere, ob quod duos Cardinales Legatos misit; verum ab

in-

induratis nihil impetrare potuit : idcirco jam antea latam in eos excommunicationis sententiam repetiit. Obiit Perusij a. 1285. die 28. Martij Sedit annos 4. mensem 1. dies 6. 190. HONORIUS IV. Romanus, prius Jacobus de Sabello, Diaconus Cardinalis S. Mariæ in Cosmedin, successit 1285. die 2. Aprilis. Etsi frequentibus podagræ, & chiragtræ doloribus affligeretur, Ecclesiæ tamen comoda strenuè procuravit: mirantibus aliis, quòd tot inter molestias tanta ageret, reponere solebat, *Non manus, & pedes, sed caput imperare.* Cùm vehementi propagandæ fidei desiderio teneretur, pro convertendis Saracenis, & reducendis Schismaticis orientalibus, Arabicæ, aliarumque linguarum studium Parisiis instituit. Damnavit sectam, quæ sub nomine Ordinis Apostolorum novo Religionis habitu per Italiam, aliasque orbis partes stipem corrogando discurrebat: Ortum suum à Gerardo quodam Segarello Parmensi habuisse verisimile est, qui inter alios errores in vulgus spargebat *Se, suosque alteri subiectos non esse, quàm soli Christo; totam auctoritatem, quam Christus Ecclesiæ dedit, in suam sectam esse translata: Nullum Papam habere potestatem absolvendi, nisi S. Petrum sanctimoniam adæquet: Perfectius esse vivere sine voto, quàm cum voto.* Obiit Honorius a. 1287. die 3. Aprilis; Sedit annos 2. diem 1.

191. NICOLAUS IV. Asculanus, prius Hieronymus ex Ordine Minorum, Episcopus Prænестinus, successit a. 1288. die 22. Februarij. Bis electus inter lacrimas resignavit, tertio demum à Cardinalibus compulsus acquievit: Æquè difficilis jam ante fuerat in purpura admittenda; illud frequentius usurpans: *Longè jucundius sibi esse inter suos Fratres vivere, & humilibus occupari obsequiis, quàm Cardinalitia eminere dignitate.* Pontificatus initiò gratissimum nuntium accepit de pluribus Tartaris ad orthodoxa instituta reductis; quos, ut in suscepto proposito confirmaret, ad Episcopos illis in locis degentes, literas dedit, quibus distinctè omnia, quæ agerent, exposuit; unà etiam ad Tartarorum Regem Argonem, quem ad baptismum primo quoque tempore suscipiendum adhortatus est; neque illum differret, quoad Hierosolymæ recuperarentur, ut ea in urbe (quemadmodum ipse dicebat) ad quam mundi Servator pro genere humano mortem oppetiit, renasci posset; brevem enim, incertamque esse hominis vitam. Et feliciter etiam, atque in tempore persuasit; nam quarto regni sui annò jam vivere desit. Subinde Ulyssipone Dionysij Lusitaniæ Regis auspiciis Academia erecta est, quam Nicolaus multis privilegiis, & prærogativis exornavit. Illud verò tristissimum illi accidit, quòd à Soldano Ægypti, Ptolemais, urbs Syriæ nobilissima, Ac-

Accon antiquo nomine appellata, 60000. Christianorum partim cæsis, partim igne consumptis, & ferè totidem in captivitatem abductis subacta fuerit: nihil quidem prætermisit, quod ad tantam jacturam pensandam facere existimabat; verùm conatu irritò, cùm Principes Christiani versis in se armis decertarent, & Rudolphus Cæsar, in quo spem magnam reposuit, senio, & laboribus confectus, Germersheimij juxta Spiram decesserit. Nec diu Nicolaus superfuit; obiit enim alterò anno, nempe 1292. die 4. Aprilis; Sedit annos 4 mensem 1. dies 11. Epitaphium sepulchrali lapidi incisum est.

Hic tumulus tumulat humilem, qui fascibus auctus

Sic moriens statuit ossa manere sua.

Hunc Franciscus alit; Cardio ut sit, almâque Petri

Sedes magnificat: Gratia dia beat.

Quartus Papa fuit Nicolaus; Virginis ædem Hanc lapsam reficit; fitque vetusta nova.

Petrus Apostolicus Socium; Franciscus Alumnus

Protegat; Omnipotens, Matre rogante beat.

192. S. CÆLESTINUS V. Neapolitanus; priùs Petrus de Murrone Eremita, successit a. 1294. die 5. Julij. Ob diuturnam Cardinalium dissensionem in tertium annum Sedes

va-

vacavit; demum nutu magis divino, quàm deliberata eorum voluntate, Latino Cardinali Ostiensi sacri Collegij Decano proponente, electus fuit *Petrus de Murrone*, ita cognominatus à monte Murronis, quem incolabat. Non nisi longis precibus fatigatus in sui electionem consensit. Ad illius coronationem ducenta ferè hominum millia Aquilam confluxerunt, sanctitatis famâ, etiam prodigiis comprobata excitati: Eò autem non equò, sed humili asellò sedens, ex sua eremo perrexit. Urbem ingressò, duo Caroli Pater, & filius Siciliæ, & Hungariæ Reges asini frenum tenuerunt, frustra deprecante Pontifice. Læta quidem Pontificatûs erant initia, ab omnibus enim velut Pater colebatur, totûsque Purpuratorum Senatus de tam Sancto Ecclesiæ Capite gaudebat. Confirmavit sub id tempus Congregationem S. Damiani, deinde Cælestinorum dictam, quam ipse instituit. Francisco de Apta ordinis Fratrum Minorum facultatem concessit Ludovico Caroli Siciliæ Regis filio, cui à confessionibus erat, Clericalem statum unicè exoptanti, tribuendi tonsuram, & Ordines minores, dum Barcinone pro Patre suo obses cum duobus Fratribus servaretur. Verùm inter hæc Cardinales quidam, præsertim Benedictus Cajetanus minùs Cælestino affici cœpère, eoque consilia sua, attractis etiam in suam sententiam reliquis, promoverunt, ut Pontificatûs

ab.

abdicationem necessario ab illo faciendam, publico sermone usurparent. Causas obtinebant exiguam in rebus gerendis dexteritatem, nimiam in omnes facilitatem, solitudinis, vitæque austerioris studium. Neque difficile erat viro sanctissimo, & demissionis studiosissimo id persuadere; idcirco edita prius constitutione, *Quòd Pontifici liceat abdicare Pontificatum*, in publico Cardinalium consessu Neapoli, positis ornamentis Pontificiis, oneri, & honori eodem, quò electus est, anno, die 12. Decembris renunciavit, plenamque, & liberam alterius eligendi potestatem sacro Collegio fecit. Cum verò eremum hilaris repeteret, è via à successore Bonifacio retractus, & arci Fumonis inclusus fuit; quod ob eam causam non nulli factum censebant, ne studiò quorundam, qui eum ad repetendum Pontificatum, quòd abdicationem de jure fieri non potuisse dicerent, perurgebant, schisma in Ecclesia oriretur. Obiit in arce Fumonis miraculis clarus a. 1296. Sedit usque ad abdicationem men 5. dies 6.

193. BONIFACIUS VIII. Anagninensis, prius Benedictus Cajetanus, Presbyter Cardinalis SS. Sylvestri, & Martini successit a. 1294. die 24. Decembris. Festa Apostolorum, quatuor Evangelistarum, & Ecclesie Doctorum, videlicet Gregorij, Augustini, Ambrosij, & Hieronymi solemniori ritu, ut ajunt, duplici, ab omnibus celebrari præcepit. Cardinalibus

bus purpurei coloris vestimenta concessit, ipse verò Tiarâ cum duplici coronamento uti cœpit. Quartô Pontificatûs annô promulgavit librum sextum Decretalium à Guilielmo Archiepiscopo Ebredunensi, & Berengario Episcopo Bitterrensi, ac Richardo de Senis compilatum. Graviter in duos Cardinales Columnenses animadvertit, quos omnibus honoribus exutos anathemate feriit. Sunt, qui causam hujus referunt, quòd Cælestini abdicationi, quam Bonifacius tunc Cardinalis præ reliquis procurabat, adversati fuerint : quin libellum deinde confecerint, in quo Bonifacium non esse legitimum Papam asseriebant. Anagninæ in patrio solo cum degeret, à militibus Gallis Guilielmo de Nogareto Duce, & consciis columnensibus (at Galliarum Rege Philippo inscio) captus est, & per triduum in palatio custoditus. Dum civitatem, & palatium ab hostibus occupatum sensit, Pontificalia induit vestimenta, aureâque coronam capiti imposuit, tum claves, & crucem manibus tenens, in throno resedit, atque ita accedentibus hostibus se obtulit : qua conspectûs sui majestate adeò omnes perterritus, ut nemo in illum manus extendere ausus sit. Guilielmo de Nogareto, quòd eum ligatum in Franciam ducturus sit, ut in Generali Concilio Lugduni celebrando deponatur, minanti reposuit vultu non mutato ; *Patienter feram me condemnari, & depo-*
ni

ni per Patarenos qui erant hæretici Albigen-
ses, in quorum numero Guilielmus censeba-
tur. Obiit Bonifacius a. 1303. die 11. Octo-
bris. sedit annos 8. menses 9. dies 18.

194. BENEDICTUS XI. Tarvisinus, prius
Nicolaus, Cardinalis Episcopus Ostiensis ex
Ordine Prædicatorum successit a. 1303. die
21. Octobris. Cum opilionis Filius esset,
adeò vile suum genus non erubuit, ut matrem
suam prius agnoscere non voluerit, quàm po-
sitis pretiosis vestibûs, quas Pontificis causâ
induerat, pannosam suam tunicam resumpsis-
set. Acerba inter Philippum Franciæ Re-
gem, & Sedem Apostolicam dissidia sustulit,
Regemque & regnum omnibus censuris à
Bonifacio inflictis absolvit. Eodem Rege
agente, Columnensi familiæ pristina orna-
menta, & prærogativas restituit. Obiit Pe-
rusija a. 1304. die 6. Julij. Sedit menses 8.
dies 15. Epitaphium Benedicti XI.

*Inclutus iste Pater prius extitit Ordine Fra-
ter*

*Sancti Dominici, Christi vigilantis amici.
Ex merito dictus, re, nomine Vir BENEDI-
CTUS:*

*Tarvisij natus; hic primò sed Pontificatus
Annò decessit, sibi rectè subdita rexit.*

In nono mense mortis prostermitur ense.

195. CLEMENS V. natione Vasco, prius
Bertrandus Archiepiscopus Burdegalensis
successit a. 1305. die 5. Junij. Sedem Pon-
ti-

tificiam Avenionem in Gallias transtulit, quæ ibidem annis 70. non sine Ecclesiæ damno perduravit. Hæresim Fraticellorum dictam, in Novariensium montibus exortam, per quam turpissima quæque licebant, extirpavit, Dulcino, & Margarita illius Authoribus combustis. Philippi Regis consilium extinguendi Templariorum Ordinis, postquam causas penitus inspexit, probavit. Ad illud verò executioni dandum in tota Gallia eadem die, quæ fuit decima tertia Octobris, omnes Templi milites, dum adversi quidpiam minime sibi metuerent, capti sunt, & in carceres conjecti: altero annò ut id ipsum in aliorum Principum ditionibus, in quibus ejusdem instituti homines degebant, fieret, per literas Pontifex admonuit, unaque viros æquitate, & doctrinâ insignes destinavit, qui in eorum crimina, de quibus accusabantur, inquirent: demum in Concilio Viennensi, Generali XV. præsentè Franciæ Rege, publicè promulgari fecit, ut Templariorum Ordo penitus eliminetur; bona verò eorum magna ex parte Ordini Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani applicentur. Inter crimina, quorum rei agebantur, erat, quòd moribus corruptissimi fuerint, & in Christi contemptum ejus crucem conspuerint. In eodem Concilio damnati sunt Hæretici Beguardi, & Beguini, ac Petrus Joannes Olivius; præterea multæ constitutiones editæ, quæ etiamnum

dicuntur Clementinæ, ex quibus, adjectis etiam nonnullis aliis, librum VII. Decretalium conficere Clemens decreverat: verum quo minus id præstiterit, morbus effecit, ex quo demum obiit a. 1314. die 20. Aprilis; Sedit annos 8. menses 10. dies 16.

196. JOANNES XXI. (dictus XXII.) Aquitanus, prius Jacobus Ossa Cardinalis Episcopus Portuensis, successit a. 1316. die 7. Augusti. Fuit parvus corpore, magnus tamen, & acer ingenio. Durante electione, Cardinali Neopoleoni promissum dicitur, si in Pontificem electus fuerit, se nunquam equum, vel mulam conscensurum, quin Romam adiret: ut idcirco fidem servaret, Lugdunum, ubi Pontifex creatus est, Avenionem navigio discessit, ibidemque perstitit, nunquam tamen equo, vel mula usus. Clementis V. constitutiones in Concilio Viennensi cum aliis ante, & post illud editis, postquam ab Academicis, & Universitatibus revisæ fuerant, publici juris fecit: Addidit & suas Extravagantes, sic appellatas, quod antehac extra corpus Juris quasi incerta sede vagarentur. Declaravit hæreticos esse, qui pertinaciter affirmarent: *Christum, & Apostolos nihil habuisse nec in particulari, nec in communi: nec penes illos jus donandi, vendendi, aut ex ipsis alia acquirendi extitisse.* Instituit diem festum SS. Trinitatis solemniter post Pentecosten celebrandum. Cum inter Theologos Parisienses,

ses, aliósque acris disputatio exorta fuisset, *An*
Beatorum animæ corpore solutæ DEUM, ejús-
que naturam clarè, apertèque videant ante re-
surrectionem universæ carnis; an verò us-
que ad illud tempus solam Christi humanita-
tem contemplantur! ipsèque Joannes com-
 muni, rectæque sententiæ adversari videretur,
 publico in Consistorio deinde protestatus est,
 se nihil circa prædictam quæstionem definien-
 do, sed solum recitando ut privatum, & di-
 sputandi gratiâ dixisse: quin editâ bullâ pa-
 lām fecisset, nisi præmatura mors obstitisset,
 Beatos clarè DEUM, apertèque videre, si-
 mul, ac corpore soluti, ad laborum suorum
 præmia admittuntur, neque damnatos atro-
 ciora quoad solam animam, supplicia tolera-
 turos post extremum judicium, quàm ante
 illud sustineant. Obiit Avenione a. 1334.
 die 4. Decembr. Sedit annos 18. menses
 3. dies 28.

NICOLAUS Antipapa, prius Petrus de Cor-
 bario, à Ludovico Bavaro in Sedem contra
 Joannem intrusus fuit a. 1328. postquam
 duos annos, & menses quatuor eam retinuis-
 set, neque in Ludovico ad eam diutiùs ser-
 vandam satis præsidij sperasset, obtentâ prius
 accedendi veniâ Avenionem deductus est,
 ubi ad Joannis pedes prostratus, suosque erro-
 res palām execratus, anathematis vinculo so-
 lutus, atque in gratiam receptus est. Obiit
 in honesta custodia a. 1333.

197. BENEDICTUS XII. Tolosanus, prius **Jacobus** Furnerius Presbyter Cardinalis tit. S. Priscæ, vulgò Cardinalis *Albus* appellatus, Ordinis Cisterciensium, successit a. 1334. die 20. Decembris. Demissio in eo fuit singularis: Propinquis suis plus non præstitit, quàm humilis eorum conditio requirebat, illud identidem usurpans: *Si mei non fuerint dominati, tunc immaculatus ero.* Curabat etiam præ reliquis, ne indigni Ecclesiasticis dignitatibus, & beneficiis ornarentur. Definivit *Sanctos in Patria etiam ante resurrectionem carnis universæ clarè videre DEUM*, secundum Pauli dictum: *Tunc autem facie ad faciem;* & contrarium sentientes velut hæreticos puniri voluit: Sub hujus Pontificatu Ursus Anguillariz Comes Stephani Columnæ Romæ Senatoris collega Franciscum Petrarcham spectante Senatu, totâque Romana nobilitate in Capitolio poëticâ laurô donavit. Obiit a. 1342. die 25. Aprilis. Sedit annos 7. menses 4. dies 6.

198. CLEMENS VI. Lemovicensis, prius **Petrus** Rogerius; Presbyter Cardinalis SS. Nerci, & Achillei, Ordinis S. Benedicti, successit a. 1342. die 7. Maij. Huic Pontificatum Stephanus quidam Aldobrandus prædixerat; cùm enim adhuc privatus non procul Claromonte à latronibus veste, & necessariis ad iter numis spoliatus, Tudertum venisset, atque ibi à Stephano Aldobrando Presbytero

ro ex modicis Beneficij redditibus vivente,
 omnibus necessariis instructus fuisset, admira-
 tus viri charitatem, *Ecquando, aiebat, dece-
 ptum beneficium referre poterō?* ad quod Al-
 dobrandus: *cūm eris Romanus Pontifex.*
 Creatus igitur Pontifex Aldobrandum Ave-
 nionem vocavit, eūque primò suum Cubi-
 cularium, deinde Archiepiscopum Tolosa-
 num designavit. Præter alia præclarè gesta
 Jubilæum quinquagesimo quoque anno cele-
 brandum instituit. Avenionem à Joanna
 Siciliæ, & Apuliæ Regina pro Ecclesia emit.
 Academiam Florentinam multis privilegiis
 exornavit, utque etiam in ea Theologia ex-
 planaretur, indulgit. Regibus Francorum
 admisisse scribitur, ut, quoties vellent, Eu-
 charistiam sub utraque specie sumerent: quo
 privilegio (teste Brietio) non utuntur, nisi
 in sua auguratione, & articulò mortis. Me-
 moriam dicitur habuisse prodigiosam, eam-
 que ex magno quodam capitis ictu, cujus in-
 gens supremo vertice cicatrix extabat, con-
 secutum esse. Obiit Avenione a. 1352. die
 6. Decembris. Sedit annos 10. menses 6.
 dies 30.

199. INNOCENTIUS VI. Lemovicensis,
 priùs Stephanus Cardinalis Episcopus, Ostien-
 sis, successit a. 1352. die 18. Decembris.
 Sumptus domesticos à Clemente VI. auctos
 imminuit, econtra Judicibus annuos census
 auxit, ut minùs ab aliis exigerent, liberius-

que secundum causæ meritum sententiam pronuntiarent. Prælatos, aliosque in beneficiis Ecclesiasticis constitutos in Curia sua diutius commorantes suas repetere sedes, atque in illis residere, gravi penâ statutâ, præcepit. Cum Romani pulsô, quem Pontifex nominaverat, Senatore, septem cives delegissent cum summa potestate, quos totius Reipublicæ Reformatores vocaverant, Innocentius urbis Senatorem Hugonem Lusignanum Cypri Regem creavit, ut Reformatorem Magistratum aboleret. Carthusiam Villæ novæ fundavit, cujus erigendæ occasio fuit, quam Papebrochius ex Kalendario Villanovano in Conatu Chronicohistorico refert his verbis : *Dum sanctissimus Papa Innocentius VI. adhuc in minoribus constitutus sanctum quendam Eremitam devotionis ergo visitasset, invenit eum in extasim raptum : cumque pulsanti non aperiretur, irrudentibus tandem famulis in cellam, quodam impetu excitatus, quasi homo de gravi somno consurgens, cepit exclamare dicens : O mi ! ô mi ! Ecce vidi mirabilia : conspexi dicta horribilia. Sciscitante autem Cardinale diligenter quæ intuitus fuerat, responsum hoc dedit ; ductus mentis excessu ad infernum perveni, ibique animas, sicut nivem densissimam aërem obnubilantes, adverti in abyssum descendere ; in purgatorium verò, velut nivem rarissimam ; sed ad paradysum tres duntaxat animas pervenisse, revelatum mihi est :*

est: illius scilicet Episcopi, illius Prioris Carthusiensis, ac illius viduæ Romanæ, singulis singulos designans nominibus. Cardinalis igitur, cum maximâ polleret prudentiâ, investigare volens hujuscemodi visionis veritatem, missis hinc inde nuntiis, certissimè comperit, prænominatas animas eâdem horâ corpore solutas; sicque qui prius timuerat aliquantulum de nimio Carthusiensium rigore, maximè propter abstinentiam carnis perpetuam, amicissimus Ordinis factus propter illius sanctitatem, novam pro Monachis Carthusianis procuravit fieri domum: quam cum Ecclesiæ præseset regimini, opere complevit. Obiit Avinionē a. 1362. die 12. Septembris. Sedit annos 9. menses 8. dies 24.

200. B. URBANUS V. Lemovicensis, prius Guillelmus Grimoaldi, Abbas S. Victoris Massiliensis, ex Ordine S. Benedicti, successit a. 1362. die 23. Septembris. Virtutis erat eminentis, vitæ innocentissimæ, & libertatis Ecclesiasticæ fortissimus defensor: primus uti cæpit tiarâ, triplici coronamentô amictâ. Cum apud eum Romani diu, multumque instarent, ut urbem reviseret; quartô Pontificatus sui annô Romam venit, ubi incredibili totius civitatis gaudiô exceptus est. Illud autem Urbano præ reliquis gratum accidit, quòd SS. Apostolorum Petri, & Pauli capita, de quibus jam longo tempore, ubi recondita essent, ignorabatur, invenerit; quæ idcirco, ut

omnibus venerationi essent, in Lateranensi Ecclesia reposuit, extructio ad id marmoreo tabernaculo, quod auro, gemmisque pretiosissimis ornavit. His, & pluribus aliis Romae constitutis Avenionem rediit, quamvis S. Birgitta mortem brevi secuturam, nisi in Italia remaneat, praedixerit. Nec eventu caruit praesagium; exiguo enim post reditum tempore supervixit. Dum ad infirmum tres Perusini Legati venissent, atque illorum aliquis bene longa ad magnam aegrotantis molestiam oratione usus fuisset; neque tamen consensum Pontificis in ea, quae postulaverat, statim obtinuisset; adjecit Oratorum alter, qui & infirmi tedium, & declamantis ineptiam perspexerat: *Pater Sanctissime! habemus hoc in mandatis, ut, nisi est vestigio nobis, quod petimus, concedas totum sermonem antea recitatum repetamus.* Ad quod subridens Pontifex illorum postulatis annuisse fertur. Obiit Avenione a. 1370. die 19. Decembris. Sedis annos 8. menses 2. dies 26. Epitaphium ejus sepulchro appensum.

Hic quiescit Urbanus Pontifex in ordine quintus,

Auctor bonorum, Lux, Censor, normaque morum,

Speculum cunctorum, dogma, Duxque Monachorum:

Quem DEUS exaltat multum per signa sepultum.

201. GREGORIUS XI. Lemovicensis, prius Petrus Rogerius Belfortij Comes, Diaconus Cardinalis S. Mariæ novæ, successit a. 1370. die 30. Septembris. Humanitate, doctrina, & pietate fuit admirabili. Ut Italiæ seditio- nibus laboranti mederetur, sedem Pontificiam ingenti Romanorum lætitiâ Avenione in ur- bem feliciter reduxit, multum ad id à Catha- rina Senensi permotus. Sunt, qui etiam il- lius profectionis causam, Episcopi cujusdam responsum extitisse referunt: cum enim Gre- gorius ex Episcopo quodam in sua Curia Ave- nionensi diutius morante quæsiisset, cur ad Ec- clesiam suam non pergeret, id responsi tulit: *Et cur vos, Sancte Pater, ad Ecclesiam vestram (Romam intelligens) non acceditis?* Flo- rentinos in Sedem Romanam injurios ana- themate notavit: adeò tamen hac penâ emendati non sunt, ut Sacerdotes sacris inter- dictos etiam invitos celebrate coëgerint: id- circo Gregorius arma contra eos arripuit, at- que ita Ecclesiæ pacem restituit. Obiit Ro- mæ a. 1378. die 27. Martij, sedit annos 7. menses 2. dies 27.

202. URBANUS VI. Neapolitanus, prius Bartholomæus Archiepiscopus Barenfis, suc- cessit a. 1378. die 8. Aprilis. Postquam in quartum mensem sedisset, Cardinales quidam illius severitate perterriti, Fundos abive- tunt, & velut Sedes vacasset, novum ibi Pon- tificem Robertum Gebennensem Cardina-

lem, Clementem VII. appellatum, nominârunt, & cum eo Avenionem profecti sunt. Causam, ob quam Urbani electio non esset legitima, obtendebant, quòd ob populi Romani tumultus plenam eligendi libertatem non habuerint. Erat hoc omnium teterri- mum schisma; cùm & Urbanus, & Clemens potentiâ, & sanctitate conspicuos suis faven- tes partibus censeret: præterea Clementi adhæserant Gallia, & Hispania; Urbano Italia, Germania, Anglia, & Portugallia: tum alter in alterum anathematis sententiam tu- lit: quod hic solvit, ille ligavit: nec pauci ob diversa studia occubuerunt. Interea Ur- banus nihil eorum omisit, quæ ad Ecclesiæ emolumentum facerent. Instituit festum *Visitationis* Beatæ Virginis: Jubilæum ad tri- gesimum tertium annum reduxit, ut perennis esset numeri annorum Christi memoria, quod deinde iterum abrogatum est. Ad augen- dum Eucharistici corporis honorem conces- sit, ut in festo corporis Christi, non obstante, si quod esset, interdictio Ecclesiasticô, apertis ja- nuis divina celebrarentur. Obiit a. 1389. die 15. Octobris. Sedit annos 11. menses 6. dies 7.

CLEMENS Antipapa, prius Robertus Ge- bennensis, Presbyter Cardinalis à seditiosis Cardinalibus electus est a. 1378. die 20. Sep- tembris. Inter alios Petrum Luzemburgium miraculis clarum Cardinalem creavit: quia verò multos sibi adversari jure merito, sentie- bat,

bat, ne tamen Antipapatu moveretur, eas fecerat etiam ab aulicis injurias, quas vix deceret in vilissimum mancipium dici: finge-
bat, dissimulabat, largiter promittebat, his dabat beneficia, illis verba. Dum mediam proventuum partem de omnibus beneficiis Ecclesiasticis exigeret per Galliam, à Carolo Rege, ad quem Parisiensis Academia recurre-
rat, repressus est. Obiit Avenione a. 1394. die 16. Septembris: usurpavit Papatum an-
nos 15. menses 11. dies 28.

203. BONIFACIUS IX. Neapolitanus, prius Petrus Tomacellus, Presbyter Cardinalis S. Anastasie, annos circiter 30. natus, successit a. 1389 die 11. Novembris. Cum plebs ad-
versus Optimates Perusij arma cepisset, eò Pontifex ipse profectus est ad pacem inter eos instaurandam: verum quia omnem se perdere operam in eo videbat, Assisium pe-
tiit, inde Romam, ipsis Romanis civibus ejus reditum urgentibus. Ea verò dexteritate, & prudentiæ laude Romanorum animos tracta-
vit, ut Urbis summum imperium obtinuerit, & Pontificum auctoritatem eò usque nutantem, confirmaverit, cunctis suo arbitratu Magistra-
tibus creatis, vectigalibus publicis, aliisque ad Sedem spectantibus receptis. Ad suble-
vandas Ecclesiæ necessitates statuit, ut quivis ad Episcopatum, Abbatiam, vel Sacerdotium promotus, dimidiam partem primi anni re-
reditum Camere Apostolicæ persolvat. *Al-*

bos (quorum author Presbyter nequissimus ,
 albis vestibus indutus, tantam modestiam vul-
 tu, ac verbis præseferibat, ut, præsertim à
 simplicibus, sanctus haberetur, innumeram-
 que hominum omnis conditionis, & sexus
 multitudinem ad se pertraheret) cum ipsimet
 Urbi imminere intellexisset, immisis militi-
 bus ad sua redire compulit; Sacerdotem ve-
 rò post detectam quæstione fraudem, & su-
 perstitionem meritò suppliciò affecit. Obiit
 Bonifacius a. 1404. die 1. Octobris. Sedit
 annos 14. menses 10. dies 20.

BENEDICTUS Antipapa, dictus XIII. priùs
 Petrus de Luna, Hispanus, Diaconus Cardi-
 nalis in Cosmedin, à Schismaticis Avenione,
 post obitum Clementis intrusus a. 1394. die
 28. Septembris. Initiò Antipapatùs S. Vin-
 centium Ferrerium suæ conscientiae Arbitrum,
 & sacri Palatii Magistrum instituit; qui dein-
 de, cum nullis hortatibus ad resignandum
 Pontificatum, quod se antea facturum rece-
 perat, Benedictum flecti posse videret, ejus
 pates deseruit, & privatim, ac palàm legiti-
 mum non esse Pontificem affirmavit. Id
 ipsum Galliae Principes, Duces videlicet Bi-
 turicensis, Burgundiae, & Aurelianensis fece-
 runt. Et quia vi se cogendum ad ponendam
 tiaram verebatur Antipapa, in Catalauniam,
 Patriam suam, se proripuit. Demum, post-
 quam & alij plurimi ab eo defecissent, pri-
 mum à Concilio Pisano annò 1408, die 5.
 Ju.

Junij, deinde à Constantiensi a. 1417. die 26. Julij depositus est. Attamen malè usurpatò titulò usque ad mortem usus est, adeò pertinaciter, ut Sacramentò adjuraverit, & amissâ loquelâ, nè fortè rem negligerent, Cardinalibus arreptò ægrè calamò injunxerit sub pœna maledictionis æterna, ut alium post suam mortem substituant. Obiit Paniscolæ Regni Valentini arce a. 1423. die 23. Maij.

204. INNOCENTIUS VII, Sulmonensis, priùs Cosmus de Melioratis, Presbyter Cardinalis titulò S. Crucis, Episcopus Bononiensis, Bonifacio successit a. 1404. die 17. Octobris. Ante Pontificatum quidem præ reliquis agebat, ut, quicumque in Pontificem electus fuerit, renunciaret juri suo ad abolendum schisma; cùm id ipsum Petrus de Luna se facturum promississet. Posteaquam tamen legitimis suffragiis se Papam nominatum audiit, sermonem nullum de resignatione, aut instauranda unione admisit: quin imò, dum ad pertractandum unionis negotium ab undecim Romanis civibus conveniretur, eos quidem satis benignè auditos à se dimisit: at verò cùm Ludovici Nepotis Juvenis audacis, & temerarij domum pertransirent, ab eodem sursum vocati, & crudeliter trucidati sunt, eorumque corpora è fenestra dejecta. Ob quod impium facinus, quod tamen citra omne Pontificis, utpote præprimis mitis, ac benigni jussu Nepos patraverat, adeò exarserunt Romanorū

animi, ut, nisi Pontifex cum eodem Nepote suo Viterbium celerrimè profugisset, ægrè vitam suam ab efferato populo servasset. Post aliquot mensium moram, cum Romanorum ira, cognitâ Pontificis innocentia, deferbuisset, eum in Urbem, oblatis ejusdem clavibus revocârunt. Obiit a. 1406. die 6. Novembris : Sedit a. 2. dies 21.

205. GREGORIUS XII. Venetus, prius Angelus Corarius, Presbyter Cardinalis tituli S. Marci, successit a. 1406. die 30. Novembris. Cum ante electionem omnes Cardinales juramentô se obstrinxerint, quòd, quisquis illorum Pontifex designatus fuerit, Pontificatum iterum positurus sit, nec Cardinalium numerum, antequam schisma tollatur, aucturus; si videlicet & Petrus de Luna, seu Benedictus XIII. cesserit. Gregorius etiam post electionem juramento subscripsit his verbis : *Ego Gregorius XII. hodie assumptus in Romanum Pontificem promitto, juro, & confirmo omnia supra dicta.* Quia verò deinde nec Gregorium, nec Petrum de Luna promissis stare Cardinales cernebant, Concilium Pisas convocârunt, atque in eo & Gregorium legitimum Pontificem, & Benedictum Antipapam deposuerunt, subrogatô in Gregorij locum Alexandrô V. de quo mox dicetur. Gregorius auditâ depositionis sententiâ, Concilij Patres tanquam Ecclesiæ rebelles anathemate feriit, omnique dignitate exuros declaravit. Vixit in-

interea potissimum Arimini, donec in Concilio Constantiensi sponte Pontificatū abdicarit. a. 1415. In cuius facti remunerationem illum Synodus Episcopum Cardinalem Tusculanum, Sacrique Collegij Decanum, & Piceni perpetuum Legatum nominavit. Obiit a. 1417. die 4. Julij. Sedit usque ad abdicationem annos 8. menses 7. dies 5.

206. ALEXANDER V. Novariensis Italus, sed in Creta, seu Candia insula educatus, prius Petrus Philargius, Presbyter Cardinalis ex Ordine Minorum, post depositionem Gregorij XII., & Benedicti XIII. in Concilio Pisano electus est a. 1409. die 26. Junij. Ob domesticam inopiam ofiatim puer stipem mendicare cogebatur. Deinde verò ob egregiam doctrinam per varios honorum gradus traducta ætate, Presbyter Cardinalis Tit. SS. Duodecim Apostolorum creatus, & denum Pontificali tiara insignitus est. In pauperes fuit singulariter beneficus, & liberalis, inter quos etiam prodigè, quæ habebat, distribuit. Hinc dicere solebat: *Se divitem Episcopum fuisse, inopem Cardinalem, Pontificem verò mendicum.* Postrema morientis verba erant: *Pacem meam relinquo vobis, pacem meam do vobis.* Obiit Bononiæ 1410. die 3. Maij, sedit menses 10. dies 8.

207. JOANNES XXIII. Neapolitanus, prius Balthasar Cossa, Cardinalis Diaconus S. Eustachij, successit a. 1410. die 17. Maij. Præci-

cipuus fuerat Synodi Pisanae Auctor; electus
 deinde in Pontificem, aliam Romae indixerat;
 sed cum Ladislai, Siciliae regno privati, armis
 impediretur, per Legatos cum Sigismundo
 Imperatore egit de alia civitate pro Concilio
 designanda: Imperator igitur Constantiam
 nominavit. Postquam Patres, & Joannes
 ipse eò convenerant, prae reliquis omnibus de
 tollendo schismate agi captum est: & quia
 aliam rationem restituendae pacis, atque unio-
 nis non reperiiebant, quam ut cum Petro de
 Luna, & Gregorio etiam Joannes Pontifex
 Papatum resignaret; resignationis formu-
 lam illi porrexerunt, cujus tenor erat: *Ego*
Joannes XXIII. propter quietem totius populi
Christiani, profiteor, spondeo, promitto, juro,
voveo DEO, & Ecclesiae per viam meae simplicis
cessionis Papatus, & eam facere, & adimplere
cum effectu juxta deliberationem praesentis
Concilij, si, & quando Petrus de Luna, Bene-
dictus XIII. & Angelus Corarius Gregorius XII.
in suis obedientiis nuncupati Papatum, quem
praetendunt, per se, vel per Procuratores suos le-
gitimos simpliciter cedant. Initiò vix addu-
 ci poterat, ut oblatum sibi resignandi exem-
 plar acceptaret; quia tamen Concilium uni-
 versum sua in sententia perstitit, post dierum
 complurium deliberationem, illud demum
 admisit. Verum, cum ad rem perventum es-
 set, jamque tempus instaret, ut in secunda ses-
 sione formulam illam palam recitaret, clam,

tuor numerati fuissent) natione Campanus , prius Odo , vel Otto de familia Columnensium , Diaconus Cardinalis S. Gregorij in Velabro , a. 1417. die 11. Novembris. Hanc dignitatem totius Concilij suffragio est adeptus , quod inter partium contentiones ita se medium habuerit , ut publicæ tantummodo utilitati consulens , in neutram partem inclinare videretur. Ut verò Sigismundus Imperator , quantum de illius electione gauderet , palàm faceret , nullâ habitâ maiestatis suæ ratione , conclave ingressus est , omnibûsque gratias egit , qui tantum Virum , tamque Reipublicæ Christianæ necessarium elegissent ; tum ante eum prostratus , summa cum veneratione ejus pedes exosculatus est : deinde verò , dum post coronationem per civitatem duceretur , altera parte frenum equi idem Imperator , parte altera Fridericus Marchio Brandeburgensis regebat. Neque deerat Martinus ingenti , quam de eo omnes conceperant , expectationi ; tantâ enim prudentiâ rexit Ecclesiam , ut eam post tam longum , atque inveteratum schisma ad optatam diu pacem reduxerit , Clemente VIII. sponte Papatu cedente , finemque annorum quinquaginta schismati imponente. Obiit Martinus a. 1431. die 20. Februarij. Sedit annos 13. menses 3. dies 10.

CLEMENS Antipapa , dictus VIII. prius Ægidius Munionis , Catalaunus , Canonicus Bar-

Barcinonensis, post Petrum de Luna, solum à duobus Cardinalibus electus a. 1424. Ad hujus electionem plurimum fecit Alphonsus Aragonum Rex, qui Martino V. ob negatum sibi Regis Siciliae titulum adversabatur. Hinc postquam inter Pontificem, & Regem convenisset, Petrus Cardinalis de Fuso Sedis Apostolicae Legatus ad Antipapam missus est, ut in ejus manibus praetense Papatus resignaret, quod etiam praestitit, a. 1429. die 26. Julij. Papae nomen usurpavit annos 4. menses 2. dies 10.

209. EUGENIUS IV. Venetus, prius Gabriel ex familia Condemeria, Presbyter Cardinalis tituli S. Clementis, successit a. 1431. die 6. Martij. Multa sub initium à Columnensibus Martino V. sanguine junctis sustinuit, jamque parum aberat, quin sceleratam proditoris cujusdam perfidiam unam cum arce S. Angeli in hostium manus incidisset, nisi impia consilia maturè detecta fuissent. Quarto deinde Pontificatus annò ipse Romanus populus contra Eugenium rebellis, novam seditionem concitavit, aliisque magistratibus creatis eum mutata veste fugere compulit, fugientemque per Tiberim, lapidibus, & sagittis persecutus est. Subinde Concilium Basileense coeprum, quod octodecim annos tenuit. Illud cum Pontifex autoritate sua probare constanter detrectaverit, quin & ob multa, quae Sedi Apostolicae injuria, atque
ini.

iniqua fuerant, dissolvere totis viribus contenderit; aliudque Ferrariæ primùm, deinde Florentiæ convocaverit, à Basileensibus depositus est, subrogatò in ejus locum Amadeò Eremità, olim Sabaudix Duce, qui se Felicem V. appellavit. Quo tamen bruto fulmine nihil motus Florentiæ Synodum continuavit, cui præsens ipse fuerat Joannes Palæologus Constantinopolitanus Imperator cum suo Patriarcha, cum Archiepiscopis, & Episcopis Græciæ, qui se omnes Ecclesiæ Romanæ submiserunt: idque imprimis in Patriarcha enituit, qui repentina extinctus morte, chartam manibus tenens repertus est, quæ & fidei professionem à Romana Ecclesia usurpatam, quòdque Romanus Pontifex supremum sit Ecclesiæ caput, continebat. Ceterum Eugenius erga pauperes insigniter fuit liberalis, & in Ecclesias munificus, virorum doctorum familiaritate, & consuetudine magnopere delectabatur, gravis semper, & moderatus in dicendo. Morti jam proximus Cardinales ad se accivit, eosque ad pacem in Ecclesia retinendam cohortatus est. Ad extremum petiit, ut loco humili, & abjecto sine exequiarum pompa ad imitationem felicitis memoriæ Eugenij III. sepeliretur. Obiit a. 1447. die 18. Februarij; sedit annos 15. menses 11. dies 13.

FELIX Antipapa, dictus V. priùs Amadeus, olim Sabaudix Dux, adversus Eugenium

nium IV. in Sedem intrusus à Conciliabulo Basileensi a. 1439. die 17. Decembris. Hic postquam annos fere 40. Sabaudia præfuerat, paternumque imperium auxisset, in eremum se cum sex viris equestribus Ordinis recepit: cum à Basileensibus Patribus ad Papatum vocaretur, eum non regnandi libidine, sed obsequendi necessitate suscepisse dicitur: idcirco etiam decennio illò, quò imperare coge-batur, reformandæ Christianæ Reipublicæ, & sedandis Principum dissidiis plurimum stu-duit. Ubi Nicolaum, Eugenio defuncto, ad Pontificatum rite promotum intellexit, conti-nuò, quam invitus suscepit, dignitatem abje-cit; creatus ob id Episcopus Sabinensis & Sabaudia, ac Germaniæ totius Legatus. Obiit Genevæ a. 1451. die 7. Januarij. Sedit us-que ad abdicationem annos 9. menses 3. dies 7.

210. NICOLAUS V. Genuensis Sarzanen-sis, prius Thomas, Chirurgi filius (alij nobili stirpe procreatum scribunt) Presbyter Car-dinalis tit. S. Susannæ, successit a. 1447. die 6. Martij. Hic uno, eodémque anno & Epi-scopatûs, & Cardinalatûs, & Pontificatûs di-gnitatem maxima omnium pace, & admira-tione adeptus est. Virorum doctorum ob-servantissimus extitit, eosque pecuniâ, & be-neficiis constanter juvit, & unde unde pote-rat, Romam accersivit: atque inde factum, tot ej à doctissimis viris inscripta esse volumi-na,

na, quot neque suorum Decessorum, nec al-
terius nominis dicata comperiuntur. Romam
tantis, tamque magnificis ædificiis exornavit,
ut, si omnia compleri potuissent, nulli vete-
rum Imperatorum celsus videretur. An-
num Jubilæum a. 1450. eo hominum conflu-
xu celebravit, ut in ponte S. Angeli plures
ducentis perierint, & tres equi cum mula ob
peregrinorum se se trudentium concursum
suffocati fuerint. Fridericum III. Cæsarem
imperiali diademate coronavit. Virtutum,
atque operum tam insignium famâ permotus
Clemens Antipapa Pontificatu se abdicavit, &
per Oratores suos verum Pontificem Nico-
laum veneratus est. Inter hæc tristissimum
de capta à Machomete Constantinopoli nun-
tium accepit, quò adeò consternatus est, ut
ab eo tempore prosperâ valetudine usus non
fuerit. Obiit a. 1455. die 24. Martij, sedit
annos 8. dies 19. Illius Epitaphium, quod
ab Ænea Sylvio Piccolamineo, postmodum
Pio II. compositum fertur:

*Hic sita sunt QUINTI NICOLAI Antistitis
ossa,*

Aurea qui dederat sæcula, Roma, tibi.

Consilio illustris, virtute illustrior omni,

Excoluit doctos doctior ipse viros.

*Abstulit errorem, quo schisma infecerat or-
bem,*

Restituit mores, mœnia, templa, domos.

Tum

*Tum Bernardino statuit sua sacra Senensi,
Sancta Jubilaei tempora dum celebrat.*

*Cinxit honore caput Friderici conjugis au-
reô :*

Res Italas dicto federe composuit.

*Attica Romanae complura volumina linguae
Prodidit. En tumulo fundite thura sa-
cro.*

211. CALLISTUS III. Catalaunus, prius
Alphonfus Borgia, Cardinalis tit. SS. quatuor
Coronatorum, successit a. 1455. die 8. Apri-
lis. Initiô statim Pontificatûs, ut ante no-
verat, bellum in Turcas suscepit, ædificatis
tredecim triremibus, quibus, Duce Ludovi-
co Cardinale, & Patriarcha Aquileiensi, ma-
gnam hostibus cladem intulit, multis præte-
rea insulis in potestatem redactis. Atque ut
feliciorem arma sortirentur successum, statuit,
ut, quemadmodum circa vesperum, ita in me-
ridie ad salutandam Virginem Matrem cam-
panâ signum daretur. S. Vincentium Ferre-
rium, qui ei Pontificatum ex vero prædixe-
rat, solemni ritu inter Sanctos retulit: quam-
vis complurium etiam testimoniô habeatur,
Callistum ipsum, futurum se Pontificem diu
ante affirmasse, séque ad gerendum contra
nominis Christiani hostes bellum voto ad-
strinxisse, velut jam tum Ecclesiam supremus
Pontifex rexisset. Obiit a. 1458. die 6. Au-
gusti; sedit annos 3. menses 3. dies 30.

212. Pius II. Hetruscus Senensis, prius Æneas Sylvius ex nobili Piccolomineorum familia, Cardinalis S. Sabinæ, olim Episcopus Tergestinus, successit a. 1458. die 19. Augusti. Cum Bessarionem Cardinalem Nicænum electioni suæ plurimum esse adversarium nōssset, atque ob id potissimum, quod crebrius podagrâ laboraret; *Profectò, aiebat, multò meliùs iudicavit de nobis, quàm nos ipsi estimemus, qui solis pedibus defectum tribuit.* In Pontificatu Ecclesiæ jurium strenuum semper se vindicem exhibuit. Literatorum verò amantissimus fuit, quemadmodum & ipse in omni scientiarum genere excelluit; certè ob singularem Poëseos notitiam laureatus Poëta à Friderico III. Imperatore jam olim creatus fuerat. Calumnias, quas etiam innocentissimi declinare non possunt, fortiter contempsit: hinc cuidam, quòd mordacibus aliorum linguis iniquè proscinderetur, conquerenti reposuit: *De me quoque qui malè sentiant, si in Campum Floræ eas, multos audies.* Ut verò rem Christianam ampliùs promoveret, Mantuæ Conventum indixit; in quo cum Christianis Principibus de continuando adversùs Turcas bello tractavit: neque optato caruisse eventu conatus ille videbatur; jam enim ex Hispania, Gallia, & Germania copiosus miles accurrerat; verùm, dum Anconæ ipse exercitum lustrâssset; pleròsque tanquam minùs idoneos in Patriam remisit. In

eodem conventu Mantuano de concordia Patrum. & Cardinalium sententia Decretum promulgavit, quod appellationes à Sede Apostolica ad futurum Concilium, tanquam sacris Canonibus contrarias, & Reipublicæ Christianæ noxias damnavit, easque velut erroneas, detestabiles, ac inanes reprobavit. Obiit Anconæ a. 1464. die 14. Augusti, Sedit annos 5. menses 11. dies 26.

213. PAULUS II. Venetus, prius Petrus Barbus, Cardinalis S. Marci, successit a. 1464. die 31. Augusti. Pontifex renuntiatus, FORMOSI nomine compellari voluit, sed ob casus Formosi olim Pontificis ab eo abstinere à Cardinalibus persuasus est: Deinde MARCI nomen sibi placere ostendit, verum quia & id minus idoneum videbatur, cum ob hanc causam nimis in patriam affectus insinulari posset; prætermisso illò, PAULI nomen assumpsit. Cardinalibus, quia sacris induti vestibus, à Prælati inferiorum ordinum, præterquam loco, non discernebantur, usum mitræ sericæ Damasceni operis, rubræque Bivæ indulgit: Eorundem subsellia tam ad Senatûs, quàm ad sacrificiorum confessum altiore loco reponi præcepit. Pro se autem, & successoribus mitram novam, tribus eductam coronis, centum, & viginti millibus aureorum curavit. Canonicos Regulares ad S. Joannem in Laterano ab Eugenio IV. collocatos, & à Callisto III. pulsos, denuò induxit, quam-

vis ea re quorundam Romanorum animos à se alienaverit. Obiit apoplexiâ correptus a. 1471. die 26. Julij. Sedit annos 6. menses 10. dies 26.

214. SIXTUS IV. Ligur Saonenfis, priùs Franciscus à Ruvere, Ordinis Minorum Generalis Minister, Cardinalis S. Petri ad vincula, successit a. 1471. die 9. Augusti. Usus à Pontificibus receptum inchoandi annum à die 25. Martij, quem Paulus, inchoatò à Kalendis Januarij annò, abrogaverat, resumpsit. Pauperes, præsertim nobiles insigni liberalitate fovit, quam præprimis Bosniæ Regina, & Palæologorum filij experti sunt. Urbem Romanam multis in locis collabentem instauravit, pontémque ingentibus sumptibus, à nomine suo appellatum, supra Tiberim erexit. Edicta constitutione vetuit, ne quis alterutram circa illibatum B. Virginis conceptum sententiam erroris, aut hæreseos damnaret. Cùm ob facultates absolvendi à gravioribus delictis concessas multis clavium autoritas in contemptum deduceretur, & populi ad peccandum procliviores redderentur, eas partim revocavit, partim restrinxit. Christiernum Daniæ Regem singulari, regiòque apparatu Romæ excepit. Primus confirmavit Ordinem Minimorum à S. Francisco de Paula institutum. Ferdinando autem Hispaniæ Regi ob insignem illius in fidem Catholicam animum nomen *Catholici*, quò etiamnum Hispani

spaniarum Reges utuntur, attribuit. Obiit a. 1484. die 12. Augusti; Sedit annos 13. dies 3.

215. INNOCENTIUS VIII. Genuensis, prius Joannes Baptista ex Cyborum familia, Cardinalis S. Cæcilie, successit a. 1484. die 29. Augusti. Enituit in eo singularis demissio, & humanitas, quâ etiam Pontifex omnes se adeuntes excepit, in vindicandis tamen criminibus inexorabilis fuit. Leopoldum Austria Marchionem miraculis clarum, jam anno 1436. vitam functum, Sanctorum numero inseruit. Bellum cum Ferdinando Neapolis Rege ab Aquilanis in auxilium vocatus, aliquanto tempore variâ fortunâ gessit, post multas depopulationes, & incendia pacem ea lege iniit, ut Rex tributum, quod singulis annis pendere consueverat, Pontificibus Romanis persolveret, deinde Regni Proceribus, qui arma contra eum ceperant, veniam faceret; demum & jurejurando adpromitteret, se deinceps contra Romanum Pontificem arma non relumpturum; qua pace confectâ etiam dissidia Ursinorum, & Columnensium sublata sunt. Obiit a. 1492. die 25. Julij; Sedit annos 7. menses 10. dies 28.

216. ALEXANDER VI. Hispanus, prius Joannes Rodericus ex stirpe Borgia, Cardinalis Episcopus Portuensis, successit a. 1492. die 11. Augusti. Magni Consilij, magnæque prudentiæ fuit, nec ulla negotiorum gravitas,

aut Romanæ Ecclesiæ conditio, temporum-
que difficultas contigit, quam feliciter non
superasset. Cùm Galliarum Rex Carolus
VIII. (inter quem, & Pontificem ob Neapo-
litanum regnum acerrima diffidia intercesse-
rant) cum universis copiis uti Victor, hastam
semori innixam gerens, Roman ingressus es-
set, Alexander se ad arcem S. Angeli duobus
tantum Cardinalibus Ursinô, & Caraffâ co-
mitantibus, recepit, ibidemque se continuit,
quoad post longas consultationes pacem cum
Rege instauraverit: eâ sancitâ in Vaticanum
concessit, & consueto ritu in Basilica S. Petri
Carolus excepit, qui vicissim Pontifici solita
filialis observantiæ obsequia detulit. Illud
in Alexandro à pluribus minùs probatur,
quòd filios suos ante Pontificatum susceptos
dignitatibus ornare nimium studuerit. At-
que idcirco evenit, ut illorum alter Dux Va-
lentinus à Julio II. in Ostiensi arce detentus
fuerit eò usque, dum munitiones, & oppida
olim occupata restituisset. Obiit Alexander
a. 1503. die 18. Augusti. Sedit annos 11.
dies 8.

217. Pius III. Hetruscus Senensis, priùs
Franciscus Piccolomineus, tit. S. Eustachij
Cardinalis, successit a. 1503. die 22. Septem-
bris. Eloquio, prudentiâ, religione, inno-
centiâ, & gravitate domi, forisque insignis, in
dicendis in Senatu sententiis liber, & gravissi-
mus erat: idcirco ante Pontificatum plures
Le.

Legationes magno Sedis Apostolicæ emolumento obivit. Creatus Pontifex id præprimis curavit, ut solutos nimium mores severiori censurâ adstringeret: quod ut facilius, meliusque perficeret, Concilium Generale convocare statuit. Verum, quò minùs id executus fuerit, causa extitit præmatura illius mors, obiit enim altero ab electione mense, a. 1503. die 18. Octobr. Sedit dies 27.

218. JULIUS II. Ligur Saonensis, priùs Julianus à Ruvere, Presb. Cardinalis tit. S. Petri ad vincula, successit a. 1503. die 31. Octobris. Cùm Oratores Angli debitam erga Pontificem obedientiam nomine Henrici, velut Angliæ, & Franciæ Regis, profiteri pararent, Episcopus Redonensis, Franciæ Regis Orator apud Julium egit, ne illos aliter, quàm solius Angliæ Regis, & Ducis Hiberniæ nomine (prætermisso Regis Franciæ titulò) id officij præstare admitteret; cui postulato Pontifex annuit, utque publicum etiam ea super re instrumentum conficeretur, indulxit. Ab eodem Franciæ Oratore, dum Asturconem album, optimè instructum, ornatumque in censum pro Neapolitano regno accepisset, subiunxit: *Acceptamus, sed absque præiudicio nostro, & aliorum.* Præter alia constituit, ut, si qua simonia in Pontificis electione intercederet vel ab electo, vel ab eligentibus, electio tanquam non legitima rejiceretur. Bellum contra Venetos aliquanto tempore gessit,

fit, armorum sociò Maximiliano I. Imperatore; Deinde verò pace cum illis compositâ, etiam Cæsari eandem persuadere, oppidorum quorundam à Venetis occupatorum restitutione, adlaboravit. Subinde verò Conciliabulum Pisis à nonnullis Cardinalibus convocatum est; ad quod distrahendum Pontifex Concilium Romæ in Laterano celebrandum indixit, quod fuit Lateranense V. Generale XVII. (Concilium Generale XVI. fuit Florentinum, qui numerus huic Concilio additus non est pag. 140.) In eo imprimis Conciliabulum Pisanum damnatum est; deinde illorum errores, qui animam hominis immortalem, eamq; aliam in alio esse negabant. Præterea in eodem statuta sunt *Concordata* inter Romanum Pontificem, & Galliae Regem, præsertim ad præsentationem, & Beneficiorum collationem spectantia. Inter alia, ob quæ perennem apud posteros memoriam habet, illud est, quòd anno 1506. magnificentissimam Basilicam S. Petri in Vaticano erigere cœperit, Bramante Architecto ideam universæ molis ad exactissimæ symmetriæ elegantiam designante, cui vix post centum fere, ac decem annos ultimam manum Paulus V. imposuit. Obiit a. 1513. die 21. Februarij. Sedit annos 9. menses 3. dies 22.

219. LEO X. Florentinus, priùs Joannes Laurentius de Medices, Cardinalis Diaconus tit. S. Mariæ in Dominica, successit a. 1513.

ætatis 37. die 11. Martij. Ab hoc tempore, teste Papebrochio, habetur anni civilis initium in Bullis Pontificum, secus autem in Brevis, ferme continuò affixum Kalendis Januarij. Fuit autem Leo virorum literatorum, præsertim Poëtarum insignis æstimator. Is, dum post inaugurationem suam visitasset Basilicam Lateranensem, eo ipso equo usus est, cui Ravennatensi in prælio insedit, dum à Gallis captus fuerat, & quidem eadem etiam die, quâ deinde consecratus Pontificalem tiaram accepit, nempe 11. Aprilis. Cum Francisco Galliarum Rege Bononiæ congressus est, multaque ad Ecclesiæ pacem, progressumque spectantia perfecit, quamvis à nonnullis arguatur, multa adversus Ecclesiarum cathedralium, & Monasteriorum jura Regi concessisse. Concilio Lateranensi post 12. Sessiones a. 1517. finem imposuit. Eodem anno in duos ex præcipua nobilitate graviter animadvertit, alterum quidem extremò supplicio, alterum diuturno carcere plectendo, quòd in suam vitam conjuraverint, ad quam venenò auferendam, Medicum pecuniis corrumpere tentarunt. Sub hujus Pontificatu ab Orthodoxa religione defecit Martinus Lutherus, Islebij in Saxonia anno 1483. natus, qui ægrè ferens se non fuisse adhibitum ad prædicandas indulgentias, quas Leo omnibus, qui pecunias pro bello contra Turcas promovendo, templòque Vaticano construendo

do erogarent, liberaliter impertitus est, contra easdem indulgentias debacchari, unáque Pontificis auctoritatem carpere, & nonnulla ad Sacramentum pænitiæ, & purgatorium spectantia vellicare cœpit: adversus quam Lutheri doctrinam Henricus VIII. Angliæ Rex librum conscripsit, atque ob id in Sedem Romanam studium, titulum *Defensoris fidei* à Pontifice, & amplissimo Cardinalium Senatu retulit, quamvis eam laudem deinde turpi à Romana Ecclesia defectione contaminaverit. Obiit Leo 2. 1521. die 1. Decembr. Sedit annos 8. menses 8. dies 21.

220. HADRIANUS VI. Belga, prius etiam Hadrianus vocatus, Presb. Cardinalis tit. SS. Joannis, & Pauli, Episcopus Dertusensis, successit 2. 1522. die 9. Januarij. In Pontificem electus est absens, eo namque tempore Victoriæ in Hispania morabatur. Plurimum de ejus electione gavisus est Carolus Imperator, qui Hadrianum olim in literis instructorem habuit. Cum certò nuntiò intellexisset se à sacro Collegio Papam nominatum esse, non prius, quàm post dierum septem deliberationem eam dignitatem acceptavit. Neque enim, aiebat, *aliquid periculosius ab homine suscipi potest, si arctissima DEO reddenda ratio præ mentis oculis babeatur.* Initiò statim Pontificatûs ad Germaniæ Principes literas dedit, quibus eos, ut grassantem Lutheri hæresim reprimerent, adhortatus est.

Opposuit etiam se fortissimè Anabaptistis recenter exortis, quorum præcipuum dogma fuit, videlicet legitimè baptizatos infantes rebaptizandos esse, cùm ad rationis usum pervenerint, ut fidem per se profiteantur, sine cujus propria confessione baptismum nihil prodesse asseriebant. Illud præter alia non modicam laudem Hadriano comparavit, quòd neminem ex suis ad majora beneficia Ecclesiastica, & dignitates promoverit, dicere solitus: *Nolle se ædificare Sion in sanguinibus; cupere se homines beneficiis dare, non beneficia hominibus.* Morti vicinus hoc epitaphium lapidi suo sepulchrali inscribendum condidit: *Hic situs est HADRIANUS VI. qui nihil sibi infelicius duxit in vita, quàm quòd imperârit.* Obiit a. 1523. die 14. Septembris. Sedit à die acceptati Pontificatûs annum 1. menses 6. dies 30.

221. CLEMENS VII. Florentinus, priùs Julius Juliani de Medices, Archiepiscopus Florentinus, & Cardinalis tit. S. Clementis, successit a. 1523. die 19. Novembris. Cùm post consecrationem suam à Carolo Cæsare, & Francisco Galliarum Rege per Legatos salutaretur, eumque singuli partibus suis adungere studerent, nullius se magis studiosum ostendit; deinde verò quia ad Galliarum Regem accessit, & cum fæderatis militem contra Cæsarem eduxit, Romæ à Borbonio Cæsarei exercitûs duce, obsessus, urbèque in hostium

potestatem redacta in S. Angeli arce velut
 captivus in septimum mensem detentus est ;
 donec certis conditionibus pristinam liberta-
 tem receperit. Intellecto Pontificis casu
 Cæsar summum præsetulisse dolorem , literis-
 que repetitis ad Clementem datis , se inscio
 id evenisse protestatus fuisse dicitur. Post-
 quam pace confecta Carolus Bononiam, quò
 Pontifex præcesserat, advenisset, ab eo impe-
 rialem coronam accepit. Interea Henricus
 VIII. Angliæ Rex vetitis irretitus amoribus ,
 legitimam conjugem Catharinam, Ferdinan-
 di Catholici Hispaniarum Regis filiam, Caroli
 Imperatoris Materteram rejecit, quem cum
 Pontifex alia ratione ad servandum conjugij
 vinculum, quod unicè Cæsar urgebat, redu-
 cere non potuerit, anathematis sententiâ fe-
 riit ; quò effëratus Henricus ab Ecclesia Ro-
 mana defecit, atque in eandem ruinam totum
 pene regnum impulit. Interea novi Ordines
 Religiosi sunt exorti. Nam Anno 1525.
 Auctore Matthæo de Bassio Sacerdote Ordinis
 Minorum, qui apud Montem Fulconium
 in Piceno visione cujusdam viri specie men-
 dici, & ferè nudi, ad strictiorem paupertatem
 tolerandam excitatus fuit, institutus est Ordo
 Capuccinorum, quem Clemens approbavit.
 Eodem Pontifice annuente suum accepit ini-
 tium à tribus viris nobilibus Jacobo Antonio
 Morigia, Bartholomæo Ferrera, & Francisco
 Maria Zacharia, Ordo Clericorum Regula-
 rium

rium S. Pauli, qui Barnabitzæ appellati sunt ab Ecclesia S. Barnabæ Mediolani, quæ illis ad Divina exercenda primùm concessa est : Clericorum Regularium Theatinorum à Petro Caraffa Episcopo Theatino (qui postea Paulus IV. Pontifex) & Marcello Cajetano Tienco. Præterea Congregatio Somaschorum ab Hieronymo Æmiliano, nobili Veneto, & Senatore. Obiit Clemens 1534. die 25. Septembris. Sedit annos 10. menses 10. dies 7.

222. PAULUS III. Romanus, prius Alexander Farnesius, Cardinalis Episcopus Ostiensis, successit a. 1534. die 12. Octobris. Id præprimis in illo omnes admirati sunt, quòd ad nullam Principum dissidentium partem magis inclinare notatus fuerit; sed omnes potius, præsertim Cæsarem, & Galliarum Regem componere studuerit, apud quos etiam flagrantissimè insitit, ut suis è ditionibus errorum Magistros, qui temporibus illis multum invalescebant, extirparent : Atque idcirco vehementer etiam indoluit acceptò tristi è Germania nuntiò, quòd, edito diplomate *Interim* dictò, in ea liberum religionis exercitium ad tempus permissum fuerit. Subinde erectam à S. Ignatio Societatem Jesu, per litteras Apostolicas, Anno 1540. V. Kal. Octobr. seu die 27. Sept. in festo SS. Colmæ ac Damiani MM. datas confirmavit; & dein quoque spiritualium exercitiorum libellum ab eodem Fundatore compositum agente S.

Francisco Borgia tunc Gandiæ Duce. Anno 1542. Bullam Indictionis Concilij Tridentini, quod fuit Generale XVIII. & anno 1545. inchoatum, emisit. Obiit a. 1549. die 10. Novembris. Sedit annos 15. dies 29.

223. JULIUS III. Romanus, prius Joannes Maria de Monte, Cardinalis, & Episcopus Prænестinus, successit a. 1550. die 8. Februarij. Societatis institutum sua denuò auctoritate confirmavit. Constitutionem edidit, quâ librorum hæreticorum lectionem gravissimè prohibuit omnibus, præterquam fidei Inquisitoribus. Concilium Tridentinum, cui Cardinalis interfuerat, maximò studio promovit, idque ob grassantem pestem Bononiam translatum, Tridento restituit. Reginaldum Polum Cardinalem in Angliam Legatum misit, per quem omnibus defectionis veniam fecit, eosque in Ecclesiæ gremium, agente Mariâ Reginâ Henrici VIII. ex primâ conjugē Catharina filiâ, defuncti Eduardi Regis sorore, Romanis sacris addictissimâ, recepit. Obiit a. 1555. die 23. Martij. Sedit annos 5. mensem 1. dies 16.

224. MARCELLUS II. Picenas ex oppido Montisfani, prius Marcellus Cervinus, Presb. Cardinalis tit. S. Crucis in Hierusalem, successit a. 1555. die 9. Aprilis. Ante Pontificatum ob egregiam doctrinam, & vitæ integritatem Antecessori suo extitit gratissimus, qui eò inconsultò nullum gravioris momenti ne-

negotium aggressus est. Præter alia illud Marcellus sæpius familiari sermone usurpabat: *Pluris fieri debere in comitiis integrè, ac incorruptè versari, quàm Pontificem creari.* Herculi Gonzagæ Cardinali Mantuano dicebat: *Se quidem non ignorare, quòd laudatissimum sit multa præstare, pauca dicere: plura tamen se polliceri, ut obligatà sic fide à præclarè cœptis resiliire, memor promissionis erubesceret.* Initiò Pontificatûs Bellam edidit, quâ subsidium triennale trecentorum millium scutorum, ac decimarum super fructibus Beneficiorum, ac Monasteriorum à Paulo III. indictum, à Julio III. continuatum, ad aliud triennium prorogavit, Apostolicæ Cameræ egestatem causatus, quæ tanta fuit, ut neque Prædecessoris sui exequiæ recepto more, neque Conclavis expensæ fieri potuerint, quin ad eas sat tenuiter faciendas æs alienum contrahere necessarium fuerit. Obiit eodem, quo electus est, anno, die I. Maij. Sedit d. 22.

225. PAULUS IV. Neapolitanus, priùs Petrus Carafæ, Episcopus Theatinus, deinde Cardinalis Episcopus Ostiensis, successit a. 1555. die 23. Maij. Cùm ob morum severitatem electionem suam paucis probari intelligeret, ut opinionem illam de se conceptam ex Romanorum animis eximeret, initiò statim Pontificatûs privatim, & publicè multa liberalitatis, & clementiæ signa dedit, unàque adpromisit, quod aliàs unicè metuebant

bant Romani, se nihil novi inducturum. Neque tamen propterea in plectendis criminibus remissior fuit; gravissimè namque etiam in Nepotes suos animadvertit, quos muneribus, quæ gesserant, exutos privatam vitam ducere compulit, quòd justas adversus eos querelas circa Officiorum administrationem comperisset. Judæos flavi coloris pileò, ut ab aliis faciliùs discernerentur, uti voluit. Religiosam vitam semel Professos, in cænobia, unde quacunque de causa exierant, nulla excusatione admissâ, redire præcepit; qui non obtemperarent, excommunicationis vinculo adstringerentur. Inter hæc funestum ex Anglia nuntium accepit, nempe Elisabetham Reginam, quæ Mariæ sorori annò 1558. die, 17. Novembr. extinctæ, in regno successerat, annò 1559. die 15. Januarij, ritu quidem Ecclesiæ Romanæ, fuisse inauguratam, præstito de fidei catholicæ defensione juramentò; at non diu post, omnia Sororis acta, & decreta ad religionem spectantia irritasse; Fratris contra Eduardi acta restituisse, sibi que jus omne in Anglicana sacra arrogasse. Erant, quæ averisæ à Romana Ecclesia Elisabethæ causam in Pontificem conjecerint, quòd illius inaugurationem simul, ac ei à Legato significata fuerat, probare distulerit; verum id solùm Elisabetha arripuit, ut, quod tacitè fovebat, odium in orthodoxæ fidei leges palàm exereret. Obiit Paulus IV. a. 1559. die 18. Aug. Sedit a. 4. m. 2. d. 27.

226. Pius IV. Mediolanensis, prius Joannes Angelus de Medicis, Presb. Cardinalis tit. S. Priscæ, successit a. 1559. die 26. Decembris. Coronatus anno seq. die 6. Januarij. Carolum Borromæum ex sorore Nepotem Cardinalem creavit. Concilium Tridentinum, quod annos 18. tenuit, ad felicem exitum produxit anno 1563., insequenti autem anno confirmavit, atque ab omnibus suscipiendum, & inviolabile servandum præcepit. In eo Concilio, cum Orator Gallus cum Hispano de loco digniore certaret, nè contentione illa res Concilij turbarentur, Hispano separatus ab aliis Oratoribus locus concessus est. Subinde Pius ita Romam exornavit, ut ex marmorea in auream transivisse diceretur, quemadmodum versus illi designant:

*Marmoream me fecit, eram quum terrea
Cæsar.*

Aurea sub Quarto sum modò facta Pio.
Ultima morientis verba erant: *Nunc dimittis servum tuum Domine secundum verbum tuum in pace.* Obiit a. 1565. die 9. Decembris. Sedit annos 5. menses 11. dies 14.

227. S. Pius V. ex oppido Boscho Ducatus Mediolanensis, prius Michael Ghislerius, ex Ordine Prædicatorum, Presb. Cardinalis tit. S. Mariæ super Minervam, successit a. 1566. die 7. Januarij. Initiò statim Pontificatus in morum reformationem præprimis incubuit: quam

quam à sua aula inchoavit, sæpius dicere solitus : *Se, cum pauper, & privatus in Religione ageret, firmissimam spem habuisse salutis, nunc verò ob reddendam de tot aliis rationem de illius consecutione penè dubitare.* Judæos arctioribus limitibus constrinxit innovatâ Pauli IV. constitutione, ex quibus etiam non paucis Romana sacra persuasit. Ob reportatam anno 1571. à Joanne Austriaco ad Naupactum victoriam, quam omnes ipsius Pontificis precibus plurimum tribuebant, instituit festum B. V. de Victoria. Renovavit Innocentij III. constitutionem, ne Medici ægrotum periculosè decumbentem post diem tertium invisant, nisi pænitiæ Sacramentò expiatum. Cùm intellexisset, electionem suam quibusdam minùs placuisse : *Fidamus in DEO*, agebat, *quo Authore ita nos geremus, ut gravior Romanis nostræ mortis, quàm electionis sit mæror.* Caraffas à Pio IV. Urbe pulsos, causâ eorum rursus cognitâ, revocavit, pristinisque honoribus affecit. Mariam Scotiæ Reginam à subditis rebellibus vexatam, per literas solatus est, missis in subsidium viginti aureorum millibus ; unâque apud Regem Catholicum, aliòsque Christianos Principes continenter institit, ut afflictæ auxilium ferrent. Ob intentatam S. Carolo Borromæo necem, tum ob alias corruptelas extinxit Ordinem Humiliatorum olim à Lucio III. confirmatum ; Religiosis Ordinis illius,

lius, qui numerò 174. fuerant, interea sub Ordinariorum cura sustentatis. Supremò in morbo illud Pius identidem suspirabat: *Domine auge dolorem, sed & auge patientiam.* Obiit miraculis clarus a. 1572. die 1. Maij. Sedit annos 6 menses 3. dies 25.

228. GREGORIUS XIII. Bononiensis, priùs Hugo Boncompagnus, Presb. Cardinalis tit. S. Sixti, successit a. 1572. die 13. Maij. Munimenta prope Bononiam à Pio V. extracta deici statim iussit, ne quid Bononia, vel Italia timeret. Pecuniam, quæ in coronatione effundi ad pompam solet, ad pauperum subsidia transtulit. Præter Collegium Anglicanum erexit Romanum, Germanicum, Neophytorum, Græcorum, & Maronitarum. Ejusdem beneficentiam plures Academiae expertæ sunt, præterea Scoti, Hyberni, Belgæ, & Germani, qui ob fidei orthodoxæ amplexum patriâ, vel patrimonio dejecti, Romam, velut ad commune asylum profugerunt. Cùm Melitenses Equites Joannem de Cassiera Ordinis Magnum Magistrum, annos octoginta natum locò, & dignitate iniquè movissent, isque Gregorio causam suam commisisset, eâ dexteritate animos dissidentes composuit, ut contentio omnis sublata fuerit, Joanne suo in munere confirmatò. Romæ edita constitutione probavit congregationem Oratorij à S. Philippo Nerio Presbytero Florentino institutam. Operâ, Aloysij & Antonij Liliij, fratrum

trum Veronensium, ac insignium Astronomorum Annum demptis decem diebus correxit, stabilémquē normam, ad quam dies Paschalis certā, nec aberrante periodō revolveretur, constituit, eamque correctionem contra Sectarios, Christophorus Clavius S. I. postea defendit. Restitutō Kalendariō Romanum, quod vocant, Martyrologium accuratā doctorum virorum industriā recognovit, plurāque Sanctorum nomina, quæ ignota erant, ex eo sustulit; cū & de Felicis II. Pontificis nomine retinendo dubitaret, Numinis consiliō evenit, ut sub id tempus Gregoriō indulgente, Vir quidam veterum historiarum peritus, Romæ in foro Boario terram spe prædivitis thesauri inveniendi, effoderet; at numorum, alteriusque pretiosæ suppellectilis locō arcam, in quo Felicis II. cineres præfixo Sancti nomine erant, extraheret: quō omne dubium de illius sanctimonia penitus sublatum est. Non longo ante mortem tempore ex Japonia, in cuius conversionem magnam auri summam Gregorius contulerat, Legati post triennem navigationem Romam advenērunt, quos ad osculum pedis prostratos, exundante lacrymis, gaudiisque vultu sanctissimus Pontifex amplexus est. Obiit a. 1585. die 10. Aprilis. Sedit annos 12. menses 10. dies 29.

229. Sixtus V. Picenas ex civitate Montisalti, prius Felix Perettus, Ordinis Minorum

rum Conventualium S. Francisci, Presb. Cardinalis tit. S. Hieronymi Illyricorum, successit a. 1585. die 24. Aprilis. Ortus sui humilitatem, non tantum nunquam erubuit, sed etiam de ea gloriari solebat. Pontifex jam coronatus ad se vocasse Judices, illisque dixisse fertur: *Dirione nostra in maligno posita non veni pacem mittere, sed gladium*: atque idcirco coronationis die non admisit, ut superiorum annorum more carceres aperirentur. Ad coercendam hominum facinorosorum licentiam innovavit omnes à prioribus Pontificibus editas constitutiones contra proscriptos, homicidas, viarum grassatores, raptos, incendiarios, & publicæ quietis perturbatores, atque ad earum executionem omnes Provinciarum, & civitatum Præsides gravissimis verbis adstrinxit, propositis etiam ingentibus præmiis, si quem ex illorum coluvie è medio tollerent. Quâ insigni industria exiguo temporis spatio totam Italiam expurgavit. Ut Ecclesiæ statum semper magis perspectum haberet, præcepit Episcopis, Archiepiscopis, & primatibus, ut statis temporibus ad Apostolorum limina venirent, suarum Ecclesiarum statum coram exposituri. Obeliscum ex Ægypto adductum, solique consecratum, ab Imperatoribus Augusto, & Tiberio in Urbe collocatum, deinde verò à Totila Gothorum Rege dejectum, in area S. Petri ope-

operâ Dominici Fontanæ erexit, cruce æreâ
inauratâ lapidi impositâ; hinc versus illi:

Ægyptus Soli, binis me Roma dieavit

Augustis: sacræ tu Pie SIXTE cruci.

Præter hunc, etiam alios Obeliscos ex Ægypto olim advectos ad magnum Urbis splendorem restituit. His adjecit Bibliothecam Vaticanam, omnium linguarum, & scientiarum libris refertissimam cum typographia elegantissima. Ærarium verò Pontificium viginti aureorum millionibus auxit. Obiit a. 1590. die 27. Augusti. Sedit annos 5. menses 4. dies 4.

230. URBANUS VII. Romanus, prius Joannes Baptista Castaneus, Presb. Cardinalis tit. S. Marcelli, successit a. 1590. die 15. Septembris. Ob singularem illius prudentiam, & cum Viris Principibus agendi dexteritatem in pluribus legationibus comprobatam ingens de eo expectatio fuit: verum decimâ tertiâ ab electione die, antequam coronatus fuisset, omnium mærore cessit. Dum supremum instare diem sensit, sepositis omnibus aliis negotiis soli æternitati intendit; quin diploma jam paratum suspendi jussit, quô Petrum Melinum Pronepotem suum, eruditione & pietate insignem, Nuntium Apostolicum in Hispaniam destinavit, ne fortè ob id, quòd sanguine conjunctum promoveret, supremo judici rationem reddere cogeretur. Illud prodigio simile, quòd,

quod, dum animam efflavit, hirundines magnò numero in Palatij recto, ac fenestris confederint, suavitate cantûs solito amœniore adstantium aures demulcentes. Bona, quæ Urbanus habuit, Sodalitati Beatæ Virginis annuntiata ex illius ultima voluntate in dotem egenarum Virginum obvenerunt. Obiit a. 1590. die 27. Septembris. Sedit dies 12.

231. GREGORIUS XIV. Mediolanensis, prius Nicolaus Franciscus de Sfondratis, Presb. Cardinalis tit. S. Cæcilie, successit a. 1590. die 5. Decembris. Cardinalibus Regularibus, qui ad id tempus ejusdem coloris, cujus Religionis, quam antea profitebantur, habitus erat, pileis utebantur, rubris uti concessit. Magnam auri summam ad promovendum contra Calvinistas bellum in Gallias misit. Fame, & peste per diversas urbes grassante de annona, aliisque necessariis sollicitè prospexit. Rerum cælestium contemplationi, cui quotidiebus horæ spatium impendit, præprimis afficiebatur. Deficientibus jam viribus Cardinales ad se accersivit, apud quos magna animi demissione se excusavit, quod ob afflictam valetudinem non satis præesse Ecclesiæ potuerit, eos unà cohortatus est, ut quamprimum Successorem, ne quid Ecclesia detrimenti patiatur, concordibus votis eligant. Obiit a. 1591. die 15. Octobris, sedit menses 10. dies 11.

232. INNOCENTIUS IX. Bononiensis, prius Antonius Fachinettus, Presb. Cardinalis tit. SS. quatuor Coronatorum, successit anno 1591. die 29. Octobris. Ob grassantem iterum famem copiosam annonam advehi curavit, omnibusque præcepit, ut, si quid reconditum haberent, ad annonæ Præfectum deferrent, quô publicæ inopiæ subveniri posset. Constitutionem de non alienandis Ecclesiæ bonis instauravit. Ne Ecclesiastica beneficia indignis conferrentur, Candidatorum nomina in codicem referri iussit, virosque integerrimos designavit, qui eorum delectum facerent. Obiit a. 1591. die 29. Decembris. Sedit menses 2.

233. CLEMENS VIII. Florentinus, prius Hippolytus Aldobrandinus, Presb. Cardinalis tit. S. Pancratij, successit an. 1592. die 30. Januarij. Dum se Cardinalium votis Pontificem designari persensit, DEUM flagrantissimè orabat, ut, nisi ad maiorem illius gloriam foret eligentium suffragiis consentire, mutum se antea redderet, quàm illis annueret. Ingenti hominum concursu annum Jubilæum annô 1600. celebravit, quo tempore ipse pœnitentium confessiones excepit, pauperumque pedes abluit: quæ singularia pietatis, & demissionis exempla multos ex heterodoxis ad Romanæ fidei amplexum permoverunt. Ad Galliæ Antistites literas dedit, quibus admonuit, ut præsertim in iis regionibus,

bus, civitatibus, ac locis, in quibus orthodoxa Religio restituta est, Clericos, & Sacerdotes probatissimos constituerent, qui & doctrinâ, & vitæ probitate, ac prudentiâ præstarent. Præter alia Romæ fundavit Collegium à suo nomine Clementinum dictum, cui præsunt Clerici Regulares Congregationis Soma-schiæ. Henricum IV. Galliarum Regem Cal-vini dogmata ejurantem Ecclesiæ restituit. Stanislaum Kostkam Societatis Jesu Novi-tium Beatorum numero inseruit. Obiit a. 1605. die 3. Martij. Sedit annos 13. men-sem 1. dies 3.

234. LEO XI. Florentinus, prius Alexan-der de Medices, Cardinalis Episcopus Præ-nestinus, successit a. 1605. die 1. Aprilis. Magnæ fuit prudentiæ, ac sapientiæ, quam præsertim, dum ante Pontificatum apud Hen-ricum IV. Galliarum Regem, Clementis præ-decessoris Oratorem ageret, palàm fecit: ipse enim Rex Pontifici gratias egit, quòd tan-tum virum in Gallias miserit. In sanguine junctos nullo speciali affectu ferebatur, hinc Sacerdotem, quem à confessionibus habe-bat, aulâ movit, quòd importuniùs ursisset, ut pronepotem ad Cardinalatum promoveret. Obiit a. 1605. die 27. Aprilis. Sedit dies 27.

235. PAULUS V. patriâ Romanus, prius Camillus Burghesius, Presbyter Cardinalis tit. S. Chrysogoni, successit a. 1605. die 16. Maij. Pontificatum suum auspicatus est à

40. horarum precibus, quas in singulis templis ordine dici præcepit, ita, ut nulla anni hora fluere, quâ in templo aliquo non oraretur: Deinde Vaticanam Basilicam ad majorem splendorem aliis instauratis, extructis aliis evexit. Ne aquæ penuriâ Urbs laboraret, spatium 35. milliarium Italicorum per subterraneos canales eam ad urbem usque derivavit. Confirmavit Ordinem sacrarum Virginum sub titulo Visitationis B. V. à Francisco Salesio Episcopo Genevensi institutum. Item Fratrum misericordiæ conditum à Joanne de DEO. Postquam controversia de auxiliis divinis, inter Ordinis Prædicatorum, & Societatis Jesu Theologos, sat diu agitata fuisset, permisit utrique parti, quam vellet, docere sententiam, vetuitque alterutram hæresis insimulari. Obiit a. 1621. die 28. Januarij. Sedit annos 15. menses 8. dies 13.

236. GREGORIUS XV. Bononiensis, prius Alexander Ludovisij, Presbyter Cardinalis tit. S. Mariæ in Transpontina, & Archiepiscopus Bononiensis, successit a. 1621. die 9. Februarij. Dum Pauli V. in Sabaudia Oratorem ageret, familiari sermone Legatum Gallicum Calvini asseclam eò demum permovit, ut promiserit se nuntium Calvinò missurum, ubi ad Pontificatum Alexander effectus fuerit: accepto post aliquot annos de illius electione nuntio, promissis stetit, quò præprimis Galliarum Rex maximopere gavisus est.

est. Cum Ferdinando II. auxiliares copias contra Protestantes misisset, Cæsar vicissim expugnatâ per Maximilianum Bavariae Ducem Heidelbergâ, lectissimos Bibliothecæ illius libros in grati animi contestationem Pontifici transmisit. Magna sollicitudine in hæresum, præsertim suo tempore exortarum extirpationem incubuit; quas inter fuit Illuminatorum in Hispania, qui orationem sola mente peragi solitam reliquis omnibus, etiam Sacramentorum usui præferebant, illâque una omnia crimina extinguere asserebant; tum Fraternitatis S. Crucis à Rosa, quæ tota in fædis corporis voluptatibus constituebatur. Ob eam causam etiam Congregationem, de fide propaganda nuncupatam, instituit. Bullam edidit, in qua Pontificum electionem per occulta suffragia in futurum esse faciendam præcepit. Præter alios, Sanctorum numero inseruit SS. Ignatium, & Franciscum Xaverium, de quorum tamen canonizatione Bullas expedivit Urbanus VIII. ejus Successor, cum Gregorius morte præventus id præstare non potuerit. Obiit a. 1623. die 7. Julij. Sedit annos 2. menses 4. dies 29.

237. URBANUS VIII. Florentinus, prius Maphæus Barberinus, Presb. Cardinalis tit. S. Onuphrij. Successit a. 1623 die 6. Augusti. Confirmavit Bullam Pij V. quâ prohibetur, ne quid ex bonis Ecclesiæ alienetur. Ut verò abusus omnes, & superstitiones, quas

in defunctorum quorundam cultu irreperere advertit, tolleretur, constitutionem edidit anno 1625. quâ vetuit, ne hominum cum sanctitatis, aut martyrij famâ decedentium imagines cum laureolis, aut radiis publicè proponantur, nec tabellæ, aut luminaria ad eorum sepulcra apponantur, nec miracula tanquam ab illo certò perpetrata vulgentur, antequam à Sede Apostolica concessum fuerit. Auxit ditionem Pontificiam Urbinate Ducatu, sponte cedente Mariâ Francisco de Rovere. Galilæi Florentini opinionem, à Nicolao Copernico excogitatam damnavit, quæ solem in Universi centro immobilem, circa quem terra circumagatur, collocavit. Theses novem, ac septuaginta Michaelis Baij jam olim à Pio V. & Gregorio XIII. proscriptas, edita iterum Bullâ confixit. Cardinalium prærogativis *Eminentissimi* titulum adjecit. Anno 1630. editâ constitutione supressit Congregationem Virginum, in quibusdam Italiæ, & ultramontanis partibus sub *Jesuitissarum* nomine citra Apostolicæ Sedis approbationem erectam, quæ absque ulla clausura, salutis animarum promovendæ specie divagabantur. Japoniæ Martyrum primitias, Paulum Michi, Joannem Gotto, & Jacobum Chisai Societatis JESU cum aliis viginti tribus inter Beatos Martyres retulit. Obiit 1644. die 29. Julij. Sedit annos 20. menses 11, dies 24.

238. INNOCENTIUS X. Romanus, prius Joannes Baptista Pamphilius Presb. Cardinalis tit. S. Eustachij, successit a. 1644. die 15. Septem. Justitiam cum primis observari à suis voluit; Hinc Pontificiæ Cameræ Procuratorem in carceres conjecit, quod se iniquiorem aliquibus, quos justa causa tuebatur, præstiterit; quin morte lisset crimen, nisi in carcere publicum supplicium præver-
tisset. Cornelij Jansenij Episcopi Iprensis ex libro, cui titulus, *Augustinus* excerptas quinque propositiones damnavit, quarum prima est: *Aliqua DEI præcepta hominibus justis volentibus, & conantibus secundum præ-
sentes, quas habent vires, sunt impossibilia: deest quoque illis gratia, quâ possibilia fiant.* Secunda: *Interiori gratiæ in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur.* Tertia: *Adme-
rendum, & demerendum in statu naturæ lap-
sæ non requiritur in homine libertas à necessi-
tate, sed sufficit libertas à coactione.* Quarta: *Semipelagiani admittebant prævenientis gra-
tiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei, & in hoc erant hære-
tici, quod vellent, eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtempe-
rare.* Quinta: *Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mor-
tuum esse, aut sanguinem fudisse.* Revoca-
vit in consuetudinem, quæ jam pene in obli-
vionem venerat, ut sui Pontificij annos non

innovaret, nisi in Coronationis suæ anniver-
sario. Obiit a. 1655. die 8. Januarij. Se-
dit annos 10. menses 3. dies 24.

239. ALEXANDER VII. Hetruscus Senen-
sis, prius Fabius Chisius, Presb. Cardinalis tit.
S. Mariæ de Populo, Episcopus Neritonensis,
successit a. 1655. die 7. Aprilis. Disciplinis
liberalibus instructissimus fuit; duodecim an-
nos natus intra privatos parietes theses phi-
losophicas propugnavit. Durante electione
Princeps quidam Lutheranus dixit: *DEUS*
vel homo Pontifices eligat: Chisium eliget
DEUS; homo forsitan non eliget, sed cum errore:
tanta illius etiam apud Heterodoxos æstima-
tio fuit. Cùm in coronatione sedem ejus
Cæremoniarum Magister in medio altari de
more collocasset, eam ipse ad Evangelij cor-
nu retraxit. Ne, ut aiebat, *in eo sedeat loco, in*
quo corpus, & sanguis Christi conficitur. Ut
verò recentem semper mortis memoriam re-
tineret, sarcophagum parari jussit, quem as-
siduò præ oculis servavit. Pauperes Affi-
nium locò habuit, quibus ut Christo, ita sibi
propinquiore nullo esse dicere solebat.
Christinam Sueciæ Reginam, quæ consecra-
tò Beatæ Virgini Lauretanæ sceptrò, & coro-
nâ Romam venit, exquisitissimo apparatu ex-
cepit, eamque sacrò confirmationis oleò un-
xit. Venetis contra Turcas, quoad poterat,
liberaliter subsidium misit, & à Principibus
Christianis impetravit, Atque inter hos cona-
tus

tus obiit a. 1667. die 20. Maij. Sedit annos 12. mensem 1. dies 13.

240. CLEMENS IX. Hetruscus Pistoriensis, prius Julius Rospigliosus, Presb. Cardinalis tit. S. Sixti, successit a. 1667. die 20. Junij. A primis annis pauperibus fuit addictissimus; si quis illi adhuc puero aliquid suadere volebat, hac una ratione impetrabat, si numos pauperibus erogandos in præmium proposuisset. Eadem charitate Pontificatum exorsus est, hinc *Pelicanum* monetæ suæ incudi jussit, rostrò pectus eviscerantem cum epigrapha: *Aliis, non sibi Clemens*. Duodecim numerò Peregrinis pauperibus singulis diebus in Palatio suo ad mensam servivit; cùmque ad id propiùs cognoscendum nonnulli Heterodoxi honestò locò nati, ut inter eos duodecim censerentur, paupertatem simulâssent; adeò Pontificis demissione moti sunt, ut errores suos palàm ejuraverint. Plures Galliæ Episcopos, qui aliquot jam annis formulæ ab Alexandro VII. editæ subscribere recusaverant, suâ auctoritate ad Sedis Apostolicæ obsequium traduxit. Post bellum viginti, & octo annorum Lusitanos Hispanis reconciliavit. Triduò postquam de occupata à Turcis Creta nuntium accepit, in morbum, qui supremus fuerat, ex dolore incidit. Obiit a. 1669. die 9. Decembris. Sedit annos 2. menses 5. dies 19.

241. CLEMENS X. Romanus, prius Æmilius de Altieri, Episcopus Camerinus, & Cardinalis, nondum accepto galero, tituloque successit a. 1670. die 29. Aprilis. A Clemente IX. propè moribundo Cardinalis creatus est, qui eidem etiam Pontificatum prædixit: Hunc tamen, non nisi precibus pene coactus admisit, infirmam valetudinem, atatemque octogenariam causatus. Initiò statim summam templi B. Mariæ Majoris partem à Clemente IX. inchoatam eleganti arte perfecit. Plura inter Oratores Principum de nob. liore loco exorta diffidia magna dexteritate composuit. Polonis cum Turca depugnantibus suppetias misit, quas ingens victoria cæsis 30. hostium millibus consecuta est. Præter alios in Sanctorum numerum retulit B. Franciscum de Borgia Generalem Societatis JESU. Obiit a. 1676. die 22. Julij. Sedidit annos 6. menses 2. dies 23.

242. INNOCENTIUS XI. Lombardus Comensis, prius Benedictus Odeschalchi, Presb. Cardinalis tit. S. Onuphrij, & Episcopus Novariensis, successit a. 1676. die 21. Septembris. Humaniora studia sub Patrum Societatis disciplina didicit, in quam etiam propensum semper retinuit animum, avitam familiæ suæ imitatus pietatem, quæ eosdem Societatis Patres Comum induxit. Tribunalibus admotus, si eos, qui commendabantur, minùs dignos reperit, adduci non poterat, ut quid.

quidquam commendantium precibus tribueret, dicere solitus: *Cæcæ esse justitiæ, quæ non considerat personam pauperis, nec honorat vultum potentis.* Priusquam Cardinalium suffragiis Pontifex nominatus fuisset, columba, libratis diu plumis in aëre suspensa, ad illius demum caput advolavit, futurumque Pontificem designavit. Tanta sanctimonie illius fama extitit, ut plures orientales Episcopi schismatici eâ permoti, se Ecclesiæ Romanæ subjecerint. Damnavit *Quietismum* Michaëlis de Molinos, quæ hæresis ita appellata est, quòd illius Auctor docuerit, scelera turpissima impunè patrari posse, dummodo mens in Divinorum contemplatione, & erga Deum charitate, cum ea perpetrantur, quadam ratione conquiescat: Auctorem verò perpetuis carceribus inclusit. Præterea Theses seu propositiones 65. partim ex diversis libris, scriptisque excerptas, partim noviter adinventas. Dum Viennam arcta à Turcico exercitu obsidione premi intellexit, prostratus ante Crucifixi effigiem in hæc verba prorupit: *Dona mihi populum meum Domine, velex hac vita me tolle,* tum plenus fiduciâ vaticinantis instar adstantibus dixit: *Domine custodiet hanc Civitatem.* Ad gratam reportatæ victoriæ, depulsique ex Austria hostis memoriam instituit festum Nominis Beatæ Virginis MARIÆ infra Octavam Nativitatis ejusdem celebrandum. Inter innumera,

eaque præclarissima gesta cum ad extrema deductus esset, à Cardinali Leandro Colloredo, summo Pænitentiario semel, iterumque à reatibus omnibus absolutus, illud identidem, quamvis voce jam intercisâ repetebat: *Quoniam tu Domine singulariter in spe constituisti me.* Nepoti Livio Principi Odeschalcho, quid agendum in futurum? supremum consulenti reposuit: *Consilium à DEO expectaret; interim Majorum suorum vestigia sequendo, curam gereret pauperum, & infirmorum: Rebus Ecclesiæ se non immisceret.* Obiit a. 1689. die 12. Augusti. Sedit annos 11. menses 10. dies 22.

243. ALEXANDER VIII. Venetus, prius Petrus Ottoboni, Cardinalis tit. S. Marci, successit a. 1689. die 6. Octobris. Senatum Venerum continuò literis manu propria exaratis de sui electione certiores fecit, nihil se prætermitturum pollicitus, quod ad Reipublicæ commodum præstare posset; gratiarum semper memor, quas ipse, suique Proavi ab ea cumulatè accepissent. Nec Veneti quidquam desiderari à se passi sunt, quò lætitiā ex ejus promotione obortam, gratumque pro tam singulari benevolentia, animum contestarentur; quamvis Alexander apud eos semel iterumque institerit, ut ignium festivorum, & reliqui apparatus locò preces pro Ecclesiæ exaltatione, Infidelium conversione, & hæreticorum reductione, & Christiano-

nō-

norum pace ad DEUM funderent. Pontificatum exorsus est à vigili cura, & studio, quò de sufficienti annona, cujus magna penuria erat, Urbi providit. Civibus interdixit, Regum, ipsiusque Pontificis insignia in domorum superliminaribus exponere, ne sub umbra picti Principis flagitia impunè grassarentur. Etsi autem magna in omnibus moderatione usus fuerit, nihil tamen Majestati Pontificiæ detractum voluit: Hinc Urbis Gubernatori, an milites exauthorandi, atque castris honestè mittendi ad levandum non modico onere ærarium forent, respondit: *Principum honori esse, non oneri militum pbalanges; Satellites potius dimitteret, qui Romæ superabundarent: Rediret Civitas in civitatem, & ad se ipsam Roma, Majestate, & vetusta libertate servatâ.* Dum in morbum, quem sibi lethalem præsensit, incidit, Cardinales Congregationis S. Officij ad se vocavit, suamque ad illos orationem his verbis exorsus est: *Deficiunt vires, Venerabiles Fratres, sed non deficit animus.* Ultima morientis verba erant: *Et unam sanctam, Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam.* Obiit a. 1691. die 1. Februarij. Sedit annum 1. menses 3. dies 26.

244. INNOCENTIUS XII. Neapolitanus, prius Antonius Pignatelli Cardinalis, successit a. 1691. die 12. Julij. Singularem ob id laudem habuit ab omnibus, quòd nullo san-

guinis, familiaritatis, aut commendationis respectu, quos præ reliquis dignos censebat, publicis muneribus, & dignitatibus admove-
rit. Ad lites facilius agendas, & citius ter-
minandas erexit magnificentum ædificium, in
quo iudices, prius per Urbem dispersi, simul
degerent. Ad augendum Venerabilis Sacra-
menti cultum indulgentias concessit illis, qui
id cum candela ardenti comitati fuerint. Bel-
garum præcepit Episcopis, ut severe contra
illos procederent, qui sinistris, & perniciosis
interpretationibus, Apostolicas Constitutio-
nes Innocentij X. & Alexandri VII. quibus
damnabantur Jansenisticæ propositiones, la-
befactare attentarent. Inter alia maximum
gaudium cepit ex literis, quas Augustus Ele-
ctor Saxonix in Poloniæ Regem electus ad il-
lum dedit, in quibus se catholicam Religio-
nem publicè professum commemoravit.
Obiit a. 1700. die 18. Septembris. Sedit an.
9. m. 2, dies 6.

245. CLEMENS XI. Urbinas, prius Joann.
Franciscus Albani, Cardinalis, successit anno
1700. die 23. Novem. Eloquentiam habuit
insignem, quæ ex habitis ab eo sermonibus
eluxit. Ad sublevandos pauperes Congre-
gationem ex præcipuis viris, etiam Cardinali-
bus, instituit, cujus prima lex fuerat excogita-
re rationem, qua multorum inopiæ succurri
posset. Ut artes pictoriam, statuariam, &
Architecthonicam ad pristinam perfectio-
nem

nem revocaret, Academiam instituit, in qua propositio bene meritis præmio illarum studiosi exercerentur. Ad firmandam verò amplius fidei orthodoxæ veritatem damnavit anno 1708. librum Quesnelli complectentem *Observationes morales in testamentum novum*, editas primùm Parisiis anno 1693. quas Jansenij Hæresi, aliisque erroneis dogmatis implevit: Cùm autem plures Quesnello addicti propositiones illas sibi exhiberi urgerent, ob quas ejus liber damnabatur, edita est anno 1713. Constitutio, quæ incipit: *Unigenitus DEI Filius*, in qua 101 propositiones ex libro illo Quesnelli excerptæ damnantur. Ob reportatam ad Petrovogradinum victoriam misit Serenissimo Sabaudia Principi Eugenio gladium de more benedictum, & pileum. Post labores plurimos pro Ecclesia exantlatus. Obiit a. 1721 die 19. Martij. Sedit annos 20. menses 3. dies 24.

246. INNOCENTIUS XIII. Romanus, prius Michael Angelus de Conti, seu Comitibus Fusculanis Cardinalis, & Episcopus Viterbiensis, successit a. 1721. die 8. Maij; Æquitatis, & immunitatis Ecclesiasticæ fortissimus erat defensor. Ad Judæos facilius ad sacra orthodoxa permovendos constituit, ne ob Romanæ fidei amplexum ullus debitâ sibi hereditate fraudetur. Plurimum gavisus est de reditu ex Chinis Mezzabarbae Visitatoris Apostolici, per quem munera à Sinarum Im-

peratore missa accepit. Instituit festum SS. Nominis JESU alterâ post Epiphaniam Dominicâ à tota Ecclesia celebrandum. Basilicæ Viennensi in Austria, Metropolitanæ prerogativam concessit, primûmque ejusdem Archiepiscopum Sigismundum à Comitibus à Kollonitz creavit. Supprema oppressus ægritudine cum à quibusdam de quatuor novis Cardinalibus nominandis identidem moneretur, id unum defixis in Servatorem è cruce pendentem oculis reposuit: *Soli jam æternitati vacandum, se amplius de hoc mundo non esse.* Obiit a. 1724. d. 7. Mar. Sed. a. 2. m. 9. d. 28.

247. BENEDICTUS XIII. Romanus, prius Vincentius Maria de Ursinis, ex Ordine Prædicatorum, Archi-Episcopus Beneventanus, Cardinalis, & sacri Collegij Decanus, successit a. 1724. die 29. Maij. Tanta hujus jam ante Pontificatum apud omnes fuit existimatio, ut eum nemo non futurum Pontificem auguraretur. Vaticinio simillimum erat, quòd Dominicus Viva Societatis JESU suæ epistolæ dedicatoriæ, quâ illius nomini Enchiridion de Jubilæo, præsertim Anni sancti, pluribus ante Pontificatum annis inscripsit, apertè inseruit: *Dum vel dignitatem Tuam* (sunt verba illius) *vel veram à Te gestarum amplitudinem animo complector, non sine aliquo fortasse Numinis afflatu, sic statuendum censeo: Te, qui nunc Libros de Anni Sancti Jubilæo privatis auspiciis ad publicam utilitatem foro*
com.

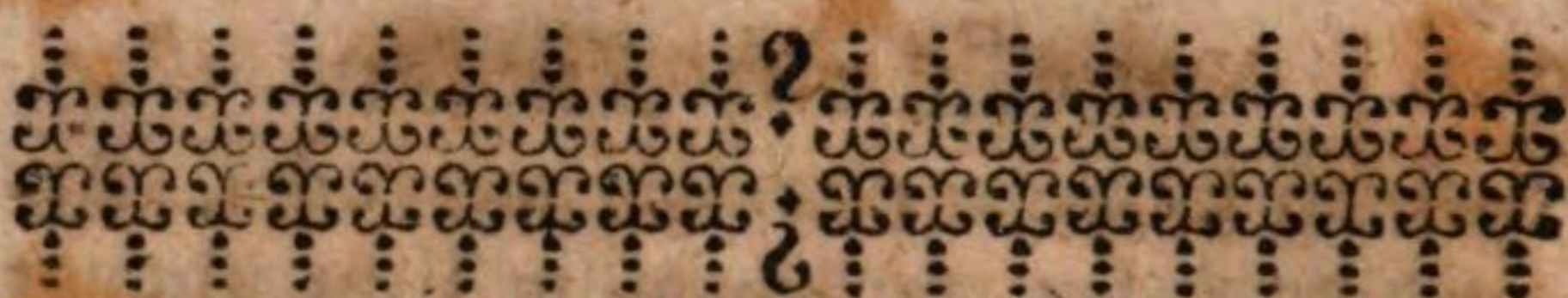
committi imperas, post quinque lustra, Pontificia auctoritate Diploma de Anno Sancto indicendo promulgaturum. Augurem me Veri assertorem probant tum maxima tua in Christianam rem merita cum summageneris nobilitate conjuncta (jam diu enim Romanae Tiaræ domestica sunt Ur sine gentis bona) tum vite tue series vel à puero morum, ac Virtutum conatu acerrimo ad altissimum gloriæ fastigium aspirantis. In pauperes, quemadmodum ante Pontificatum, ita jam Pontifex est singulariter beneficus; templa, & aræ novum ab eo nitorem, ac cultum ubique accipiunt; Eam in omnibus moderationem sectatur, ut, nisi Majestatem Pontificiam in publico præferre sit necessarium, pauperis Religiosi modestiam, quoad fas est, imitetur. Ipse nosocomia invisit, egenis mensam instruit, infirmorum confessiones excipit, Christianæ fidei elementis teneriorem ætatem imbuit; eamque imprimis ad cultum magnæ DEI Parentis, de qua olim paucorum annorum spatiò ad quingentas orationes dixit, assiduis cohortationibus, magis autem proprio exemplo succendit. Atque ut ad eandem Virginem Clientum pietatem, amorémque in dies augeat, indulgentias impertit illis, qui statis temporibus ad campanæ sonum, eam receptò apud orthodoxos more trina salutatione Angelica fuerint venerati. Præter alios verò Sanctos peculiari veneratione prosequitur

Divum Philippum Nerium, cujus prodigioso Beneventi præsidio prope jam tumulatus Palatij ruderibus, incolumis cum universa familia, tunc ejusdem civitatis Archi Episcopus, servatus est. Annum Jubilæum, qui erat millesimus septingentesimus vigesimus quintus, magno ex omnibus Europæ partibus peregrinorum accursu celebravit: Commachium, annuente pientissimo Cæsare Carolo VI. Apostolicæ iterum Sedis ditionibus adjunxit. Romæ in Laterano Synodum ex Italiæ Antistitibus convocavit, in quo præter alia de Judicum, Præsulum, & Concionatorum munere, ac officio; De Clericorum decenti cultu, ac vestitu: de Sacramentorum debita administratione, ritibusque Ecclesiæ servandis tractatum est. In Sanctorum numerum ritu solemniter retulit B. Turibium Archiepiscopum Limanum: B. Jacobum ex Marcha, & B. Franciscum Solanum Ordinis S. Francisci, B. Agnetem de Monte-Politiano Ordinis S. Dominici, B. Joannem à Cruce Ordinis Carmelitarum Discalceatorum, Beatum Pellegrinum Laziosum Ordinis Servorum B. Virginis, BB. Aloysium Conzagam, & Stanislaum Koskam Societatis Jesu. Revisit Beneventum, suam olim Sedem Metropolitanam, ubi magna omnium lætitia acceptus est. Accessit ad civium Beneventanorum solatium, quòd supremum Ecclesiæ universæ Antistitem ad concionem è suggestu

su inter lacrymas dicentem audiverint, Be-
 nevento redux, postquam in Urbe aliquot
 menses exegisset, Viterbium adiit ad conse-
 crandum ea in civitate Clementem, Archi-
 Episcopum Colonensem è Ducibus Bava-
 riæ, quod peculiari solemnitate præstitit,
 oblatis Neo-Consecrato Principi in donum
 pretiosis reliquiis, Pluviali (ut vocant) &
 mitrâ gemmis prædivite, à quo etiam vicissim
 magni pretij munera accepit. Præter alios,
 quos ad Romanam purpuram evexit, sunt Si-
 gismundus Archiepiscopus Viennensis in Au-
 stria, ex Comitibus à Kollonitz, deinde Phi-
 lippus Ludovicus, Episcopus Jaurinensis, ex
 Comitibus à Sinzendorff. Inter alia, quæ
 Pontificatus sui tempore hætenus gessit, non
 pauca recensentur, quæ prodigiis sunt simili-
 ma, quamvis prodigium majus esse non pos-
 sit, quàm tanta virtus, sibi in supremo etiam
 fastigio semper constans. Sedet ad hoc tem-
 pus, quò præsentem Pontificum seriem
 damus, annos 3. menses 10.

dies 22.

INDEX CHRONOLOGICUS.

<i>Ordo.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Init. Session.</i>	<i>Finis Session.</i>
1	S. Petrus	54 ^{to} ann ^o Christi.	65. die 29. Junij.
2	S. Linus	65. die 30. Junij.	67. die 23. Septembr.
3	S. Clemens	67. die 11. Octobr.	77. abdic. m. Sept.
4	S. Cletus	77. mense Septemb.	83. die 26. Decembr.
5	S. Anacletus	83. die 27. Decembr.	95. die 13. Julij.
6	S. Evaristus	95. die 26. Julij.	108 die 26. Octobr.
7	S. Alexan der I.	108. die 5. Novembr.	116. die 3. Maij.
8	S. Sixtus I.	116. die 4. Maij.	126. die 5. Julij.
9	S. Telef- phorus	126. mense Juli ^o .	137. die 5. Januarij.
10	S. Hyginus	137. mense Januari ^o .	141. die 10. Januarij.
11	S. Pius I.	141. mense Januari ^o .	151. mense Maj ^o .
12	S. Anicetu	151. mense Maj ^o .	161. die 17. Aprilis.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

13	S. Soter	161. mense Aprili.	170. mense Aprili.
14	S. Eleuthe- rius	170. die 1. Maij.	185. die 25. Maij.
15	S. Victor I.	185. die 12. Junij.	197. die 28. Julij.
16	S. Zephyri- nus	197. die 7. Augusti.	217. die 12. Julij.
17	S. Callistus I.	217. die 17. Julij.	222. die 28. Septembr.
18	S. Urbanus I.	222. mense Octobr.	230. die 24. Maij.
19	S. Pontia- nus	230. die 22. Junij.	235. abdic. in. Sept.
20	S. Anterus	235. die 21. Novembr.	236. die 3. Januarij.
21	S. Fabianus	236. die 11. Januarij.	250. die 2. Januarij.
22	S. Corne- lius	251. die 4. Junij.	252. die 14. Septembr.
23	S. Lucius I.	252. die 25. Septembr.	253. die 4. Martij.
24	S. Stepha- nus I.	253. die 13. Maij.	257. die 2. Augusti.
25	S. Sixtus II.	257. die 24. Augusti.	258. die 6. Augusti.
26	S. Dionysius	259. die 22. Julij.	269. die 26. Decembr.
27	S. Felix I.	269. die 29. Decembr.	274. die 22. Decembr.

Ordo.	Nomen.	Init. Session.	Finis Session.
28	S. Euty- chianus	275. die 5. Januarij.	283. die 7. Decembr.
29	S. Cajus	283. die 15. Decembr.	296. die 21. Aprilis.
30	S. Marcelli nus	296. die 30. Junij.	304. die 24. Octobr.
31	S. Marcel- lus I.	308. die 27 Junij.	310. die 16. Januarij.
32	S. Eusebius	310. die 5. Februarij.	310 die 21. Junij.
33	S. Melchia des	310. die 2. Julij.	314. die 10. Januarij.
34	S. Sylvester	314. die 31. Januarij.	335. die 31. Decembr.
35	S. Marcus	336. die 18. Januarij.	336. die 7. Octobr.
36	S. Julius I.	337. die 6. Februarij.	352. die 12. Aprilis.
37	S. Liberius	352. die 21. Junij.	355. abdi- cavit.
38	S. Felix II.	355.	Abdicavit 358.
	S. Liberius 2dò Pont.	358.	366. die 23. Sept.
39	S. Damasus I.	366. die 1. Octobr.	384. die 10. Decembr.
40	S. Siricius	384. die 22. Decembr.	398. die 26. Novemb.
41	S. Anasta- sius I.	398. die 5. Decembr.	401. die 14. Decembr.

42	S. Innocen- tius I.	401. die 21. Decemb.	417. die 12. Martij.
43	S. Zofimus	417. die 18. Martij.	418. die 26. Decembr.
44	S. Bonifa- cius I.	418. die 29. Decembr	422. die 4. Septembr.
45	S. Cælesti- nus I.	422. die 10. Septembr	432. die 18. Julij.
46	S. Sixtus III.	432. die 24. Julij.	440. die 11. Augusti.
47	S. Leo I.	440. die 22. Septemb.	461. die 4. Novembr.
48	S. Hilarus	461. die 12. Novembr.	468. die 21. Februarij.
49	S. Simpli- cius	468. die 25. Februarij.	483. die 2. Martij.
50	S. Felix III.	483. die 6. Martij.	492. die 24. Februarij.
51	S. Gelasius	492. die 1. Martij.	496. die 19. Novembr.
52	S. Anasta- sius II.	496. die 24. Novembr.	498. die 17. Novembr.
53	S. Symma- chus	498. die 22. Novembr.	514. die 19. Julij.
54	S. Hormi- sdas	514. die 27. Julij.	523. die 6. Augusti.
55	S. Joannes I.	523. die 13. Augusti.	526. die 18. Maij.
56	S. Felix IV.	526. die 12. Julij.	530. die 18. Sept.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

57	Bonifacius II.	530. die 21. Septemb.	532. die 16. Octobr.
58	Joannes II.	532. die 31. Decembr.	535. die 26. Maij.
59	S. Agapetus	535. die 3. Junij.	536. die 22. Aprilis.
60	S. Silverius	536. die 8. Junij.	540. die 20. Junij.
61	Vigilius	540. die 28. Junij.	555 mense Januarij.
62	Pelagius I.	555. die 11. Aprilis.	560. die 1. Martij.
63	Joannes III.	560. die 18. Julij.	573. die 13. Julij.
64	Benedictus I.	574. die 3. Junij.	578. die 30. Julij.
65	Pelagius II.	578. die 30. Novemb.	590. die 8. Febr.
66	S. Gregorius I.	590. die 3. Septembr.	604. die 12. Martij.
67	Sabinianus	604. die 13. Septembr.	606. die 23. Febr.
68	Bonifacius III.	607. die 19. Februarij.	607. die 10. Novemb.
69	Bonifacius IV.	608. die 25. Augusti.	615. die 7. Maij.
70	S. Deusdedit	615. die 19. Octobr.	618. die 8. Novembr.
71	Bonifacius V.	619 die 23. Decembr.	625. die 22. Octobr.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

72	Honorius I.	625. die 27. Octobr.	638. die 12. Octobr.
73	Severinus	640. die 28. Maij.	640. die 1. Augusti.
74	Joannes IV.	640. die 24. Decembr.	642. die 11. Octobr.
75	Theodorus I.	642. die 24. Novemb.	649. die 13. Maij.
76	S. Martinus I.	649. die 5. Julij.	654. mense Septemb.
77	S. Eugenius I.	654. die 8. Septem.	657. die 1. Junij.
78	S. Vitalia- nus	657. die 31. Julij.	672. die 27. Januarij.
79	Adeodatus	672. die 22. Aprilis.	676. die 27. Junij.
80	Donus I.	676. die 1. Novem.	678. die 11. Aprilis.
81	S. Agatho	678. die 27. Junij.	682. die 10. Januar.
82	S. Leo II.	682. die 17. Augusti.	683. die 3. Julij.
83	S. Benedi- ctus II.	684. die 27. Junij.	685. die 7. Maij.
84	Joannes V.	685. die 23. Julij.	686. die 1. Augusti.
85	Conon.	686. die 21. Octobr.	687. die 21. Septembr.
86	S. Sergius I.	687. die 15. Decembr.	701. die 7. Septem.

Ordo	Nomen.	Init. Session.	Finis Session.
87	Joannes VI.	701. die 82. O - obr.	705. die 9. Januarij.
88	Joannes VII.	705. die 1. Martij.	707. die 17. O - obr.
89	Sifinnius	708. die 18. Januarij.	708. die 6. Februarij.
90	Constantinus	708. die 25. Martij.	715. die 8. Aprilis.
91	S. Gregorius II.	715. die 19. Maij.	731. die 10. Februarij.
92	Gregorius III.	731. die 9. Martij.	741. die 27. Novembr.
93	S. Zacharias	741. die 30. Novembr.	752. die 14. Martij.
	Stephanus electus	752. die 27. Martij.	752. ante ordin.
94	Stephanus II.	752. die 27. Martij.	757. die 24. Aprilis.
95	S. Paulus I.	757. die 29. Maij.	767. die 28. Junij.
96	Stephanus III.	768. die 7. Augusti.	772. die 2. Februarij.
97	Hadrianus I.	772. die 9. Februarij.	795. die 25. Decembr.
98	Leo III.	795. die 26. Decembr.	816. die 11. Junij.
99	Stephanus IV.	816. die 22. Junij.	817. die 24. Januarij.
100	Paschalis I.	817. die 25. Januarij.	824. die 10. Februarij.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

101	Eugenius II.	824. die 14. Februarij.	827. mense Augusto.
102	Valentinus	827. die 11. Augusti.	827. mense Octobr.
103	Gregorius IV.	827. mense Octobr.	844. die 25. Januarij.
104	Sergius II.	844. die 10. Februarij.	847. die 27. Januarij.
105	Leo IV.	847. die 11. Aprilis.	855. die 17. Julij.
106	Benedictus III.	855. die 29. Septem.	858. die 8. Aprilis.
107	Nicolaus I.	858. die 24. Aprilis.	867. die 13. Novembr.
108	Hadrianus II.	867. die 14. Decembr.	872. die 26. Novembr.
109	Joannes VIII.	872. die 14. Decembr.	882. die 16. Decembr.
110	Marinus I.	882. d. circ. 23. Dec.	884. d. circ. 15. Maij.
111	Hadrianus III.	884. mense Majo.	885. mense Septembr.
112	Stephanus V.	885. mense Septembr.	891. mense Septembr.
113	Formosus	891. die 19. Septem.	896. die 4. Aprilis.
114	Bonifacius VI.	896. die 11. Aprilis.	896. die 25. Aprilis.
115	Stephanus VI.	896. mense Majo.	897. mense circ. Aug.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

116	Romanus	897. mense Septem.	898. mense Januar.
117	Theodorus II.	898. die 12. Februar.	898. die 3. Martij.
118	Joannes IX.	898. mense Julio.	900. mense Augusto.
119	Benedictus IV.	900. mense Augusto.	903. die 20. Octobr.
120	Leo V.	903. die 28. Octobr.	903. die 6. Decembr.
121	Christo- phorus	903. die 9. Decembr.	904. mense circ. Jun.
122	Sergius III.	904. mense circ. Jun.	911. mense Augusto.
123	Anastasius III.	911. mense Augusto.	913. mense Octobr.
124	Lando.	913. mense Octobr.	914. circa 26. Apr.
125	Joannes X.	914. mense Aprili.	928. mense Junio.
126	Leo VI.	928. mense Junio.	929. circa m. Febr.
127	Stephanus VII.	929. mense Februario.	931. mense Martio.
128	Joannes XI.	931. mense Martio.	936. initio Jan.
129	Leo VII.	936. mense Januario.	939. mense Julio.
130	Stephanus VIII.	939. mense Julio.	942. ad ini- tium Dec.

Ordo.	Nomen.	Init. Session.	Finis Session.
-------	--------	----------------	----------------

131	Marinus II.	942. mense Decem.	946. mense Junio.
132	Agapetus II.	946. mense Junio.	956. mense Augusto.
133	Joannes XII.	956. mense Aug.	964. die 14. Maij.
	Leo VIII. Antipapa.	964.	965.
134	Benedictus V.	964. ad fi. nem Maij.	965. die 5. Julij.
135	Joannes XIII.	965. die 1. Octobr.	972. die 8. Septem.
136	Benedictus VI.	972. d. circ. 29. Nov.	974. mense Febr.
137	Donus II.	974. initiô Octobr.	975. initiô Jan.
138	Benedictus VII.	975. circa 9. Jan.	984. die 10. Julij
139	Joannes XIV.	984. mense Julio.	985. mense Julio.
	Bonifacius VII. Anti.	985.	985.
	Joan. Filius Roberti	985.	985.
140	Joannes XV.	985. mense circ. Dec.	996.
141	Gregorius V.	996. mense Majo.	999 die 18. Februarij.
	Joan. XVI. Antipapa.	997. mense Majo.	998 die 2. Martij.

142	Sylvester II.	999, die 2. Aprilis.	1003. d. 12. Maij.
143	Joannes XVII.	1003. d. 13. Junij.	1003. d. 7. Decem.
144	Joannes XVIII.	1003. d. 26. Decem.	1009. men- se Majo.
145	Sergius IV.	1009 men- se Junio.	1012. men- se Junio.
146	Benedictus VIII.	1012.	1024.
147	Joannes XIX.	1024.	1033.
148	Benedictus IX.	1033.	1044.
149	Gregorius VI.	1044.	1046.
150	Clemens II.	1046. d. 25. Decembr.	1047. d. 9. Octobr.
151	Damasus II.	1048. d. 17. Julij.	1048. d. 8. Augusti.
152	S. Leo IX.	1049. d. 12. Februarij.	1054. d. 19. Aprilis.
153	Victor II.	1055. d. 13. Aprilis.	1057. d. 28. Julij.
154	Stephanus IX.	1057. d. 2. Augusti.	1058. d. 29. Martij.
	Benedictus X. Antip.	1058. d. 30. Martij.	1059. men- se Jan.
155	Nicolaus II.	1059. men- se Jan.	1061. men- se Julio.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

156	Alexander II.	1061. d. 1. Octob.	1073. d. 21. Aprilis.
157	S. Gregorius VII.	1073. d. 22. Aprilis.	1085. d. 25. Maij.
158	Victor III.	1086. men- se Majo.	1087. men- se Sept.
159	Urbanus II.	1088. d. 12. Martio.	1099. d. 29. Julij.
160	Paschalis II.	1099. d. 14. Augusti.	1118. d. 21. Januarij.
161	Gelasius II.	1118. d. 25. Januarij.	1119. d. 29. Januarij.
	Greg. Bur- dinus Ant.	1118. men- se Mart.	1121. men- se April.
162	Callistus II.	1119 d. 1. Febr.	1124. d. 13. Decem.
163	Honor. II.	1124. d. 21. Decem.	1130. d. 14. Febr.
164	Innocen- tius II.	1130. d. 15. Februarij.	1143. d. 24. Septem.
	Anacletus Antipapa.	1130. d. 16. Februarij.	1138.
	Victor An- tipapa.	1138.	1138.
165	Cælestinus II.	1143. d. 26. Septemb.	1144. die 9. Martij.
166	Lucius II.	1144. d. 12. Martij.	1145. d. 25. Febr.
167	Eugenius III.	1145. d. 26. Febr.	1153. d. 8. Julij.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

168	Anastafius IV.	1153. d. 9. Julij.	1154. d. 2. Decemb.
169	Hadrianus IV.	1154. d. 3. Decemb.	1159. d. 1. Septemb.
170	Alexander III.	1159 d. 7. Septemb.	1181. d. 30. Augusti.
171	Lucius III.	1181. d. 6. Septemb.	1185. d. 24. Novemb.
172	Urbanus III.	1185. d. 24. Novemb.	1187. d. 19. Octob.
173	Gregorius VIII.	1187. d. 20. Octobr.	1187. d. 17. Decemb.
174	Clemens III.	1187. d. 20. Decemb.	1191. d. 20. Martij.
175	Cælestinus III.	1191. d. 30. Martij.	1198. d. 8. Januarij.
176	Innocen- tius III.	1198. d. 22. Februarij.	1216. d. 16. Julij.
177	Honorius III.	1216. d. 18. Julij.	1227. d. 18. Martij.
178	Gregorius IX.	1227. d. 19. Martij.	1241. d. 21. Augusti.
179	Cælestinus IV.	1241. men- se Octob.	1241. men- se Nov.
180	Innocen- tius IV.	1243. d. 24. Junij.	1254. d. 7. Decemb.
181	Alexander IV.	1254. d. 21. Decemb.	1261. d. 25. Maij.
182	Urbanus IV.	1261. d. 29. Augusti.	1264. d. 2. Octob.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

183	Clemens IV.	1265. d. 22. Febr.	1268. d. 29. Novemb.
184	Gregorius X.	1271. d. 1. Septemb.	1276. d. 10. Januarij.
185	Innocen- tius V.	1276. d. 23. Januarij.	1276. d. 22. Junij.
186	Hadrianus V.	1276. d. 10. Julij.	1276. d. 18. Augusti.
	Vicedomi- nus.	1276. d. 5 Septemb.	1276. d. 6. Septemb.
187	Joann. XX dict. XXI.	1276. d. 15. Septemb.	1277. d. 16. Maij.
188	Nicolaus III.	1277. d. 25. Novemb.	1280. d. 22. Augusti.
189	Martinus II.	1281. d. 22. Februarij.	1285. d. 28. Martij.
190	Honorius IV.	1285. d. 2. Aprilis.	1287. d. 3. Aprilis.
191	Nicolaus IV.	1288. d. 22. Februarij.	1292. d. 4. Aprilis.
192	S. Cælesti- nus V.	1294. d. 5. Julij.	Abd. 1294. d. 12. Dec.
193	Bonifacius VIII.	1294. d. 24. Decemb.	1303. d. 11. Octobr.
194	Benedictus XI.	1303. d. 21. Octobr.	1304. d. 6. Julij.
195	Clemens V.	1305. d. 5. Junij.	1314. d. 20. Aprilis.
196	Joann. XXI dict. XXII.	1316. d. 7. Augusti.	1334. d. 4. Decemb.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

	Nicolaus Antipapa.	1328.	Abdicavit 1330.
197	Benedictus XII.	1334.d.20. Decemb.	1342.d.25. Aprilis.
198	Clemens VI.	1342. d. 7 Maij.	1352. d. 6. Decemb.
199	Innocen- tius VI.	1352 d. 18. Decemb.	1362. d. 12. Septemb.
200	Urbanus V.	1362.d.23. Septemb.	1370.d.19. Septemb.
201	Gregorius XI.	1370.d.30. Decemb.	1378.d.27. Martij.
202	Urbanus VI.	1378. d. 8. Aprilis.	1389.d.15. Octobr.
	Clemens Antipapa.	1378.d.20. Septemb.	1394.d.16. Septemb.
203	Bonifacius IX.	1389.d.11. Novemb.	1404. d. 1. Octobr.
	Benedictus Antipapa.	1394.d.28. Septemb.	Dep. 1417. d.26 Julij.
204	Innocen- tius VII.	1404.d.17. Octobr.	1406. d. 6. Novemb.
205	Gregorius XII.	1406. d. 30. Novemb.	1409. depa m. Junio.
206	Alexander V.	1409.d.26. Junij.	1410. d. 31. Maji.
207	Joan. XXII. dict. XXIII.	1410.d.17. Maij.	1415. abdi. d.31. Maij.
208	Martinus V.	1417.d.11. Novemb.	1431. d.20. Februarij.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

	Clem. Ant. dict. VIII.	1424. d. 14. Maij.	1429. d. 26. Julij.
209	Eugenius IV.	1431. d. 6. Martij.	1447. d. 18. Februarij.
	Felix Anti. dictus V.	1439. d. 17. Decemb.	Abd. 1449. d. 7. Apr.
210	Nicolaus V.	1447. d. 6. Martij.	1455. d. 24. Martij.
211	Callistus III.	1455. d. 8. Aprilis.	1458. d. 6. Augusti.
212	Pius II.	1459. d. 19. Augusti.	1464. d. 14. Augusti.
213	Paulus II.	1464. d. 31. Augusti.	1471. d. 26. Julij.
214	Sixtus IV.	1471. d. 9. Augusti.	1484. d. 12. Augusti.
215	Innocen- tius VIII.	1484. d. 29. Augusti.	1492. d. 25. Julij.
216	Alexander VI.	1492. d. 11. Augusti.	1503. d. 18. Augusti.
217	Pius III.	1503. d. 22. Septemb.	1503. d. 18. Octobr.
218	Julius II.	1503. d. 31. Octobr.	1513. d. 21. Februarij.
219	Leo X.	1513. d. 11. Martij.	1521. die 1. Decemb.
220	Hadrianus VI.	1522. d. 9. Januarij.	1523. d. 14. Septemb.
221	Clemens VII.	1523. d. 19. Novemb.	1534. d. 25. Septemb.

Ordo. | Nomen. | Init. Session. | Finis Session.

222	Paulus III.	1534. d. 12. Octobris.	1549. d. 10. Novemb.
223	Julius III.	1550 die 8. Februar.	1555. d. 23. Martij.
224	Marcellus II.	1555. d. 9. Aprilis.	1555. die 1. Maij.
225	Paulus IV.	1555. d. 23. Maij.	1559 d. 18. Augusti.
226	Pius IV.	1559. d. 26. Decemb.	1565. die 9. Decembr.
227	S. Pius V.	1566. d. 7. Januarij.	1572 die 1. Maij.
228	Gregorius XIII.	1572. d. 13. Maij.	1585 d. 10. Aprilis.
229	Sixtus V.	1585. d. 24. Aprilis.	1590. d. 27. Augusti.
230	Urbanus VII.	1590. d. 15. Septemb.	1590. d. 27. Septemb.
231	Gregorius XIV.	1590 die 5. Decemb.	1591. d. 15. Octobr.
232	Innocen- tius IX.	1591. d. 29. Octobr.	1591. d. 29. Decemb.
233	Clemens VIII.	1592. d. 30. Januarij.	1605. die 3. Martij.
234	Leo XI.	1605. die 1. Aprilis.	1605. d. 27. Aprilis.
235	Paulus V.	1605. d. 16. Maij.	1621. d. 28. Januarij.
236	Gregorius XV.	1621. die 9. Februarij.	1623. die 7. Julij.

<i>Ordo.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Init. Session</i>	<i>Finis Session.</i>
237	Urbanus VIII.	1623 die 6. Augusti.	1644. d 29. Julij.
238	Innocen- tius X.	1644. d. 15. Septemb.	1655. die 8. Januarij.
239	Alexander VII.	1655. d. 7. Aprilis.	1667. d 20. Maij.
240	Clemens IX.	1667. d. 20. Junij.	1669. die 9. Decemb.
241	Clemens X	1670 d. 29 Aprilis.	1676. d. 22. Julij.
242	Innocen- tius XI.	1676. d. 21. Septemb.	1689. d. 12. Augusti.
243	Alexander VIII.	1689. die 6. Octobr.	1691. die 1. Februarij.
244	Innocen- tius XII.	1691. d. 12. Julij.	1700. d. 18. Septemb.
245	Clemens XI.	1700. d. 23. Novem.	1721. d. 19. Martij.
246	Innocen- tius XIII.	1721. die 8. Maij.	1724. die 7. Martij.
247	Benedictus XIII.	1724. d 29. Maij.	

INDEX ALPHABETICUS.

Ordo.	A.	Ordo.	
79	Adeodatus	148	Benedict. IX.
59	Agapetus I.		Bened. X. An-
132	Agapetus II.		tip. pag. 75.
81	Agatho.	194	Benedict. XL.
7	Alexander I.	197	Benedict. XII.
156	Alexander II.		Benedict. An-
170	Alexander III.		tip. pag. 132.
181	Alexander IV.	247	Bened. XIII.
206	Alexander V.	44	Bonifacius I.
216	Alexander VI.	57	Bonifacius II.
239	Alexander VII.	68	Bonifac. III.
243	Alexand. VIII.	69	Bonifac. IV.
5	Anacletus.	71	Bonifacius V.
	Anacletus An-	114	Bonifacius VI.
	tip. pag. 85.		Bonifac. VII.
41	Anastasius I.		Ant. pag. 65.
52	Anastasius II.	193	Bonifa. VIII.
123	Anastasius III.	203	Bonifacius IX.
168	Anastasius IV.		C.
12	Anicetus.	29	Cajus.
20	Anterus.	17	Callistus I.
	B.	162	Callistus II.
64	Benedictus I.	211	Callistus III.
83	Benedictus II.	45	Cælestinus I.
106	Benedictus III.	165	Cælestinus II.
119	Benedictus IV.	175	Cælestin. III.
134	Benedictus V.	179	Cælestin. IV.
136	Benedictus VI.	192	Cælestinus V.
138	Benedictus VII.	121	Christoph.
146	Benedict. VIII.	3	Clemens I.

Ordo.

150 Clemens II.
 174 Clemens III.
 183 Clemens IV.
 195 Clemens V.
 198 Clemens VI.
 Clemens Ant.
 pag 130.
 Clemens Ant.
 pag. 138.
 221 Clemens VII.
 233 Clemens VIII.
 240 Clemens IX.
 241 Clemens X.
 245 Clemens XI.
 4 Cletus.
 85 Conon.
 90 Constantinus.
 22 Cornelius.
 D.
 39 Damasus I.
 151 Damasus II.
 70 Deusdedit.
 26 Dionysius.
 80 Donus I.
 137 Donus II.
 E.
 14 Eleutherius.
 6 Evaristus.
 77 Euuenius I.
 101 Eugenius II.
 167 Eugenius III.

Ordo.

209 Eugenius IV.
 32 Eusebius.
 28 Eutychianus.
 F.
 21 Fabianus.
 27 Felix I.
 38 Felix II.
 50 Felix III.
 56 Felix IV.
 Felix Antipa-
 pa. pag. 140.
 113 Formosus.
 G.
 51 Gelasius I.
 161 Gelasius II.
 66 Gregorius I.
 91 Gregorius II.
 92 Gregorius III.
 103 Gregorius IV.
 141 Gregorius V.
 149 Gregorius VI.
 157 Gregorius VII.
 Gregor. Burdi-
 nus Ant. p. 81.
 173 Gregor. VIII.
 178 Gregorius IX.
 184 Gregorius X.
 201 Gregorius XI.
 205 Gregorius XII.
 228 Gregor. XIII.
 231 Gregor. XIV.
 236.

Or do.		Or do.	
236	Gregorius XV.	63	Joannes III.
	H.	74	Joannes IV.
97	Hadrianus I.	84	Joannes V.
108	Hadrianus II.	87	Joannes VI.
111	Hadrianus III.	88	Joannes VII.
169	Hadrianus IV.	109	Joannes VIII.
186	Hadrianus V.	118	Joannes IX.
220	Hadrianus VI.	125	Joannes X.
43	Hilarus.	128	Joannes XI.
72	Honorius I.	133	Joannes XII.
163	Honorius II.	135	Joannes XIII.
177	Honorius III.	139	Joannes XIV.
190	Honorius IV.		Joan. Roberti
54	Hormisdas.		Filius pa. 66.
10	Hyginus.	140	Joannes XV.
	I.		Joan XVI. Ant.
42	Innocentius I.		tip. pag. 67.
164	Innocentius II.	143	Joannes XVII.
176	Innocent. III.	144	Joan. XVIII.
180	Innocent. IV.	147	Joannes XIX.
185	Innocentius V.	187	Joan. XX. di-
199	Innocent. VI.		ctus XXI.
204	Innocent. VII.	196	Joan. XXI. di-
215	Innocen. VIII.		ctus XXII.
232	Innocent. IX.	207	Joan XXII. di-
238	Innocentius X.		ctus XXIII.
242	Innocent. XI.	36	Julius I.
244	Innocent. XII.	218	Julius II.
246	Innocen. XIII.	223	Julius III.
55	Joannes I.		L.
58	Joannes II.	124	Lando,

Ordo.	
47	Leo I.
82	Leo II.
98	Leo III.
105	Leo IV.
120	Leo V.
126	Leo VI.
129	Leo VII.
	Leo VIII. An-
	tip pag. 63
152	Leo IX.
219	Leo X.
234	Leo XI.
37	Liberius.
2	Linus.
23	Lucius I.
166	Lucius II.
171	Lucius III.
	M.
30	Marcellinus.
31	Marcellus I.
224	Marcellus II.
35	Marcus.
76	Martinus I.
110	Marinus I. aliis.
	Martinus II.
131	Marin. II. aliis.
	Martinus III.
189	Martinus II. a-
	liis IV.
208	Martinus V.
33	Melchiades.

Ordo.	N.
107	Nicolaus I.
155	Nicolaus II.
188	Nicolaus III.
191	Nicolaus IV.
	Nicolaus Anti-
	papa. p. 123.
210	Nicolaus V.
	P.
100	Paschalis I.
160	Paschalis II.
95	Paulus I.
213	Paulus II.
222	Paulus III.
225	Paulus IV.]
235	Paulus V.
62	Pelagius I.
65	Pelagius II.
I	PETRUS.
II	Pius I.
212	Pius II.
217	Pius III.
226	Pius IV.
227	Pius V.
19	Pontianus.
	R.
116	Romanus.
	S.
67	Sabinianus.
86	Sergius I.
104	Sergius II.
122	Sergius III.

Or do.		Or do.	
145	Sergius IV.		T.
73	Severinus.	9	Telesphorus.
34	Sylvester I.	75	Theodorus I.
142	Sylvester II.	117	Theodorus II.
	Sylvester p. 70.		V.
60	Silverius.	102	Valentinus.
53	Symmachus.		Vicedominus,
49	Simplicius.		pag. 109.
40	Siricius.	15	Victor I.
89	Sisinnius.	153	Victor II.
8	Sixtus I.	158	Victor III.
25	Sixtus II.		Victor Antipaa
46	Sixtus III.		pa, pag. 85.
214	Sixtus IV.	61	Vigilius.
229	Sixtus V.	87	Vitalianus.
13	Soter.	18	Urbanus I.
24	Stephanus I.	159	Urbanus II.
	Stephanus pag.	172	Urbanus III.
	44.	182	Urbanus IV.
94	Stephanus II.	200	Urbanus V.
96	Stephanus III.	202	Urbanus VI.
99	Stephanus IV.	230	Urbanus VII.
112	Stephanus V.	237	Urbanus VIII.
115	Stephanus VI.		Z.
127	Stephanus VII.	93	Zacharias.
130	Stephan. VIII.	16	Zephyrinus.
154	Stephanus IX.	43	Zosimus.

CON.

CONCILIA GENERALIA.

I. Nicænum primum.	pag. 15.
II. Constantinop. primum.	17.
III. Ephesinum.	20.
IV. Chalcedonense.	20.
V. Constantinop. secundum.	28.
VI. Constantinop. tertium.	37.
VII. Nicænum secundum.	46.
VIII. Constantinop. quartum.	53.
IX. Lateranense primum.	82.
X. Lateranense secundum.	85.
XI. Lateranense tertium.	92.
XII. Lateranense quartum.	98.
XIII. Lugdunense primum.	101.
XIV. Lugdunense secundum.	107.
XV. Viennense.	121.
XVI. Florentinum.	140.
XVII. Lateranense quintum.	150.
XVIII. Tridentinum.	156.

D. O. M. A.

Quod

BONUM, FELIX, FAUSTUM,
FORTUNATUMQUE SIT

Huic Almae, ac Celeberrimae
UNIVERSITATI GRÆCENSI,
Senatui Philosophico, totique
Reipublicae Christianae.

SUB REVERENDO PATRE
MICHAELE MAYR,

è Soc. Jesu,

AA. LL. & Philosophiæ Doctore,
SS. Canonum Professore Ordinario, nec non
Inclytæ Facultatis Philosophicæ p. t.

DECANO SPECTABILI.

Sexaginta & unus Perillustres, Reveren-
di, Religiosi, Prænobiles, Nobiles, tam
virtute, quam eruditione

C O N S P I C U I,

In Aula Academica Archi-Ducalis

S. J. Collegij

Anno M. DCC. XXVIII. Mense Aprili Die

XX. horâ VIII. Matutinâ,

Primâ AA. LL. & Philosophiæ Laureâ
condecorati sunt

P R O M O T O R E:

R. P. AUGUSTINO HINGERLE,

è Soc. Jesu, AA. LL. & Philol. Doctore,
ejusdémque in Physicis Professore
Ordinario.

NOMINA PROMOTORUM.

1. *Ord. Alphab.* **R** Ev. ac Rel. D. Andreas Josephus
Poffauko, Ord. S. August. Coll.
Eccl. ad D. Thom. in Vorau Can. Reg.

Rev. ac Rel. D. Franciscus Xaverius
Senizer, Ord. S. Aug. Coll. Eccl.
ad S. Vitum in Pöllau Can. Reg.

Joannes Georg. Urschler, Civis Sty-
rus Ilzensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.
Leonardus de Linz, Civis Italus Car-
nus, ex Archi-Duc. S. J. Convict.
Coll. Alumnus Schweigerianus.

Rev. ac Reg. D. Æmilianus Geyer,
Ord. S. Bened. Celeberrimi Mona-
sterij ad S. Paulum in Carinthia Pro-
fessus, ex Archid. S. J. Conv. Coll.

2. *Ord. Alphab.* Rev. ac Rel. D. Antonius Stanzinger,
Ord. S. Aug. Coll. Eccl. ad D.
Thomam in Vorau Can. Reg.

Perillustris D. Joan. Guilielmus à Pu-
reib, S. R. I. Eques, Provincialis,
Styrus Græcensis.

Rev. ac Rel. D. Paulus Ferdinandus
Miller, Ord. S. August. Coll. Eccl.
ad D. Thomam in Vorau Can. Reg.

3. *Ord. Alphab.* Antonius Claudius Weyss, Præno-
bilis Styrus Græcensis, è Cæs. Ferd.

Joannes de Angelis, Civis Styrus
Stainzensis, è Cæs. Ferd. Alumnus
Avancinianus.

Joan.

Joannes Christophorus Dielman, Nobilis Bojus Ratisbonensis.

Joannes Martinus à Tobel, Nobilis Dorenbirensis Rhætus.

Ord. Alph. { Joannes Georgius à Tobel, Nobilis Dorenbirensis Rhætus.

4. { Leopoldus Josephus Liscutin, Nobilis Styrius Græcensis.

Franci, Xav. Reich, Civ. Austriacus Styrensis.

Bartholomæus Tschurn, Civis Carniolus Rudolffswerthenensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.

Joannes Georgius de Baptistis, Civis Tyrolensis Annanienensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.

Joannes Georgius Meill, Civis Styrius Græc.

Franciscus Weichardus Raymundus Langk-mayr, Prænobilis Styrius Græcensis.

Josephus Schaumberger, Præn. Styrius Græc.

Joannes Hunderdtpfundt, Civis Brigantinus Acronianus, è Cæs. Ferd.

Bernardinus Cortis, Civ. Italus Predemanensis.

Franciscus Volck, Prænobilis Styrius Græc.

Joannes Bapt. Sebastianus Melchior, Civis

Carinthus Gammundensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.

Adamus Georgius Wurmitsch, Carinthus Offiacensis.

Benedictus Eustachius Maurer, Civis Austriacus Pittermonstorfensis, è Cæs. Ferd. Alum.

Wenceslaus Josephus Stöger, Nobilis Austriacus Viennensis.

Georgius Josephus Berlincour, Prænobilis Styrius Græcensis.

Joan.

Joan. Carolus Elegast, Nob. Styr. Ligistensis.
Joan. Michaël Stangl, Civ. Styr. Stainzensis.
Petrus Ferdinandus Frölich, Civis Styrius
Kaindorffensis, è Cæs. Ferd.

Ignatius Pichler, Styrius Florianensis.

Adam. Joan. Bap. Paar, Officialis Styr. Ilzensis.

Joannes Unterlanz, Civis Tyrolensis Neocellensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.

Josephus Godena, Civis Styrius Græcensis.

Franciscus Bartholomæus Marenigkh, Civis
Carniolus Locopolitanus.

Matthæus Kuralt, Civ. Carn. Locopolitanus.

Josephus Neuburg, Nob. Styrius Græcensis.

Josephus Antonius Fux, Civis Styrius Hartbergensis, è Cæs. Ferd. Alumnus.

* Andreas Mülle, Civis Styrius Praspergensis.

Anton. Michaël Sigl, Styrius Straßgangensis.

Georgius Sutor, Styrius Græcensis.

* Martin. Jos. Frauer, Ungarus Wollfaviensis.

* Antonius Kainz, Tieffenbachensis ex districtu Passaviensi.

* Georgius Kattréni, Civ. Ungarus Modrensis.

* Georgius Antonius Tosti, Civis Italus Gradiscanus Forojuliensis.

Joannes Gross, Styrius Schwannbergensis.

Franciscus Sallmutter, Civ. Styr. Passalensis.

Antonius Tomai, Italus Goritienensis.

* Jos. Philip. Oblack, Civis Italus Goritienensis.

Michaël Pinter, Styrius Gonobicensis.

Ignatius Hartranfft, Carinth. Millestadiensis.

* Adamus Kepe, Ungarus Szegrotienensis.

* Antonius Devincenti, Italus Botferienensis.

Vi.

Vitus Semblitsch, Civ. Styr. Rackerpurgenfis.

Extra Ordinem.

Rev. D. Petrus de Rossi, Italus Goritienfis,
SS. Theol. in 3. annum Auditor. Presbyter.

Rev. D. Josephus Pacher, Ungarus, SS. Theol.
in 2. annum Auditor ex Archi-Duc. S. J.
Conv. Coll. Alumnus Gyrienfis.

Rev. D. Carolus Meneghini, Nobilis Anto-
nianenfis, Italus Forojulienfis, SS. Theo-
logiæ in 1. annum Auditor.

Rev. D. Joannes Khobrer, Carinthus Genti-
forenfis, SS. Theologiæ in 1. annum Au-
ditor, Presbyter.

D. Josephus Antonius Zeller, Helvetus, SS.
Theologiæ in 1. annum Auditor.

D. Maximilianus Maria Josephus Spindler,
Prænobilis Suevus Augustanus, SS. Cano-
num Auditor.

Problemata in actu decisa.

I. Utrum incendia, an aquarum exundatio-
nes majora damna adferre soleant.

Horographicum.

II. Quomodo horologium solare constru-
dum fit, quod absque ullo stylo horas in-
dicet ; è quo item colligi possint omnes
orbis totius horæ : quibúsve regionibus
quâvis horâ sol oriatur, aut occidat ?

F I N I S.

Hingerle, Augustin,

Series romanor. pontificum, laureatis honoribus Perill. D. Jo. Guilielmi a
Pureib ... a Neo-Baccalaureis condiscipulis dicata

Graecium 1728

Diss. 1031

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10843545-5

VD18 15207900-001